Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

AĞU-EYL
SAYI: 48
1983
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA !

12 Eylül 1980 tarihinde yönetime el koyan faşist cunta, 3. yılını doldurıyor. Yıllardan beri, çeşitli milliyetlerden halkımız üzerinde oynanan oyunlar, soykırımı, toplu katliam, sömürü, zulüm ve esaret zincirine, faşist cuntanın gelmesiyle bir halka daha eklendi.

Faşist cunta, sarsılan devlet otoritesini yeniden rayına oturtmak, emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olarak, hiçbir zaman ortadan kalkmayan ve kalkmayacak olan ekonomik krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkıp, birazda olsa rahatlamak, varlıklarını tehdit eden ve önemli mevziler kazanan sınıf mücadelesini bastırmak için, bizzat Amerika'nın onayı ile işbaşına getirildi.

Gelişinin ilk günlerinde radyodan okunan bildirilerinde "tarafsız" olduğunu, "hem sağa hemde sola karşı" olduğunu, "anarşiyi (siz sınıf mücadelesi anlayın) önlemek ve halkın can ve mal güvenliğini sağlamak" için bu hareketi yaptıklarını vs. vs'yi peş peşe dizen cuntanın, çok geçmeden ne mal olduğu anlaşıldı ve ipliği pazara çıktı. "Bir musibet, bin nasihatten daha iyidir" derler ya, halkımızda kendi öz deneyimleriyle cuntanın ne olduğunu çok kısa zamanda gördü. Her gün peş peşe gelen zamlarla, halk yoksulluğun ve sefaletin pençesine itilip bir parça ekmeğe muhtaç hale getirilirken, yine, "anarşist arıyoruz" bahanesiyle arama denilen operasyonlarında, samanlıklar dağıtılıp, hayvanların dışarıya çıkması yasaklanırken, ev eşyaları talan edilirken, gerçektende halkın malını nasıl korudukları açıkca ortadaydı. Halkın canını koruyoruz diyen bu adi yaratıklar, yaşlı-genç, kadın-kız, çoluk-çocuk demeden köylüleri topladıkları köy meydanlarında işkenceden geçirdiler. Kadınların saçları birbirine bağlanıp dövüldükleri gibi, getirildikleri işkencehanelerinde en adi ve aşağılık uygulamalara tabi tutuldular, gencecik analarımız ve bacılarımıza sarkıntılık yapıldı ve tecavüze uğrayanlar oldu. Ülke bir baştan bir başa işkencehaneye döndü. Artık işkencehaneleri gizleme ge-

Devamı syf.2'de

AÇIKLAMA

Değerli İKK okuyucuları,
Yoldaşlar;

Hepinizin de bildiği gibi, gazetemiz İKK'nın 47. sayısından sonra çıkan Mart 1983 tarihli, Dünya Proleteryasının ölümsüz önderi Karl Marks yoldaşın ölümünün 100. yıldönümü ile ilgili özel sayımızdan sonra bugüne kadar geçen sürede yayın faaliyetimizde aksama olmuştur. İçinde bulunduğumuz koşullarda, gazetemizin kitlelere ulaşmasında meydana gelen aksamanın, hiçte Partimize yaraşır birşey olmadığının bilincindeyiz.

Bu açıklamamızda, sizlere bu aksamanın neden maydana geldiğini bildirmek ve bu konuda çıkabilmesi muhtemel demogojilere meydan vermemek için aksamanın nedenlerini kısaca izah etmeyi zorunlu gördük. Yine bu açıklamamızda sizlere kitle gazetesine bakışımızı ve bundan sonra çıkacak olan İKK'larda neyi hedeflememiz gerektiğini de kısaca anlatacağız.

Değerli okuyucular.

Nisan 1983 tarihinde yazıları hazırlanıp basıma verilen İKK 48. sayısının bısımı yapıldığı sırada, meydana gelen yakalanmalar sonucu, merkezi basımın yapıldığı basım evimizde açığa çıktı. Basım makinası ve çeşitli basım malzemeleri düşmanın eline geçti. Gazetemizin çıkmasında meydana gelen aksamanın esas nedeni budur. Faşist cuntanın azgınca saldırdığı böylesine zor koşullarda hemen kısa bir sürede tekrar bu malzemeleri temin etmek ve yayın faaliyetine yeniden başlamak için belirli bir zamana ihtiyacımız olduğunun sizde bilincindesinizdir. Ve bu konuda bizleri anlayışla karşılaya-

Devamı syf.3'de

İÇİNDEKİLER

*Açlık grevleri...
Yazısı Syf: 4'de

*Faşist cuntanın Kürt köylerine..
Yazısı Syf: 10'da

*F.Engels'i Anıyoruz !
Yazısı Syf: 13'de

*Mao Zedung'u Anıyoruz !
Yazısı Syf: 15'de

*Hiçbir yalan ve demogoji....
Yazısı Syf: 17'de

*Pinochet'nin sonu:....
Yazısı Syf: 21'de

fasişt cunta

Baştarafı syf:1 'de

reğini bile duymuyorlardı. İstanbul Gayrettepe, Tunceli Sigenk Ziraat Okulu, Elazığ 1800 evler, Malatya İstikam taburu, Gaziantep'te Polis Koleji olarak yapılan bina vs. vs. hep bilinen işkencehanelerdi.

Zincirlerinden salınmışcasına hayatın her alanında, halkımızın yıllardır yürüttüğü mücadeleler sonucunda kanı canı pahasına kazandığı kısmi demokratik haklarına saldıran faşist cunta, bu hakları birer birer gaspetti ve gaspetmesine bugünde devam ediyor. İşçi sınıfının, köylülüğün ve gençliğimizin örgütlenme hakları ellerinden alındı. Sendika, kooperatif ve çeşitli dernek ve devrimci demokratik kuruluşların kapısına birbiri ardına kilit vurulup mühürlendi. Yöneticileri ve üyeleri birer birer işkenceye çekildiler. En ufacık bir muhalefete tahammül edemeyen faşist cuntanın azgınca saldırılarının önemli odak noktalarından birinde, başta proleterya partisi TKP/ML olmak üzere, diğer devrimci ve demokrat örgütler olması kaçınılmazdı. Düşmanın azgın saldırıları sonucu ağır yaralar alan bu teşkilatların bir kısmı merkezi işlerliklerini yitirdiler. Yine bir kısmı ise, alınan bu yaraların sarılması için uğraşmaktadırlar. Bu saldırılara ve alınan yaralara rağmen halkımızın mücadelesi durmadı, durmayacaktır. Bunu durdurmaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Bu haklı davanın durdurulması demek, ezilen yoksul insanların yok edilmesi demektir. Bunu yapmayada, ne cuntanın, ne de efendilerinin gücü yetmeyecektir. Alınan yenilgi geçicidir. Bu iş bir ağacı budamaya benzer. Biz şimdi budandık, ama köklerimiz toprakların ta derinlerine kök salmış. İşte bu kökler oldukça gövde her zaman kollarını atacaktır. Halkımız bunun örneğini çok uzakta değil 1970-71 dönemlerinde de yaşadı. O dönemde yenilgi alan devrimci hareket, daha da güçlü olarak çıktı ve daha geniş kesimi kucakladı. Bu gelişim yasasını kimse önleyemez. İşte bunu gören cuntanın başı Evren kendi ağzından "biz ne yapsakta bunu durduramayız, bunlar yeniden çıkacaktır karşımıza, hazırlıklı olalım" derken, kendini bekleyen akibeti biliyor.

Faşist cunta ve başı Kenan Evren bu gerçekleri gördükleri için halkın içten içe kaynayan bu muhalefetini çeşitli yöntemlerle bastırmak ve hedefinden saptırmak istiyor. Cuntanın bu konudaki en büyük silahıda milliyetçiliği körükleyerek, suni düşmanlıklar yaratıp dikkatleri dışa yöneltmektir. Bugün dünyanın içinde bulunduğu koşullarda, başını ABD ve Rus sosyal-emperyalizminin çektiği emperyalist kapitalist sistemin içine düştüğü derin ekonomik bunalım ve pazarların yeniden paylaşılması için çılgınca süren silahlanma yarışında Nato ve Varşova askeri paktları dünyanın önemli stratejik mevzilerine nükleer başlıklı füzeler ve en modern silahlarını yerleştirmektedirler. Bugün, gerek Sovyetler birliğine karşı kullanılmada ve gerekse kaynayan kazan durumuna dönmüş Orta-Doğu'da ABD ve Batılı emperyalistlerin çıkarlarını korumada önemli bir jeo-politik duruma sahip olan Türkiye'nin, Nato içindeki önemi daha da artmıştır. Nato, sağladığı çeşitli maddi ve askeri imkanlarla, faşist Türk ordusunu devamlı modernize etmekte ve bir savaşta uyumlu hareket edebilmeleri için, birlikte çeşitli ortak tatbikatlar düzenlemektedirler. Çıkacak bir üçüncü dünya savaşında Rus sosyal emperyalizminin İran'dan geçerek Orta-Doğu'ya ve Akdenize açılmasını engellemek için, en yakın bölgeden hareket edip, Rus ordusunun önünü kesmeyi amaçlayan ve Nato içinde kendisine bu görev verilen faşist Türk ordusu, bu görevine sadık kalarak, özellikle, Doğu ve Güneydoğu anadolu bölgelerine yığınak yapmaya başladı. Bu planının bir halkasıda 2. orduyu Malatya'ya almaktır. Bunu yapan faşist devlet bir taşla iki kuş vurmayı amaçlıyor. Birincisi; yukarıda saydığımız Rusya'nın karşısına dikilme, ikincisi ise, özellikle doğu ve güneydoğu anadolu bölgesinde Kürt ulusunun yaşaması ve yine bu bölgelerde toprak çelişmesinin yoğun olması ve yine bu bölgenin arazi bakımından savaşa elverişli bir durumda olması vb. nedenler ile, yükselecek devrimci mücadelenin, buralardan yükseleceğini hesapladığı için, burayada anında müdahele edebilmenin planıyla, askeri yığınak yapmaktadır. Cuntanın son olarak Irak topraklarına 30 kilometre girmesi, onun emellerini açıkca ortaya sergiledi. Kürt peşmergelerinin mücadelesi sonucu iktidarı sallantıya düşen faşist Saddam Hüseyin ile anlaşan cunta, birlikte bir operasyon başlattı. Gizli gizli Irak'tan Evren'e mesajlar gelmektedir. İsmi "vatan savunması" vs. olarak konulan bu haraketin vatan ile ne ilgisi var. Irak'ın 30 kilometrelik toprağı Türkiye'nin mi yoksa ? Bunlar hep sahtekarlıklardır. 1950'li yıllarda da, askerde bulunan yoksul halk evlatlarını, "vatan millet" diye Kore'ye yollayan bu faşist orduya sormak lazım. Kore'de bizim "vatan" diye neyimiz var. ABD'ye karşı bağımsızlıkları için savaşa Kore halkının mücadelesini bastırmak, ABD'nin çıkarlarını sağlamak için nice yoksul halk evladı buralarda öldü, bir kısmıda sakat kaldı. Sizin vatanınız ABD'dir Onu korumak "vatanı" korumaktır. Bugünde, "vatan" görevini yapıyor diye, silah altına aldığınız emekçi halk çocuklarını, ya patron-ağaların kapısında, ya da banka önlerinde beklettirirken, vatandan ne anladığınız gayet açıktır. Her gün ülkemizi parsel parsel emperyalistlere satan yeni yeni anlaşmalar imzalayarak, ne kadar "vatan sever" olduğunuzu ispatlıyorsunuz. Kendi topraklarınız üzerinde sattığınız yerlerde kurulan, Amerikan radarlarına ve üstlerine, sizleri bile almıyorlar. Şimdi sormak lazım. Kardeşler vatan haini kim ? Yurdumuzu emperyalistlere satanlar mı ? Yoksa buna karşı çıkıp herkesin insanca yaşadığı bağımsız, demokratik Türkiye'yi isteyenler mi ?

KARDEŞLER;

Bugün faşist cuntanın, "demokrasiye dönüyoruz" şeklindeki adi demogojilerini ve bunun altında yatan gerçekleri açığa çıkarmak gerekir. Cuntanın demokrasi dediği şey, parlamenter perde ile örtülü olan sivil faşist diktatörlüktür. Halkımıza zorla dayattığı "anayasa oylamasında" cumhurbaşkanı seçilen Evren 7 yıl kendini garantiye aldı. Diğer konsey üyeleride Cumhur başkanı danışmanı olacaklar. Cuntanın demokrasi dedikleri şey, bugün askeri elbiselerinin içinde olan beden ve kafa yarın savil elbiselerin içinde olacak ve buna demokrasi denilecek. Buna, aslında faşist Evren bile inanmıyor, ama yalan söylemek onun görevidir ve o görevini yapıyor. Bugün kurulacak çeşitli hakim sınıf partilerinin muhalefetine dahi tahammül edemeyip, bazılarını kapatan ve "veto" vb. yöntemlerle çeşitli engeller çıkaran cuntanın amaçladığı demokrasi açıktır. Onun "demokrasisi", kendi denetiminde olan ve kendisinin kurdurduğu "Milliyetçi Demokrasi Partisi"ni ilk seçimlerde yönetime getirmektir. Cuntanın en sadık uşakları birer birer bu partide kümelenmeye başladılar. Bugünün Başbakanı Ulusu'da bu partiden milletvekili adayı olacak. Öyle bir tablo çıkıyorki karşımıza, hükümet ile MDP iç içe girdiler, kimin eli kimin cebinde belli değil. Bu sahtekarlar, yarın halkın huzuruna çıkıp oy isteyecek ve birbirlerine atıp tutarak yine eski anlaşmalı dövüş oyununu sahneye koyacaklardır. Bunlara karşı uyanık olmalıyız. Yapılan bunca haksızlığın ve işkencelerin hesabını sormalı ve demokrasi dedikleri şeyin altındaki palavraları açığa çıkarmalıyız. Unutmayalım ki, bizim gerçek demokrasimiz, halk demokrasisidir. Bu da, ancak Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı ile kazanılacaktır.

Devamı syf :3'de

AÇIKLAMA

Başlarafı syf 1'de

cağınızı umuyoruz.

Değerli okuyucular;

Bundan sonra çıkacak İKK'ları 'çıksında, nasıl olursa olsun' anlayışıyla değil; "Bir gazetenin kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör olduğu gibi, kollektif bir örgütleyici" olduğu Leninist görüşünden hareket ederek bizde, İKK'mızı, daha düzenli, daha canlı ve seviyesi daha yüksek, Lenin'in Iskra'sı türünden bir gazete haline getirmeyi, önümüze görev olarak koyuyoruz.

Partimiz, kurulduğundan bu yana bir kitle gazetesi çıkarmanın hayati önemini her zaman vurgulamıştır. Kuruluşunun ilk yıllarında bir kitle gazetesi çıkarmayı düşünmelerine rağmen, gerek hakim sınıfların yoğun saldırıları, gerekse partimizin imkanlarının sınırlı olması ve esas olarakta partimizin aldığı ağır yenilgi sebebiyle bir kitle gazetesi çıkarması gerçekleştirilemedi. Yeniden toparlanmaya başladığı dönemde, partimizin başına çöreklenen KK (Koordinasyon Komitesi) hizibi, çok önemli olan bu soruna el atıp bunu örgütlemediği gibi, bilinçli olarak Partinin yayın faaliyetini, esas olarakta kitle yayınını kösteklemiştir. Bugüne kadar gelinen sürede Partimiz, gerek zaman zaman hakim sınıflardan aldığı darbeler sonucunda, ve esas olarakta yönetici organların kitle gazetesine bakış açısında izledikleri hatalı politikalar sonucunda, adına layık, kitleleri kucaklayan, onlara yol gösteren ve kitleleri örgütleyen bir gazete faaliyetini örgütleyip yönlendirememiştir.

Partimizin şimdiye kadar adına layık bir gazete çıkaramaması demek, bugüne kadar çıkardığımız yayın ve gazetelerin oynadığı rolü ve önemini küçümsediğimiz anlamına gelmemelidir. Şüphesizki, çıkardığımız yayınlar ve partimizin böyle bir yayın faaliyeti-

CUNTA

Yine cuntanın, bugün "demokrasiye dönüyoruz" palavralarının ayyuka çıktığı dönemde, cezaevlerinde devrimci mahkumlar üzerinde uygulanan insanlık dışı uygulamalara karşı, cuntacıları ve uşaklarını, hayatın her alanında teşhir etmeliyiz. Devrimci mahkumları başlattıkları şanlı mücadelelerinde yalnız bırakmamalı, mücadelelerini aktif olarak desteklemeliyiz.

12 Eylül askeri faşist cuntasını lanetlemek ve ona karşı mücadelemizi hayatın her alanında yükseltmek için, tüm yoldaşları, devrimcileri ve halkımızı mücadeleye çağırıyoruz ! Zafer mutlaka biz ezilenlerin biz sömürülenlerin, zafer emeğin olacaktır !

ne sahip olması önemlidir. Ama bunun böyle olması, bizim, gazetemizin eksik yönlerini görmememizi beraberinde getirmez. İşte bu eksikliklerin bilincine varan Partimizin 2. Merkez Komitesi 4. toplantısında kitle gazetemiz olan İKK'nın durumunu görüşmüş ve gazetemizi daha canlı, daha etkileyici ve örgütleyici bir hale getirmek için seviyesinin yükseltilmesi gerektiği sonucuna varmıştır.

Bugünkü şartlarda gerek uluslararası alanda başta ABD ve Rus sosyal-emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalist güçlerin dolu dizgin süren silahlanma yarışları, her geçen gün gittikçe artan 3. Emperyalist savaş tehlikesi, tüm bu silahlanmaya rağmen emperyalist güçlerin "barış" görüşmeleri, "silahsızlanma" ve "savunma tedbirleri" türünden demogojilerini açığa çıkarmak, "bir suçluyu suç üstü yakalamak ve onu hemen bütün halkın önünde ve her yerde teşhir etmek, bir sürü "çağrılar" kaleme almaktan çok daha etkilidir" (Ne yapmalı, Syf; 91. Dev. yay.) anlayışından hareketle, bu konuda dünya proleteryasının ve ezilen halkların uyanıklığını sağlamak, emperyalist savaşa karşı sınıf bilinçli proleteryanın tavrı ve bakış açısıyla kitleleri eğitmek, onlara yol göstermek, "Ya savaşlar devrimlere yol açar, ya da devrimler savaşları önler" şiarıyla emperyalistlerin savaş politikalarını boşa çıkarmak, gerekse de ülkemizde faşist cuntanın işbaşına geldiğinden bu yanaki uygulamaları olan; işkenceleri, idamları, peş peşe gelen zamları, her geçen gün ülkemizi daha fazla sömürünün pençesine alan çeşitli anlaşmaları, biribiri ardından gelen çeşitli 'seçim kanunları', 'sendikal kanunlar' ve halka zorla kabul ettirilen faşist 'anayasa' vs. vs. ve özelliklede bugün oluşum sürecinde olan 'siyasi partiler' ve cuntanın hiçbir zaman ağzından düşürmediği 'demokrasiye dönüyoruz' palavralarının altında yatan gerçekleri adım adım izlemek, 'suçluyu suç üstü yakalayıp' bu konularda kitlelere olup bitenler hakkında gerçekleri açıklamak, kitleleri eğitmek, bilinçlendirmek ve onlara tüm bu yüz yüze kaldıkları sorunlardan kurtulmanın biricik yolunu, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarı, sosyalizm ve sınıfsız toplum yaratmak olduğunu anlayacakları dilden anlatmalı, öğretmeli ve kavratmalıyız.

İşte böylesine önemli ve zor görevler karşısında gazetemiz İKK'nın daha etkili, daha canlı bir hale gelmesi ve sınıf mücadelesinde önderlik etmesi ve gelişen muhalefeti toparlayıp doğru yola kanalize etmesi, layık olduğu yeri alması için gelişen olayları, emekçi yığınların karşı karşıya kaldıkları çeşitli sorunları sıcağı sıcağına ele alıp işleyen, kitlelerin düzene karşı olan kinlerini tek bir noktaya (çeşitli derecikleri nehire dönmesi gibi) toplayan, kitle hareketlerini biribirine bağlayan ve siyasi iktidar mücadelesine yönelten geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlemeliyiz. "Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlendiremezsek, işçilerin siyasi bilincini geliştirme görevimizi yerine getiremeyeceğimiz besbelli değilmidir ?" (Ne yapmalı Syf; 73)

İşçi sınıfını siyasi bilince nasıl ulaştıracağız ? Şüphesiz ki, en ilkel isyanlar ve kendiliğinden gelme hareketler bile içinde bir nebze de olsa 'bilinç ışınları' taşırlar. Sorun bu hareketler önünde ekonomistlerin yaptığı gibi secdeye kapanmak ve bu kendiliğinden hareketleri herşey görüp, işçi sınıfının mücadelesini salt iktisadi mücadelenin sınırları içinde hapis etmek olmayacağı gibi, anarşistlerin yaptığı gibi, iktisadi mücadelenin öneminide küçümsemek ve reddetmek olmamalıdır. "Biri oportünist, öteki ihtilalci olan bu iki eğilim, eğemen bulunan ilkel metodlara boyun eğmektedirler". (Ne yapmalı Syf; 131-132) Proleteryanın siyasi bilince ulaşması, sınıf mücadelesi, yani bilinçli siyasi mücadele ve dünya görüşü olan sınıfsız ve sömürüsüz bir dünyayı yaratma hedefinde, toplumun bütün sınıf ve tabakaları arasına girmek ve çevremizde olup bitenler hakkında geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını örgütlemekle olur. "Ancak böyle bir kampanya *yığınların siyasi bilince ulaşmasını sağlayabilir* ve yığınların devrimci eylemini hızlandırabilir." (Ne yamalı. Syf; 88—aç, İKK)

Partimiz ile kitleler arasında en önemli bağı teşkil edecek böyle bir silahı daha da güçlendirip, daha etkili, daha canlı bir hale getirmemiz gerektiğini söyledik. Bunu gerçekleştirmek elbette bir çırpıda olmayacaktır. Bu önümüze koyduğumuz hedefi gerçekleştirmek için tüm yoldaşlar daha azimle ve canla başla bu faaliyetimize omuz vermelidirler. Kollektif bir çabayı gerektiren böylesine önemli bir konuda biz Yazı Kurulu olarak tüm yoldaşları ve İKK okuyucularını burada bir kez daha uyarmayı zorunlu görüyoruz. İKK hepimizin gazetesidir. İKK'nın daha geniş kitlelere ulaşabilmesi ve kitleler tarafından aranır duruma gelmesi için üzerimize düşen görevi yerine getirelim.

Bu konudaki görevlerimiz şunlardır:

Tüm yoldaşlar;

a): Çevrelerinde olup bitenleri vakit geçirmeden yazıya dönüştürmeli ve Yazı Kuruluna iletmelidirler.

b): İKK'nın okunması, dağıtımının

Devamı syf 7'de

Devrimci Tutukluların Askeri Cezaevlerindeki Açlık Grevleri Yurtdışında

GÜÇLÜ BİR YANKI UYANDIRDI !

12 Eylül 1980 tarihinde işbaşına gelen faşist cunta yıllardan beri çeşitli milliyetlerden halkımız üzerinde uygulanan baskı ve zulmü daha da katmerleştirdi. Sarsılan devlet otoritelerini yeniden sağlamak ve sınıf mücadelesini bastırabilmek için, her alanda azgınca saldırılara girişen cuntanın saldırı odaklarından biriside şüphesiz ki başta proleterya partisi TKP/ML olmak üzere diğer devrimci, demokrat teşkilatlardı. Azgınca süren saldırılar sonucunda yüzlerce komünist ve devrimci çatışmalarda, kahpe pusularda alçakca katledildi. MİT, Kontr-gerilla ve çeşitli işkence merkezlerinde en iğrenç yöntemlerle yüzbinlerce insan işkenceye çekildi. Yine yüzlercesi işkencehanelerde katledildi ve binlerceside balık istifi gibi üst üste bir vaziyette zindanlara dolduruldu. Zindanlara doldurulan bu yiğit halk evlatlarının onlarcası göstermelik olarak yargılandıkları faşist sıkıyönetim mahkemelerinin verdikleri ve cuntanın onayladığı idam cezalarıyla darağaçlarına çekildiler. Yiğit halk evletlarına kudurmuşcasına saldıran cunta, bunlarla yetinmiyor, bu insanları düşüncelerinden vaz geçirip, teslim almanın planlarını sürekli yapıyordu. Cezaevlerindeki yaşam koşullarını her geçen gün "disiplin" disiplin adına Nazi kamplarına dönüştürmek isteyen cuntanın bu uygulamalarına devrimci mahkumlar elbette boyun eğmezlerdi ve eğmedilerde. Cunta, bu emellerini bazı yerlerde gerçekleştirirken, bazı cezaevlerinde çok güçlü protestolarla karşılaştı. "Sağlıklı yaşam" için spor adına zoraki, yaşlı, sakat demeden askeri eğitime tabii tutulmak istenen, Kemalist faşist ideolojiyi benimsemeye zorlanan ve bir hayvanın dahi uzun süre yaşayamayacağı kadar kötü ve sağlık koşullarından uzak olan cezaevlerinde yaşamaya zorlanan devrimci mahkumlar, el' tte buna boyun eğemezlerdi ve eğmedilerde. Bu başkaldırışların ve direnişlerin birçok şanlı örneğini halkımız adı gibi biliyor.

Bugün gelinen aşamada ise, cunta, cezaevlerine yönelik faaliyetlerine ve emellerine yeni yeni şeyler eklemek için tekrar harekete geçti. Cezaevlerinin güvenlik ve iç işleyişini Adalet Bakanlığından alarak, içişleri bakanlığına devretti. Cunta bununla cezaevlerini direk işkenceci polislerin ve MİT'in eline vererek, cezaevlerini işkence yuvaları haline geetirmeyi amaçlıyor. Önceden de her istediğinde savcıdan izin almak koşuluyla, sorgulama adı altında işkenceye çekilen devrimcileri, şimdi, bu pürüzüde ortadan kaldırarak cezaevinin içinde veya sistemli işkence kurumlarında, hiç kimseye danışmadan işkenceye çekebilecektir. Yine bunun dışında köle ve esirmişçesine giydirmek istedikleri tek tip cezaevi elbiselerini giydirmek, özel olarak yeni inşa ettiği tek hücreli cezaevlerinde mahkumları birer birer ayırıp, onların gücünü bölmek ve biribirinden tecrit etmek, her istediği kişiyi teker teker işkenceye çekmek, insanlık onurlarını ayaklar altına alıp kişiliksiz, niteliksiz ve kendilerine uşaklık eden insanlar haline getirmek isteyen cunta, akla gelmedik uygulamalara, yeni tertiplere baş vuruyor.

Cuntanın böylesine azgınca saldırılarına, devrimci mahkumlar elbette sessiz kalamazlardı. 6.7.1983 günü ilk mücadele kıvılcımı Sağmalcılar'da tutuşturuldu ve bunu peş peşe Metris, Alemdağ, Sultanahmet, Kabakoz ve daha bir dizi cezaevleri izledi, 2500'ün üzerinde devrimci tutuklu açlık direnişine başladılar. Bu direniş bugünde dalga dalga ülkenin diğer cezaevlerine sıçramış durumdadır.

Devrimci mahkumların bu direnişine ilk destek veren anne, baba ve yakınları oldu. Evlatlarının bu sorunlarını duyurmak için tutuklanmayı, dövülmeyi hatta ölmeyi dahi göze alarak yo-

ğun çaba harcayan bu insanlar, MGK ile görüşmeye gittiklerinde karşılaştıkları tutuklanmalar ve cezaevi önlerinde, Günaydın gazetesi bürosu önünde yedikleri dayaklar onları yıldırmadı, daha da çelikleştirdi. Bu yaşanan günlerde Türkiye halkı, cuntanın gerçek yüzünü ve demokrasiye dönüyoruz palavralarının altında yatanları bir daha gördü. Yine bu şanlı direniş yurtdışında da büyük bir yankı uyandırdı ve büyük bir destek gördü. Yurtdışında başta proleterya partisi olmak üzere çeşitli devrimci, demokrat örgütlerin birlikte yürüttüğü güçlü eylemler cuntanın gerçek yüzünü bir daha açığa çıkardı, cunta Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde teşhir edildi.

YURTDIŞINDA AÇLIK GREVİYLE DAYANIŞMA FAALİYETİ GÜÇLÜ BİR SES OLARAK YÜKSELDİ !

Zindanlarda ki açlık grevi haberini alır almaz hemen harekete geçtik. Tutukluların dışarıya ulaştırdıkları bildiriden onbinlerce basarak dağıttık. Direnişe güçlü bir destek sağlamak, en geniş kamuoyunu haberdar ederek harekete geçirmek için, ilk etapta yürüt-

tüğümüz bir dizi bağımsız faaliyetin yanısıra, devrimci güçlerin bu konuda eylembirliklerinin sağlanması içinde yoğun çaba harcadık. 12 Eylül'de faşist cuntayı protesto etmek için düzenlenecek bir yürüyüşe ilişkin oluşturulan ve halen çalışmaları devam eden eylembirliğinin toplantılarından birinde diğer halk güçlerine Türkiye'deki açlık greviyle dayanışmak ve bu doğrultuda çeşitli faaliyetler yürütmek için eylembirliği çağrısı yaptık.

Biz bu konuda eylem birliği çağrısı yaptığımız siyasetlerin esas olarak, açlık direnişi için cezaevinde eylem birliği yapan ve dışarıya yollanan çağrıda imzası olan siyasetler olması gerektiğini önerdik. Bizim oluşturacağımız platformunda, yine bu çağrı üzerinde yükselmesi gerektiğini belirttik.

Dışarıya uluştırılan bildiride de açıkca görülebileceği gibi, sosyal-faşist akımların eylemi kırma cephesinde yer aldıklarını ve her zamanki gibi geleneksel ihanetlerini sergilediklerini ortaya koyduk. Somut gelen bilgilerden de ortaya çıkan gerçek şuydu ki, sosyal faşist T"K"P ve yandaşları eylemi "çocukluk hastalığı" olarak değerlendirerek cuntayla kolkola girmişlerdi. Pratikte birkez daha ortada olan bu gerçeğin görülmesini, ve DY, DS, PKK vb. gibi halk güçlerinin T"K"P ve yandaşlarına uzattıkları eli çekmelerini "birlik" adına onları aklama ve ne olursa olsun onlarla uzlaşma mantığından vazgeçmelerini istedik. Ve acilen bir eylembirliği oluşturulmasının önemine işaret ederek pratik eylem olarakta merkezi bir açlık grevi yapılmasını ve diğer ülkelerde, bölgelerde yürütülecek bir dizi faaliyetle bunun güçlendirilmesini önerdik. Ancak küçük burjuva, orta-yolcu akımlar (özellikle Dev-Yol) her zamanki gibi eleştirilerimizi "biz buraya polemik yapmaya gelmedik, ideolojik tartışmayı burada yapmayalım" gibisinden oportünist anlayışlarla karşıladılar. Birlik konusunda yine herkesi uzlaştırma anlayışını savunarak sözde birlik şampiyonu olduklarını her zamanki gibi ispatlamaya çalıştılar.

Dev-Yol'dan arkadaşlar; "merkezi eylemlerden yana olmadıklarını, zira bunun bölgesel faaliyetleri zayıflattığını, yaratıcılığı kösteklediğini" belirterek merkezi açlık grevi önerisine karşı çıktılar. Açıktır ki, bölge ve merkez karşı karşıya konulamaz. Esasta "herkesi birleştirme" siyasetinin iflası sonucu gündeme getirilen bu manevra diğer yandan Dev-Yol'dan arkadaşları, merkezle bölgeleri karşı karşıya koyan, tabanı, demokrasi şampiyonluğu adına, örtülü federalizm çıkmazına götürüyordu.

Sözkonusu toplantılarda HK'nun tavrına gelince; O da oldukça "ilginç"-ti. Sosyal-faşistlerle eylembirliğine şekilsel olarak karşıydılar. Tüm grupların (devrimci, karşı-devrimci) "açlık grevi ile dayanışma komitesi" şeklinde oluşturulacak mekanizmada birleşmelerini, kamuoyuna "açlık grevi ile dayanışma komitesi" adıyla açıklama yapılmasını; komitede yer alan grupların isimlerinin açıklanmaması kaydıyla "herkesle birleşmeye hazır" olduklarını belirttiler. HK'lı arkadaşların tek derdi, T"K"P ve HK'nın isim belirterek imzalarının yan yana olmamasıdır. Kısacası, onlarla eylembirliğine karşı değil, sadece şekil olarak itirazlar vardı. Kapalı kapılar ardında dönecek dolabı açıklamamak kaydıyla, gerçekleşecek böyle bir birliğe her zaman hazır olduklarını belirtmekten çekinmeyen bu arkadaşların anlayışlarını, geçmişte attıkları hamasi nutukları ve sözde "Partizan eleştiriciliğini" örnek göstererek mahkum ettik. Neticede sözkonusu toplantıdaki somut gelişmelerdende hareketle bu konuda eylembirliği yapabileceğimiz güçlere bir çağrı yaptık ve olumlu sonuçlar aldık. Sözkonusu çağrıya katılan; Serxwebun, DHB, DK (Devrimci Kurtuluş), HK, Kawa, Avrupada Dev-Genç , PD (Proleter Dayanışma) ile merkezi bir açlık grevi ve çeşitli bölgesel faaliyetler için bir eylembirliği gerçekleştirdik. Ancak DHB'den arkadaşlar Serxwebun'u devrimci görmediklerinden ötürü fiilen genel komitede sayılmamalarını ancak heryönlü desteklediklerini belirttiler. Oysa DHB'nin bu soruna yaklaşımıda HK'nın ki gibi şekilseldi. Komitede Serxwebun var diye komiteye girmeyen DHB, pratikte tüm faaliyetlere katılıyordu. Bu anlamda da komitenin içinde veya dışında olma diye bir sorunları yoktu. Pratikte bizzat komitenin içindeydiler. Amaçları sadece DHB ve Serxwebun'un resmen yan yana olmadıkları imajını yaratmaktı.

DHB bu noktada HK'na göre biraz "tutarlı" davrandı, hiç değilse bu düşüncesini cılızda olsa belirtmesine rağmen. HK'nın tavrı gerçekten daha da ilginçti. Ne sosyal-faşistlere ne de Devrimci görmediği ve bu konuda çokca gümbürtü kopardığı Serxwebun'a ağzını açıp tek kelime söyleme zahmetini göstermeyerek ne denli "ilkeli" olduklarını açıkca ortaya koydular. HK bu ilkesiz politikası sonucu sosyal faşistlerin güvenoyunu aldı.

Eylembirliğine katılan güçlerin temsilcilerinden bir genel komite oluşturuldu. Ayrıca eylemi bizzat yürütmek içinde biz, HK, Avrupada Dev-Genç'ten oluşan bir yürütme komitesi oluşturuldu.

İlk 2 gün içinde 100'ün üzerinde bir katılımla ilkten Almanya'nın Bonn şehrinde merkezi bir açlık grevi başlatıldı. Tek tek bölgelerde yürütülen protesto, teşhir faaliyetleri ve imza kampanyaları ile dayanışma hareketi dalga dalga yayıldı. İsviçre, Fransa, Hollanda, Yunanistan, Avusturalya, Danimarka, İsveç'teki açlık grevleri ile faaliyet ilerledi. Emekçi kitleler, demokratik kamuoyu eyleme büyük bir ilgi gösterip, desteklediler.

Avrupa'nın en büyük trajlı gazeteleri, televizyon ve radyoları eyleme geniş yer ayırdılar. Uluslararası Af Örgütü, Hukukçular, Yazarlar, Bilim adamları, vb. gibi kuruluşlar eylemi desteklediklerini belirttiler. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde parlamenterler hükümete konu hakkında soru önergeleri verdiler. "Cuntanın insan hakları komisyonuna şikayet edilmesini, kınanmasını istediler. Çeşitli partilerin meclis grupları (SPD gibi) eylemi desteklediklerini belirttiler. Almanya'da Grün'eler (Yeşiller) adlı partinin parlamenterleri bir fiil açlık grevine yattılar. Çeşitli sendika, meslek kuruluşları vs. dayanışma mesajları ilettiler. Cezaevlerindeki durumun incelenmesi için birçok ülkede heyetler oluştu. Bunlardan bazıları Türkiye'ye gittiler. (Ancak, mahkumlarla görüşmeleri, cezaevlerini incelemeleri faşist cunta tarafından yasaklandı.) Çeşitli partilerin parlamento gruplarından, meslek kuruluşlarından, "Türk büyük elçiliklerine" cuntayı kınama, protesto mektup ve telgrafları iletildi.

Kısacası, cezaevlerindeki direniş en geniş kamuoyuna duyuruldu. Direnişi desteklemek amacıyla yurtdışında yürütülen dayanışma faaliyetlerini yukarıdaki örneklerden de gösterdiğimiz gibi emperyalist burjuvazinin siyasi temsilcileri dahi desteklemek zorunda kaldılar. (Tabiiki bu demokratik kamuoyunun güçlü bir şekilde örgütlenmesi, harekete geçirilmesinin bir sonucudur.) Sonuç olarak şu açıklıkla söylenebilirki; haberin bize geç ulaşması sonucu, belli bir gecikmeye rağmen, yurtdışında yürütülen İstanbul askeri cezaevlerindeki açlık greviyle dayanışma faaliyeti bugüne değin yurtdışında sürdürülen çabalardan çok daha etkili oldu. Cunta en geniş kesim içinde teşhir edildi. Beklenilenden çok daha ileri başarı kazanıldı.

ÇEŞİTLİ AKIMLARIN EYLEM KARŞISINDAKİ TUTUMLARI :

Biz merkezi bir açlık grevine karşıyız diyen DY'dan arkadaşlar, eylemin başlangıcından birkaç gün sonra gelerek faaliyeti desteklediklerini ve genel komiteye girmek istediklerini belirttiler. Sözkonusu aşamada DY'un eyleme fiilen katılımının ardında yatan temel sebep dayanışma hareketinin kamuoyunda güçlü bir sese dönüşmüş

ve önemli destek sağlamış olmasıdır. "Bizden sonra dünya tufan" anlayışıyla hareket eden DY ve onlar gibi düşünen akımlar, pratikte birkez daha şu gerçeği gördüler ki "biz olmadan iş olmaz" anlayışı pekte gerçekçi değil. DY'un ardından; T"K"P, TİP, TSİP, T"K"P (B), Özgürlük Yolu vs... gibi sosyal-faşist akımlarda "eylemi desteklediklerini" ilan ettiler. T"K"P, TİP, Özgürlük Yolu gibi sosyal-faşistler ise bizzat eylembirliğine ve komiteye girmek istediklerini ileterek alınmaları için müracaatta bulundular. Daha önce Bonn'daki merkezi açlık grevi için yapılan eylembirliğini "bölücülük" olarak damgalayan ve Türkiye'deki gibi burdaki açlık grevi ve diğer faaliyetlerede değişik türden manevralarla kara çalan bu akımların "destekliyoruz" demeleri sadece laftı.

İşin esası, eylemin kamuoyunda maddi bir güç olması karşısında başka çıkış yolu bulamamışlar ve bu sefer eylemin ürünlerini toplamak ve baştan takındıkları karşı-devrimci tutumlarından ötürü genişleyen teşhirlerini önlemek "trende bizde varız" demek için, "bizide alın" diyorlardı.

Sosyal-faşistlerin genel komiteye girme istemlerine karşı, diğer teşkilatların takındıkları tavır, ilkesiz oportünist bir tavırdı. DY'dan arkadaşlar her zamanki birlik şampiyonluklarının gereği olarak T"K"P, TİP, Özgürlük Yolu'nun komiteye alınmasını, müracaatçı bir gücün eylembirliğinin dışında tutulmamasını savundular. DK, PD, ADG, Kawa, Serxwebun gibi teşkilatlar ise; geçmişte sözkonusu akımların eylemi bölücülük olarak suçlamalarının ve eylem karşısında takındıkları yanlış tavırlarının eleştirilmesi kaydıyla eylembirliğine ve genel komiteye alınmasını savundular.

HK'undan arkadaşların tavrı bunlardan daha da geriydi. HK bu aşamada "eylemin selameti" için herhangi bir eleştirinin yürütülmemesini, eylemin başlangıcında takındığı tavrın önemli olmadığını ve bunun için eleştirilmesine bile gerek olmadan "eyleme maddi destek, fiili katılım" şartıyla sosyal-faşistlerin birliğe alınmalarını savundular. Kısacası, bu arkadaşların yaklaşımı, eylembirliğini "mevlana tekkesi" olarak gören anlayıştı. Sosyal-faşistlerin bizler tarafından teşhir ve mahkum edilmeleri gündeme her geldiğinde en çok rahatsız olan HK idi. "Tartışmayı bırakalım, önemli olan iş yapmaktır" adına, HK "hep birlik mücadele yok" anlayışını savunuyor. Tüm grupların ilkesiz kardeşliğini talep ediyordu. Gerek HK ve gerekse diğer halk güçlerinin eylembirliği görüşmelerinde ve eylem dönemindeki tavırları burjuva diplomatik tutumlardı. Herkes siyasetlerini unutmuş gibiydi. Bu anlamda bizim örgütsel ve siyasi bağımsızlığımızı titizlikle korumamıza ve her olayı siyasi yönleriyle ele alma tavrımıza sabırsızlık gösteriyorlardı.

Neticede, bizim itirazımıza (DHB'de bizi destekledi) rağmen, diğer teşkilatların oybirliğiyle sosyal-faşistlerin "eyleme *fiili ve maddi destek* kaydıyla genel komitenin çoğunluğu kararıyla komiteye alınabilecekleri" kararı çıktı. Biz bu kararın ilkesiz olduğunu vurguladık. Ve kararın pratik yorumlanması sırasında belirlenen "ne kadar maddi destek kaç kişiyle katılım" ölçütlerinde gerçektende diğerlerinin koydukları kararın, eyleme katılmada para ve kişi katılımı üzerinda pazarlık olduğu açığa çıktı. Daha önce bu kararı savunanlar köklü bir şekilde olmasada, şu veya bu şekilde tavırlarının yanlış olduğunu söylediler.

Sosyal-faşist akımlar genel komitenin çoğunluğunun belirlediği eylembirliğine katılma koşullarını uygun bulmayarak komiteye katılmadılar. Eğer tayin edilen masrafları karşılamak için gerçekten parayı verselerdi T"K"P'nin eylembirliğine katılmasının hiçbir sakıncası olmayacaktı. Böylelikle eylembirliği ilk yapıldığı dönemlerdeki kapsamından ayrı olarak DY ve İşçinin Sesi'nde katılımıyla aynı şekilde devam ederek sonuçlandırıldı.

Bu eylembirliği döneminde oportünist gruplarda görülen en temel özelliklerden biri de, tartışmaya karşı çıkan anlayışlardı. Yukarıda eylembirliği görüşmeleri dönemi ve genel komite toplantıları sırasında bunun nasıl yansıdığını kısa örneklerini vermiştik. Aynı anlayış eylem sırasında grevcilerin birbirleriyle tartışmalarının engellenmek istenmesi, biçiminde kendisini çokca gösterdi. Ayrıca "bu eylemin somut talepleri var" anlayışından hareketle karşı-devrimin teşhirine, devrimin propagandasına oportünistler rahatsızlık gösteriyorlardı. Oysa, devrimci propaganda bırakalım eylemin hedefini kararmayı, aksine zorunludurda. Aksi anlayış bu tür tek tek eylemleri, devrim hedefinden koparan onları herkesin kabuledebileceği hale getiren yanlış anlayıştır. Gerek HK ve gerekse diğer oportünistler "elle tutulur sonuçlar elde etmek" için burjuvazinin savunacağı çerçevenin dışına çıkılmaması kitlelerin ve burjuva demokratik çevrelerin ürkmemeleri için oldukça hümanist davranılması biçimindeki bakışlarıyla Martov un çok sadık ekonomist, kendiliğindenci öğrencileri olduklarını kusursuzca ispatlıyorlardı. "Burası siyasi tartışma alanı değildir" laflarıyla, tartışmaları ve ideolojik mücadeleyi yasaklamaya çalışan anlayışların temelinde tamda bu kendiliğindencilik yatmaktadır. Birlik ve mücadele mekanik şekilde, birbirlerinin karşısına konulamaz. Bunlardan birinin dıştalanması ML bir anlayış değildir. Tabiatından da anlaşılacağı gibi, eylembirliği belli bir hedefe yönelik bir eylem için değişik güçlerin oluşturdukları asgari bir birliktir. Eyleme katılan güçleri her yönlü bu birlikle sınırlamak, bağımsız bayraklarını terketmelerini istemek, işin doğasına aykırıdır. Komünistler, örgütsel ve siyasi bağımsızlığın terkedilmesi temelinde bir ittifakı veya kısmi anlaşmayı ihanet olarak görürler. HK ve diğer oportünistlerin ideolojik mücadeleden öcü gibi korkmalarının nedeni, çürük ve anti-ML siyasi çizgileridir. Onlar bu tavırlarıyla dahi, çizgilerine ne ölçüde "güvenip, inandıklarını" göstermektedirler...

Üstelik, eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini sözde savunan HK'nun bu tavırları daha da ilginçtir. Senelerden beri eylembirliklerinde bu prensibe karşı çıkan DY, DS gibi orta-yolcuların son dönemlerdeki eylembirliklerinde bu prensibi kabul ederek platformlara getirmeleri olumlu bir adımdır. Fakat onların kabulüde HK gibi sözdedir.

Her zamanki gibi, bu eylem döneminde de oportünistlerin en temel özelliklerinden birinide eleştiri-özeleştiri konusundaku tutarsızlıkları oluşturdu. DY'dan arkadaşlar eylemin başından eyleme katılmamalarına ve sözkonusu eylembirliğini yanlış değerlendirmelerine rağmen, gelişmenin bir aşamasında, hiçbir özeleştiriye gerek duymadan sessizce katıldılar. Üstelik "biz başından beri varız" biçiminde laflarla geçmiş hatalarını örtmeye çalıştılar. Buna karşı yürüttüğümüz eleştiriler sonrası, her zamanki hatalarında sözde yaptıkları özeleştiriler gibi işi; "teknik hata, yanlış anlama" biçiminde kurtarmaya çalıştılar.

HK'nun bu konudaki tavrında aynıydı. Eyleme Afganistanlı bir devrimci grup (yurtdışında kitle örgütü) olan Guafs bir mesaj göndermişti. Mesajı aynı teşkilattan bir devrimci arkadaş okuyordu. Metinde sosyal-emperyalizmin geçtiği bölümün okunmasına sıra gelince HK'lı arkadaş hemen ileri atılıp bağırıp, çağırarak mesajı okuyan arkadaşın konuşmasını kesti. Sebep olarakta mesajda geçen "sosyal-emperyalizm" lafının, eylemi olumsuz etkileyeceğini birleşmek için yanıp tutuştuğu sosyal-faşistleri kızdıracağını ileri sürdü. Bu tavır HK'nun sosyal-emperyalizme ne kadar karşı olduklarının somut göstergesidir. Aynı şekilde, yine bu tavırları sosyal-faşistlerle eylembirliğine sözde keskin karşı çıkışlarının (daha önceleri bizi bu konuda "eleştirdikleri" yazılarında) ne denli "tutarlı"!!! olduklarının ölçütüdür. Yine bu tavırları, "Ben halk demokrasisini savunuyorum" diyen HK'nun diğer

devrimci düşünceleri dinlemeye ne kadar tahammülsüz olduğunu gösteriyor. Açıktırki, gelen bu tür mesajlarda, mesajı yazanlar HK'nun değil, kendi düşüncelerini açıklayacaklardır. HK bu tavırlarıyla sosyal-faşistlerden kazandığı güveni pekiştirdi ! Gerek daha önceki, gerek bu seferki eylembirliği görüşmelerinde tüm sosyal-faşistler HK'na çok güven duyduklarını, zira kendilerinin içinde yer almadıkları eylembirliklerinde dahi, HK'nun sosyal-emperyalizm sloganı veya teşhiri faaliyetini yürütmediklerini sözünün "eri" olduklarını (sosyal-faşistlere teminat vererek) her defasında belirttiler. Buna karşılık sosyal-faşistler ve bunlarla uzlaşan gruplar TKP/ML'ide sosyal-emperyalizm teşhirinden ötürü bozgunculukla suçladılar. Açıktır ki, biz, neyi nasıl savunacağımız konusunda ve prensiplerimizde pazarlık yapmayız. Bunu her zaman her yerde söyledik. Bunu söylediğimiz eylembirliği görüşme toplantılarında tüm sosyal-faşistler "bakın nasıl cüretkâr davranıyorlar, tavır alın" sözleriyle karşıladılar.

HK, sosyal-faşistlerin kendilerine güvenlerinden mennun oluyordu. Ve onların TKP/ML'e saldırılarına utangaçta olsa ortak oluyordu. HK'na soruyoruz: hani siz çok keskin anti sosyal-emperyalisttiniz ? Üstelik Partizan'ı "onlarla uzlaşma içinde olan bir akım" diye eleştiriyordunuz ? Peki nasıl oluyordu "uzlaşıyor" dediğiniz Partizan'a tüm sosyal-faşist akımlar azgınca saldırıyorda size güven belirtiyorlar ! İşin gerçeği şu ki; sosyal-faşistleri teşhir faaliyetini ve onlara karşı mücadeleyi TKP/ML bir an olsun unutmadı. Yapılan tüm eylembirliği görüşme toplantılarının odağını TKP/ML in sosyal-faşistlerle mücadelesi oluşturuyordu. Zira diğer güçlerin uzlaşmacı tavırlarından ötürü sosyal-faşistler bazı eylemlerde dıştalanamıyorduysa, bunun sebebi TKP/ML'in sosyal-faşistlerle eylembirliği yapma isteğinden gelmiyordu. Bu, onlara karşı mücadelede dizleri titreyen oportünistlerin ilkesizliğinden ötürüydü. HK'dan arkadaşlar kendi gözleriyle buna her zaman şahit oldular. Üstelik, "rica ederiz şimdilik bunları tartışmayın" sözleriyle teşhiri elden bırakmamızıda isteyen yine HK idi.

HK'nun Afganistan'lı devrimcinin mesaj okunmasına karşı takındığı tavrı eleştirip, özeleştiri talep etmemizi, sözkonusu arkadaşlar geçiştirdiler. "Bizim niyetimiz öyle değil, bazı somut sıkıntılardan ötürü öyle yaptım, yinede yanlıştır" biçimindeki laflarla özeleştiride tutarsızlıklarını sergilediler.

Bu kısa yazımızın konusu içinde HK ve diğer oportünistlerin bu eylem ve daha öncekilerinde takındıkları oportünist tutumları, savundukları anlayışları uzun boylu ele almamızın olanağı yok. Ancak, yukandaki birkaç örnektede görüldüğü gibi HK, sosyal-faşistlerle arasındaki zaten ince olan çizgiyi, objektif olarak kaldırmanın yollarını düşünüyor. Sınıf işbirlikcisi siyasetlerini gizlemek içinde, uluslararası planda Mao Zedung'a, ülkemizde de TKP/ML'nin şahsında ML'e kara çalmaya çalışıyor. Tüm bu uğraşlar ne HK'yı ne de onun gibilerine hiçbir yarar sağlamayacaktır. Önerimiz, sonu hüsran olan ve Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık bataklığında giden bu yolun terkedilmesidir.

İKK Yurtdışı
Haber Bürosu

AÇIKLAMA

Baştarafı syf :3'de

genişletilmesi için azami çaba sarfetmelidirler.

c): Her yoldaş kendini İKK'nın bir muhabiri olarak görmeli ve bu konuda üzerine düşen görevini yapmalıdırlar.

d): Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin içinde bulundukları koşulları ve sorunlarını bizzat kendilerinin yazıp bize ulaştırmalarını teşvik etmelidirler.

e): Tüm bu görevlerin yanı sıra yoldaşlarımız ve İKK okuyucuları, eleştiri ve önerilerini de yol gösterici bir tarzda Yazı Kuruluna iletmelidirler. İKK ancak böylesine bir faaliyet ve ilişki içinde güçlenecektir. Lenin'in Iskra'sı, hergün ülkenin dört bir yanından gelen işçi mektupları, köylerden gelen köylülüğün toprak talebine ilişkin mektuplar vs. ile gelişip, güçlendi.

Yazı haber vb'nin gazeteye ulaştırılması sorununa gelince: Lenin yoldaş şöyle diyor. "Çok haklı olarak, *Iskra*'ya doğrudan yazı yazma imkanının 'her isteyene' tanınmasını istiyorsunuz. Ne varki, 'doğrudan' sözü, gazetenin bürosunun yada adresinin 'her istiyen'tarafından bilinmesi şeklinde anlaşılmamalı; ancak, *dileyen herkesin* mektupları Yazı Kuruluna vermesi (yada göndermesi) zorunlu olmalıdır. Elbette adresler *oldukça geniş bir çevre* tarafından bilinmelidir, ama her isteyene verilmemeli, sadece güvenilir ve gizlilik şartlarına uyma yeteneğine sahip oldukları bilinen devrimcilere verilmelidir." (Örgütlenme Üzerine Syf; 42. Sır Yay.)

Bu Leninist anlayıştan hareketle bizde 'dileyen herkesin' bize yazı yazmasını ve gazetemizi haber, yorum ve makaleleriyle güçlendirmesini istiyoruz. Ayrıca bunun dışında resim, şiir, karikatür, tiyatro vb. gibi konularda yeteneği olan okuyucularımızda, bu yetenekleriyle gazetemizi güçlendirmelidirler. Bu yazıların Yazı Kuruluna en kısa zamanda ulaşması ise iyi bir örgütlenme ağını gerektirmektedir. Lenin yoldaş "ama her isteyene verilmemeli, sadece güvenilir ve gizlilik şartlarına uyma yeteneğine sahip oldukları bilinen devrimcilere verilmelidir" diyor. Biz ülkemizin içinde bulunduğu şartlarıda göz önüne alıp ve bu konudaki en sağlıklı bağı oluşturmalıyız. Bugünkü şartlarda gazetenin adresini bilen insanlar çok sınırlı olmalıdır. Ancak en geniş kesimden gelen mektuplar, makaleler yazılar vs'ler bölgelerdeki çeşitli Parti organları ve kadrolar aracılığıyla bize ulaşmalıdır.

Yoldaşlar yazımızın sonlarına gelirken, burada çok önemli bir konuya da değinip, bu konuda gereken titizliği göstermenizi istiyoruz.

Gazetemize gönderilecek olan yazı, haber, yorum vs. gibi şeylerin anlatımının gerçek olması, çok önemli bir husustur. Kulaktan dolma bilgiler veya olayların anlatımının abartılması vb. gibi yanlış ve eksik bilgiler gazetemizin prestijini sarsacak ve kitlelerde güven duygusunu zedeleyecektir. Bu hususta, tüm yoldaşlar azami çaba göstermelidirler.

Önümüzde duran görevler ve sahip olduğumuz bakış açısıyla gazetemiz İKK'yı, Partimizin kitlelere hitap eden, eğitici, örgütleyici bir kürsüsü haline getirmek, yaşamını devam ettirebilmesi için mali yönden desteklemek için bütün yoldaşlar ve okuyucularımızı görev başına çağırıyoruz.

İKK Yazı Kurulu

Belge !

Değerli Okuyucular;

Sizlere sunduğumuz bu belge Partimizin İstanbul'da yapılan duruşmasının mahkeme zabıtıdır. Ele geçirdiğimiz bu belge yoldaşlarımızın ve diğer tutukluların içinde bulundukları koşulları ve cezaevlerinde başlattıkları Açlık Direnişinin amaçlarını bizzat kendi dillerinden öğrenmemiz açısından önemlidir. Yine bu belge, faşist mahkemelerin kürsülerinin bir araç olarak kullanılıp bu kürsülerden sorunlarını haykırmaları ve faşist mahkemenin takındığı tavrı açığa çıkarması yönünden de önemlidir.

Hepimizin bildiği gibi, Temmuz 1983 tarihinde İstanbul'un birçok cezaevinde başlayan ve giderek dalga dalga ülkenin diğer cezaevlerine yayılan 2500 tutuklunun başlattığı açlık direnişi kısa zamanda büyük bir destek görmüştü. Açlık direnişinin 8. gününde mahkemeye çıkan Süleyman Özcan, Halil Gündoğan ve diğer yoldaşlarımız mahkeme heyetine ve Cumhuriyet Savcılığına cezaevi koşulları, yapılan işkence ve diğer uygulamalar konusunda suç duyurusunda bulunmuşlardır. Sıkıştıkları zaman göstermelikte olsa işkence yaptı diye, bir iki polisi yargılayarak "bakın biz işkenceye karşıyız", "işkence insanlık suçudur" diyerek, kendilerinin ne kadar "adil" ve "bağımsız" oldukları yönünde sahtekârlık yapan askeri mahkemelerin niteliğini kavramamız açısından, bu belge önemlidir.

Faşist patron-ağa devletinin ceza yasaları ile hareket eden ve binlerce yurtsever, devrimci demokrata hiç tereddüt etmeden idam ve senelerce hapis cezası veren bu canilerin kimden yana olduğu açıktır. Hele bugün direk cuntanın denetiminde oluşan sıkıyönetim mahkemelerinden, adil ve bağımsız tavır beklemek, öküzün altında buzağı aramak olur.

2500 tutuklunun sakat kalmak, ölmek pahasına başlattıkları bu direnişin amacının mahkemeleri oyalamak olduğunu ve "şimdi bu talebi kabul edersek bunun arkası kesilmez" diyen mahkeme heyeti cezaevlerinin koşullarında öyle iyi gösteriyorki, birçok insanın cezaevine girmek için iştahı kabarıyor. Cezaevi değil, sanki turistik otel (!!) Oysa 1 kepçe yemeğin 2-3 kişi arasında bölündüğü, günde 1 saat havalandırılmaya çıkarıldığı, banyo vb. gibi tüm sağlık ve yaşam koşullarından uzak olan bu zindanların insanı her geçen gün çeşitli hastalıklara ve ölüme götürdüğü gün gibi açıktır.

Bunun yanında, böylesine önemli sorunlarla karşı karşıya kalan ve insanlık onurlarının ayaklar altına alınmasına karşı çıkan mahkumların direnişlerini "mahkemeleri oyalamak ve davaları uzatmak" olarak niteleyen faşist mahkemelerin tavrıda gayet açıktır. Onlar istiyor ki, davaları hemen bitirip, verdikleri idam cezalarını baş cellat Kenan Evren'e onaylatıp, işler hemencecik bitsin ve gencecik bedenler birer birer ipe çekilsin.

Yoldaşlarımızın bu taleplerine kulak asmayan, duruşmaya devam eden mahkeme heyetinin suratına, bir şamar gibi patlayan "KAHROLSUN FAŞİSTLER" sloganı, mahkeme salonunu inletirken, etekleri tutuşan bu uşaklar, hemen devreye itlerini soktular ve mahkeme salonunda zaten açlıktan perişan durumda olan yoldaşlarımız kıyasıya dayaktan geçirildiler. "İşkence insanlık dışı bir uygulamadır", "biz işkenceye karşıyız" diyen bu sahtekarların, gerçektende ne nitelikte olduklarını gözler önüne seren çok önemli bir olay yaşanıyordu. Hemde bu olay tutuklu yakınları ve dinleyicilerinde dövüldüğü bir olaydı. Yaşanan bu olayları 'zorla yatıştırdık' diyen faşist heyetin uyguladığı zorunun ne olduğu gayet açık değilmidir ? Tüm bu durumdan hiç birşey olmamış gibi, gayet pişkinlikle hareket eden duruşma hakiminin çok zoruna giden şey de, 'sanık' Binali Şahin'in "İnsanlık dışı uygulama yaptığını ve insanlıktan nasipsiz olduğunu" belirtmesidir. Gözlerinin önünde süren işkenceye ve salonda bulunan "emniyet" görevlisinin bir sanığa "seni eşek sudan gelene kadar döverim" diye bağırmasına sessiz kalmak ve ardından da "Türkiyede işkence yoktur", "insan haklarına saygı vardır" vb. türünden sahtekârlıklar yapan böyle bir kurum ve bugün bu mahkemelerin başında bulunan faşist hakimlerin kimden yana oldukları açıktır.

Faşist cunta ve uşaklarının çeşitli araçlarla, devrimcilerin "mücadeleden vazgeçtikleri", "pişman oldukları" vb. türünden yalan ve demogojilerle halkın devrimcilere ve komünistlere karşı olan güvenini sarsmaya çalışmaktadırlar. Bu belge nerede olunursa olunsun, mücadelenin bitmediğini, bitmeyeceğini ve bu konuda yoldaşlarımızın takındıkları tavrı belirten bir belge olduğu için önemlidir.

Partimizin bayrağını, işkencehanelerde, cezaevlerinde ve mahkemelerde yükseklerde tutan yoldaşlarımızı yalnız bırakmayalım, mücadelelerini hayatın her alanında var gücümüzle destekleyelim.

YÜREKLERİ HALK SEVGİSİYLE DOLU KAHRAMANLARIMIZI SELAMLIYORUZ !

18.7.1983 tarihinde İstanbul 2 nolu Sıkıyönetim Mahkemesinde TKP/ML (2) davasının duruşma tutanağını yayınlıyoruz. Duruşmada, süren Açlık Greviyle ilgili, yoldaşlarımızın yaptığı suç duyurusu, "bağımsız" mahkeme heyeti tarafından reddedildi.

2 677 174

BAŞKAN: YAŞAR CENGÖZ ÖNCE 954/44
ÜYE : NURİ MURAT
ÜYE : NECDET CELKAN 1979/9
SAVCI : ABDÜLKADİR YAVUZ
KATİP : OYA ÖZEN

Belli gün ve saatte duruşmaya başlanıldı.
Yoklama yapıldı.

Mağduru Selahattin Doğan ve sanıkları Halil Gündoğan, Adil Şahin ve Efendi Diril (ölü) ve Necdet Oynargül (ölü) olan ve mevzuu ateşli silahla yaralamak ve 6136 sayılı kanuna muhalefet olan ve suç tarihi 6.3.1980 olan eylemin tutuklu sanıkları Halil Gündoğan ve Adil Şahin geldikleri görülmekle bu 7 nolu eylemin tahkikatına devam olundu.

Yapılan yoklamada bu eylemin mağdur şahiti bulunan Selahattin Doğan'ın bir evvelki celse duruşmaya gelmemesi sebebiyle dinlenemediği cihetle bu celse de dinlenmesi için duruşma günü adı geçenin duruşma salonunda hazır bulundurulması bakımından askeri savcılığa yazılan müzekkereye rağmen mağdur şahitin yinede gelmediği ve duruşmaya getirilmeme sebebinin şu ana kadar askeri savcılıkca mahkemeye bildirilmediği görülmekle, Duruşmaya devam olundu.

Sanıkları Murat Şaşkal, Süleyman Özcan, olan ve iddianamede 8 nolu eylem olarak geçen suç tarihi 10.3.1980 bulunan ve mevzuu güvenlik kuvvetlerine görevleri sırasında silahla mukavemet, 6136 sayılı kanuna muhalefet, duvarlara yazı yazmak, pankart asmak suçlarını teşkil eden bu eylemin tutuklu sanıkları Murat Şaşkal ve Süleyman Özcan'ın duruşmaya getirildikleri cihetle açık duruşmaya devam olundu.

Bir evvelki celsede bu 8 nolu eylemin tahkikatının yapılıp, ancak tutuklu sanık Süleyman Özcan o celse duruşmaya getirilmemiş bulunduğu cihetle yapılan muamelelerden ve duruşma zaptına yapılan işlevlerden malümatı bulunmadığı cihetle diğer 9, ve 10, nolu eylemlere geçmezden önce bir evvelki celse tahkikatı yapılan 8 nolu eylemi duruşma zabıtları okundu.

Hazır olan ve olay sırasında bu eylemde silahlı olarak gözcülük yaptığı bildirilen Süleyman Özcan'la yapılan bu muamelelere rağmen dinlenen şahitler Mustafa Nuri Eryılmaz,

Osman Aksoy, Recep Madaralı, ve Hamit Yılmaz'ın beyanlarına karşı ne diyeceği soruldu:

SANIK SÜLEYMAN ÖZCAN söz aldı:

Biz 1 haftadan beri ölüm orucundayız. Zira birçok siyasi ve iktisadi yönden özgürlüklerimizi kısıtlayan işkenceler karşısında bu yola gitmek zaruretini gördüğümüzden ve 1 haftadan beri bu orucu tuttuğumuzdan yapılan muameler okunsa bile ben bu muameleleri dinliyecek değil savunmamı yapacak gücüm dahi yok. Belki ilerde şartları geldiğinde bu hususta gerekli savunmamı veya müdafaamıve eylemlere karşı diyeceğim hususları belki söyleyebilirim. Benim avukatım yoktur. Yani şimdi burada yoktur. Avukatım Sa...rü Ünlüdür. Fakat şimdi kendisi gelmemiştir. Bu itibarla 4.7.1983 celse de yapılan 8 nolu eylem ile ilgili zaptın okunmasına bu sebeple gerek görmüyorum. Çünkü gücüm yoktur.

Gene 2 nolu iddianamenin muhtelif eylemlerin sanığı olan Halil Gündoğan bir talepleri olduğunu bildirdi, ilaveten:

Bizler insanlık onuruna yönelecek bir saldırı olarak kabul ettiğimiz bir uygulama üzerine başlamış olduğumuz ölüm orucunun 8. gününe girmiş bulunuyoruz.

Sağmalcılar cezaevinde ise bu 13. gün oluyor. Bilindiği gibi kısa bir süre önce İstanbul Sağmalcılar mevkiinde özel tim bir cezaevi açıldı. Bu cezaevi mevcut yasalarla ve mevcut infaz sistemiyle çelişme pahasına hücre sistemi olarak yapılmıştır. Tahkim edilmiştir.

Bir tutuklu yada hükümlünün hücreye atılması için mahkeme kararı gerekirken söz konusu cezaevinde alı konacakların tümü hücrelere doldurulmaktadır Bu durum cezaevi içinde ayrı bir ceza olmaktadır. Kaldıki bu cezaevine gönderilenlerin bir çoğu hükümlü değil, henüz tutukludur. Yani ceza çekmek için değil hali hazırda haklarında verilecek karara kadar tutuklu statüsüyle alıkonulmuşlardır. Bu cezaevi açılır açılmaz oraya giden tutuklular baskı ve işkenceyle karşılaşmış kendilerine tek tip elbise giydirilmeye çalışılmıştır. Bir yatırım olarak getirilen ve insanlık onuruna bir saldırı biçimine geçilen elbise uygulamasına riayet etmeyen ve işkence sonucu giyilen elbiseleri akabinde yırtıp atan tutuklular daha yüksek doğrultuda baskı ve işkencelere mağruz kalmışlardır. Bugün İstanbul'da bu durumu protesto eden ve bunun akibinde ölüm orucuna giden 2000'in üzerinde tutuklu bulunmaktadır. Bu 2000 tutuklulardan biri olan bizler insanlık onuruna yapılan bu saldırılar hakkında suç duyurusunda bulunuyoruz dedi ve;

Mağduru Haluk Kılıçaslan müktülü Salih Gür olan ve sanıkları Efendi Diril (ölü) Necdet Oynargül (ölü) Sanık Halil Gündoğan, ve Binali Şahin ve Mevzuu ideolojik amaçla Salih Gül'ü öldürmek ideolojik amaçla Halil Kılıçaslanı yaralamak olan ve suç tarihi 23.5.1980 ve saat 15.45 olan 10 nolu eylemin tahkikatına bağlanıldı.

Yapılan yoklamada tutuklu sanıklardan Halil Gündoğan ve Binali Şahin hazır oldukları anlaşılmakla açık duruşmaya devam olundu.

Dosya üzerinde yapılan incelemede:

a)— Şimdi ölü olan Efendi Diril isimli şahsın maktülü öldürmek talimatını kendisine bağlı olan Halil Gündoğan'a verdiği,

b)— Asker kot isimli ve şimdi ölü olan sanık Necdet Oynargül'ün eylemde silahlı gözcülük yaptığı,

c)— Sanıklardan Halil Gündoğan'ın Efendi Diril'den aldığı talimatı Necdet Oynargül'e ulaştırdığı ve olayda kullanılacak silahları sanık Halil Gündoğan'ın temin ettiği ancak eyleme karışmayan ve eylem sırasında kahvede eylemin neticesini beklediği,

d)— Co kot adlı sanık Binali Şahin'in de eylemi gerçekleştirdiği iddia edilmiş olmakla,

Sanık Adil Şahin vekili avukat, Osman Erdil söz aldı:

353 sayılı yasanın 76. maddesine göre tutuklular hakkında görülen disiplin tedbirlerinin alınması mahkemeye verilmiştir. Yasa o kadar açıktırki, 1631 sayılı eski askeri cezaevi yasasında tutukluların can güvenliği adli müşavirliğe bırakıldığı halde 353 sayılı yasada tutukluların can güvenliği mahkemenin sorumluluğuna verilmiştir.

Mahkemeler tüm yargılama boyunca 76. maddenin kendilerine yükledikleri görevleri yerine getirmek zorundadırlar. Sanıkların sadece yasal sorumlulukları saptanması yeterli değildir. Yasal sorumluluğun sanıkları tüm garantileri sağladıkları sağlık koşulları gözönüne alınarak duruşmanın başka güne bırakılmasını talep ediyorum.

Binali Şahin vekili avukat Ahmet Kırım söz aldı:

Biraz sonra mahkemenizin daha önce yapmış olduğu plana göre 11 ve 10 nolu eylemlerin araştırması yapılacaktır. Görebildiğimiz kadarıyla bu eylemlerle ilgili olarak daha önce hazırlık safhasında dinlenmiş olunan sanıkların herhangi bir teşhisi mevcut değildir. Bu anlamda sanıkların burada teşhis esnasında huzurda hazır bulunmaları pratik bir fayda sağlamayacaktır. Hazır bulundurulmaları hiç bir açıdan, duruşmanın sonuna kadar sağlıklı bir şekilde hazır bulunacak durumda değillerdir. İnsani açıdan, bu hususun dikkati nazara alınarak, şayet duruşma ertelenmiyecekse gitmelerine müsaade edilmesini talep ediyorum.

Savcıdan talebi soruldu. Talep kabulü sayan değildir dedi.

Sanıklar ve sanıklar vekillerinin talepleri yerinde incelendi.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

Gerek sanıkları ve gerekse vekilleri mahkemeye verdikleri suç duyurusuna havil dilekçelerle ayrıca duruşma zaptına yaptırdıkları beyanlarında cezaevinin protesto için ve keza cezaevi personelinin kendilerine yaptıkları insanlık dışı uygulamaları protesto için ölüm orucuna girdiklerini ve kendilerinin 8 günden beri Sağmalcılardaki tutuklularında 13 günden beri bu oruca devam ettiklerini bu bakımdan ifade veremiyecek durumda olduklarını bildirerek, duruşmanın başka bir güne ertelenmesini talep etmişler ise de:

a)— Sanıkların bu oruca girmeleri sadece kendi iradeleri ile olduğu aslında, devletin ve idarenin kendilerinin yaşamlarını sürdürmeleri bakımından her öğün kendilerine yetecek kaloriye havil gıdaların kesintisiz ve eksiksiz verildiği,

b)— Sanıkların bu şekilde hareketlerinin sırf davaları engellemek, ve sürüncemede bırakmak gayesine mağtuf olduğu,

c)— Bu husus bugün görülmesi gereken davalara, ölümlerle biten 10 ve 11 nolu eylemleri gerektiren ve bu eylemlerin tahkikatını gerektiren çok önemli mevzuuyu ve tahkikatı içerdiği,

d)— Sanıkların bu şekilde hareketleriyle tahkikatı köstekleyerek bir yana sırf dediklerini yaptırabilmek ve şikayetlerini duyurabilmek için hiç gerek yokken duruşma yapan heyeti izaç etmek pahasına bu yola girdikleri,

e)— Bir kere böyle bir yolun açılması halinde artık bunun önlenmesi mümkün olamıyacağı ve gelecekte yapılması gereken bir çok tahkikatlarda adeta bir emsal niteliğini taşıyacağı,

f)— Suçların vasıf ve mahiyetleri ve Türk Devleti içerisinde işlem şekilleri yönünden uyandırdığı, büyük heyecanda nazara itibare alınarak davaların süratle intac edilerek ve süratle bir neticeye varılmasını gerektirdiği,

g)— Sanıklar duruşmaya gelemeyecek durumda olduklarını daha önce cezaevi idaresinin ve revire bir dilekçe ile bildirmedikleri ve duruşmaya çıkamıyacakları yolunda herhangi bir raporda almadıkları dosya üzerinde yapılan tatkikattan anlaşıldığı cihetle sırf böyle bir yolun açılması ve davaların yürütülmesinin önlenmesi için kasten böyle bir yolu seçtikleri anlaşılmakla sanıkların ve vekillerinin duruşmanın başka bir güne talik edilmesi yolunda yaptıkları talep yerinde görülmediğinden reddine, ve duruşmanın yürütülmesine oy birliği ile

karar verildi.

18.7.1983

BAŞKAN	ÜYE	ÜYE	KATİP
İmza	imza	imza	imza

Duruşmaya devam olundu.

1)— Örgüt Şişlide MHP'li olan Salih Gül'ün öldürülmesi kararı aldığı,

2)— Sanık Efendi Diril'e ulaştığı,

3)— Efendi Diril kendi emrindeki sanık Halil Gündoğan'a talimat verdiği,

4)— Halil Gündoğan ve sanıklar Binali Şahin ve Necdet Oynargül'e talimat verdiği bu olayla kullanacakları tabancaları getirerek sanık Necdet'e verdikleri.

(SANIKLAR DURUŞMAYA BAŞLANIR BAŞLANMAZ HEP BİR AĞIZDAN KAHROLSUN FAŞİSTLER DİYE SÖYLEDİKLERİ, SANIK BİNALİ ŞAHİN BİZZAT ŞAHSIMA HİTABEN İNSANLIK DIŞI UYGULAMALAR YAPTAĞIM VE İNSANLIKTAN NASİPSİZ OLDUĞUM YOLUNDA BEYANLARDA BULUNDUĞU)

Bu şekilde hep birlikte ayağa kalkıp protestolar yaparak sloganlar atan sanıkların duruşma salonunda zorla yatıştırıldığı,

Bu arada sanık avukatlarından Osman Ergil'de sanıkların bağırmalarını teşvik eder bir durum takınarak duruşmadan sonra seninle görüşürüz şeklinde emniyet görevlisine bağırdığı yolunda ve emniyet görevlisinin müvekkili bulunan sanığa hitaben duruşmadan sonra seni eşek sudan gelinceye kadar döverim diyerek, bildirerek zaten karışık olan bu ortama girmek suretiyle slogancı sanıkları tahrik ettiği, bizzat müşahade ettiği görüldü.

Duruşmaya devam olundu.

e)— Sanıklar Halil Gündoğan, Necdet Oynargül ve Binali Şahin eylem....

12 EYLÜL 1980 –ARALIK 1982 ARASI
FAŞİST CUNTANIN
DERSİM İN , HOZAT, OVACIK, PERTEK, VE ÇEMİŞGEZEK İLÇELERİNDE
KÜRT KÖYLÜLERİNE UYGULADIĞI ZULÜM !

GEÇEN SAYININ DEVAMI

..... asker ve komutanları katıldı. Bu operasyonda, Mercanlar (Dört köy), Birmanlar, Yalmanlar, Maraş, Ağaçpınar, Balveren, Işıkvuran, Zarik köyleri ve mezraları arandı. Köyler maddi olarak yıpratılıp hakarete uğratıldı. Dağ taş gezdirilerek kendilerine yük taşıttırıldı.

Kısa bir süre sonra ihbar sonucu tekrar Birmanlar köyüne yapılan operasyonda, köyluler köy meydanlarına toplatıldı. Köyluler silah çıkarmaları için zorlandı. Direnen köylüler, köylülerin gözü önünde meydan dayağına çekilerek hakarete uğratıldı. Köy muhtarına en kötü biçimde meydan dayağı çekildi. Köy halkının önünde gururuyla oynandı. Kadınlara ahlaksızca hakaretlerde bulunuldu. Baskı ve işkencelerden sonra ancak birkaç silah toplayabildiler. Yine isteklerinin tümünü gerçekleştiremeden geri dönmek zorunda kaldılar.

Haziran ayının iik haftasında Hozat'ın Tavuk köyünde yapılan bir ihbarı değerlendirip Hozat, Peik, Pertek, Tunceli Merkez ve Mazgirt'ten getirdikleri askeri güçle operasyon yaptılar. Geniş biçimde Taçkirek, Ağvesi köylerinde tüm araziyi abluka altına alan düşman askerleri Tavuk köyünün ormanını ararken orada konaklanan yoldaşlarımızla karşılaşılmış, yoldaşlarımızın kısa bir taraması, tüm düşman askerlerinin iki saat yüzü koyun yatmasına yetmiştir. Ancak iki saat sonra düşman ormana "teslim ol" çağrılarını Türkçe ve Kürtçe yaparak, habire mermi boşaltmış orman yapraklarını dökmekten başka bir şey yapmamıştır.

Burada boşa çıkan düşman ordusu, köy muhtarında dahil ona yakın köylüyü gözaltına almış günlerce işkence ve gözaltında tutmuştur. Bir şey elde edemeyen düşman köylüleri bırakmak zorunda kalmıştır. Faşist ordu, köyde operasyon esnasında, köylüleri toplayıp önüne katmış, kendisi siperde, onlara "teslim ol" çağrısını yaptırmıştır. Köylülerde alaylı alaylı ormana teslim ol çağrısı yapmışlardır.

Tam da bu arada, ormanda av yapmaya çalışan bir kedinin, gezinirken orman yapraklarından çıkan sese, tüm düşman askerleri komutanın emri üzerine etrafını kordon altına alarak, anarşist yakaladık hevesiyle, bir daha ses çıkarırsa hemen tarayın diyen komutanın sözüne karşı, kedi yeniden yerinden ava hoplarken, tüm askerler birden ateş yağmuruna tuttular. Yüze yakın mermi sıkan askerler, sürünerek yanına yaklaştıklarında kedi olduğunu görünce, başları önlerine eğilerek ve kör pişman döndüler.

Tavuk muhtarında dahil, köylüler gözaltından serbest bırakılınca, düşman bu defa, kendi orman bakanlığının kanunlarında ayaklar altına alarak köyde varolan orman filizlerini kesmede diretmiş ve köylüleri buna zorlamıştır. Köylülerin kesmemede diretmeleri üzerine köye tekrar operasyon yapılmış, benzer hakaret ve baskılara uğratılmış, yine muhtar göz altına alınarak günlerce işkenceye tabi tutulmuştur. Neticede ormanı kesememiş ve yakamıyarak emeline ulaşamamıştır.

Bir yaz boyunca operasyonlar devam etti. Operasyonlar, bazı yerlerde çadırlar kurularak, bazı yerlerde okul ve evlerde kalınarak yapılıyordu. Gündüz arazinin belli yerlerine çekilen düşman, gelip geçenleri soruşturuyor, keyfi biçimde köylüleri eziyordu.

12 Haziran 1982 tarihinde Elazığ cezaevinden yurtsever, devrimci ve komünistlerin kaçması üzerine düşman yine bunların kaçışını bahane ederek, Perteğin feribot iskelesi ve çevre köylerini, Çemişgezek'in feribot iskelesini ve köylerini arama, taramalardan geçirdi. Daha sonra Tunceli komando alayından getirdikleri komandolarıyla Hozat'ın Kirnik, Zimek köyleri ve arazisi arandı. Kırnik köyünde köylülere en adi hakaretlerde bulunan düşman, bazı ailelerdeki insanları en kötü biçimde dövdü, ölümle tehdit etti. Kadınlara sarkıntılık yapılmaya çalışıldı. Bununla da yetinmeyen düşman ordusunun faşist komutanları, kadınları dansa kaldırmaya kalkıştı, ancak köylülerin kadın-erkek karşı çıkmaları sonucu bu emellerini gerçekleştiremediler. Ancak ihtiyar bir köylü alaycı bir biçimde düşman ordusuna "göbek attı." Burada da istedikleri ve amaçla-

dıkları şeyleri başaramadan geldikleri yere döndüler.

18 Haziran 1982 tarihinde faşist Türk ordusu Hozat'ın Beyazdağ mevkisinde arazi operasyonuna çıkmışlardı. Operasyona çıkan Deşt karakol komutanının komutasındaki askerler, Beyaz dağda yürüyen yoldaşlarımızı uzaktan görmüşlerdir. Ve başarılı bir biçimde yoldaşlarımızın dinlendikleri yere yaklaşmışlardı. Nöbetçi dışında diğer yoldaşlarımız yatıyordu. Nöbetçi yoldaş nöbeti dikkatsizce tuttuğu için düşman çember oluşturmuştu. Ve nöbetçiyi en zayıf anda, silahı yanında olmadan ateş ederek teslim almaya çalıştılar. Ateşle uyanan diğer yoldaşlarımız, tulumlarından sıyrılıp bir kısmı silahına davranıp ateşledi ve düşmanın siperde olması yoldaşlarımızın onların yerini tam kestirememeleri yüzünden, düşman kolaylıkla ateşini sürdürüyordu. Düşman ateşinin ilk anlarında MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ ve HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşlarımız ağır yaralanıp şehit düştüler. Diğer yoldaşlarımızdan ikisi ise, omuz ve bacaklarından yaralanıp yakalandılar. Ancak belli yoldaşlarımız silahlarını ateşleyerek, çemberden kurtulup çıkabildiler. Olayı duyan diğer düşman güçleri, Tunceli merkez, Hozat, Pertek güçlerini de getirerek operasyonu genişlettiler. Kırnik Beyaz Dağı, Zimek, Mezra, Pakire, Bornek köyleri arazisi didik didik arandı. Köylüler dayaktan geçirildi, işkence yapıldı. Kadınlara sarkıntılıkta bulunuldu. 20'yi aşkın köylü dağ-taş gezdirildi. Günlerce dağlar işgal altında tutuldu. Gözetlenip arandı. Ancak kaçan yoldaşlarımızı yakalayamıyacaklarını anlayınca, moralleri bozulmuş bir biçimde olay mahallinden ayrılmak zorunda kaldılar. Düşman dağı-taşı işgal etmesine rağmen, köylülerin bilinçli desteği devam etmiş, en iyi fedakârlığı yapmışlardır. Örnek cesaretler göstermişlerdir.

Anayasa referandumundan üç gün önce Ovacık Bilgeç Dereemirgan mezrasına 5 cemselik bir askeri güçle arama ve taramalarda bulundular. Köylüler köy meydanlarında hakarete uğratılmış ve özellikle bir ailenin ev içi eşyaları dışarı atılmış ve tahrip edilmiştir. Ev samanlığındaki saman dahi tümüyle dökülmüş ve harap edilmiştir. Evin çevresindeki ot yığınları dağıtılmıştır. Hiç bir gerekçe göstermeden bu tahribi yapan faşist Türk ordusu kendi suçunu bildiği için köylüler faşist yasalardan yararlanır diye tüm köylülerden "aramalarda hiç bir tahrip yapılmamıştır", "hiç bir kayıp verilmemiştir" diye yazdığı tutanağı zorla imzalatmıştır. Bu tehdit baskı ve tahribatlar yetmiyormuş gibi evdeki kadın, kız, erkek demeden Ovacık merkezine götürülüp göz altına alınmışlardır.

Anayasa oylamasının birkaç gün öncesi yapılan bu operasoyunun komutanlığını yapan faşist yüzbaşı Zeki Veslihan köylülere dönerek, "bu köyde anayasaya tek bir hayır oyu çıkarsa o zaman görüşürüz... Çıkan oy' aile sorumludur", "sizi tutuklarım" diyerek köylüleri tehdit etmiş ve köylüler bu ailenin tutuklanmaması için oyları açık kullandırmış, ve hiç bir "hayır" oyu çıkartmamışlardır.

Anayasa oylamasından bir iki gün önce Hozat'ın Ormanyolu, Koskazluca, Samoşi, Amutka, Karsel; Ovacık'ın Bırdo, Kakber, Cevizlidere, Hülükuşağı, Arslandoğmuş, Böyükköy, Söyütlü, Topuzlu ve kısacası istisnasız birkaç köy dışında tüm köylere oylamadan birgün önce askeri yığınaklar yaparak köylüleri tedirginleştirip, psikolojik baskı uygulamışlardır. Çemişgezek'in Aktük ve Perteğin belli köylerine asker uğramış ve anayasa referandumunda evet demeleri söylenmiştir. Bunun yanında evet demedikleri zaman hallerinin yaman olacağını tekrar gelip "görüşeceklerini" söyleyip köylüleri psikolojik olarak etkilediler ve yukarda saydığımız köylerin bir çoğunda oylamada askerler bekliyorlardı. Birçok köyde hayır atmak isteyen veya tahmin ettiği köylüleri tehdit ederek evet oyu attırmışlardır.Örneğin Çemişgezek Aktük köyünde. Yine yukarda saydığımız köylerde oylama öncesi ve sonrasında anayasaya evet demeleri için faşist komutanlar tehdit vari konuşmalar yapmışlardır. Bu tehditlerde, özellikle köy muhtarları sorumlu tutulmuş ve muhtarlara özel olarak baskı yapılıp zor durumda bırakılmışlardır.

Yaz-kış, kuru-yaş demeden Dersimin her tarafına günlerce operasyon yapan faşist Türk ordusu 1982 anayasa referandumuna kadar, fiili baskı, ekonomik ve psikolojik baskıyla yıpratmalarıyla nihayet oylamaya gelindi.

Faşist cuntanın başı Kenan Evren Türkiye'deki anayasanın "sükunet" ve "demokratik" biçimde yapıldığı yalanını söylemektedir. Biz kendi alanımızın durumuna bakarak anayasa referandumunun ne kadar anti-demokratik bir tarzda yapıldığını, yapılan baskılarla göstermeye çalışacağız.

Kenan Evren, anayasa oylamasında, sonucun olumlu çıkması için propagandasını yurtiçinde çeşitli şehirlerde yürütürken, onun yardakçıları köylerde ilçe ve nahiyelerde propaganda faaliyetine giriştiler. Tunceli valisi ve yanındaki şürekası Ovacık, Hozat, Çemişgezek, Pertek içi ve köylerinde anayasaya evet demeleri için köylüleri zorladılar. "Evet" demedikleri taktirde devletten hiç birşey beklememelerini belirttiler. Köylere daha gitmeden köylülerin toplanıp kendisini karşılamasını bildiren vali, köylerin çoğuna gittiğinde, ancak birkaç köylüyle karşılaşabiliyordu. Ovacık'ın Ağaçpınar köyünde bu duruma sinirlenen vali ve şürekası, "üzüntüsünü" belirtmiş yolları temizlemekte olan greyderleri, yollatur.

Anayasa referandumunda, köylülerin "evet" demeleri için yoğun faaliyet gösteren vali, referandum öncesi köy muhtarlarını ve öğretmenlerini ilçe merkezlerine toplamış ve anayasa referandumunda "evet" için çalışmalarını tavsiye ve "ikna" etmeye çalışmış, oylama sonucunda bunu beklediklerini tehdit vari bir biçimde belirtmiştir. Köy muhtarlarını adeta evet için çalışmalarına, evet demelerine mecbur kılmıştır.

Bir yandan jandarma dipçiği, işkence, hapishane korkusu, bir yandan köydeki muhbir ağının korkusu, bir yandan da yalnız kalmanın korkusu, yine bir yandan da köylerin deşifre olmaması ve baskı gelmemesi korkusu, ve referandumda verecekleri hayırların sonucu değiştirmeyeceği düşüncesiyle oylarını kullanan köylüler daha çok "evet" dediler.

Onların anayasaya evet demelerine bir diğer sebepte cuntacılardan çok cuntacı kesilen sandık başkanı ve yönetimi, bazı köy muhtarlarının anti-demokratik tutum ve davranışlarıdır. Oylamanın "evet" yönünün ağırlıklı olması için açık oy kullanma, (örneğin; Hozat'ın Koskazluca ve Ovacık'ın Bilgeç ve Kakber köyleri) hayırlarının beyaz oyları, yerli bir biçimde yerleştirme, (bu yukarda saydığımız diğer köylerin dışında da görülen yaygın psikolojik etkilemedir), başkasının adı, oy kullanmada evet kullanmaları için köylüleri zorlama; örneğin, Hozat'ın Ormanyolu, Koskazluca, Tavuk, Kurukaymak, Samoşi; Ovacık'ın Ziyaret, Eğripınar, Yenikonak (Vaçır), Pardi, Bilgeç, Elgazi, Kalkber, Bırdo, Çakperi, Paşadüşü, Hülükuşağı daha sayamadığımız köyler. Çemişgezek; Hazari, Edirge, Akkirek, Uskeğ, Tekkeli, Ulukule, Doğa, Pertek'in; Dere nahiyesi, köyleri ve diğer köylerde buna benzer davranışlar köylüleri psikolojik olarak kısa süre için etkilemiştir. İstemiyerek verdikleri bu evet oyları yüzünden yurtsever, devrimci, demokrat köylüler başlarını önlerine eğiyor ve suçluluk psikolojisi altına giriyorlardı.

Çünkü anayasaya verilen her oy, cuntanın sivil biçimini resmileştirerek, azgın işkence ve baskılar onaylanacak, daha fazla baskı ve daha fazla zulüm getirecek, tüm özgürlükler, haklar alınacak, ağızlara sıkıca kilitler vurulacak, nice yurtsever, devrimci, demokrat komünistin idamı onaylanacak, en

ağır cezalara çarptırılacaktır. En azgın bir biçimde halkın boğazı sıkılıp sömürülecek, zengini daha zengin, fakiri daha fazla fakir yapacaktır. Her evet oyu kurşun olup sömürü ve zulüme karşı çıkanların canına girecek, her evet oyu büyük toprak ağalarının elindeki topraklarının elinde kalmasına ve milyonlarca topraksız ve az topraklı köylünün daha da yoksullaşmasına sebep olacaktır.

Anayasa referandumunda halka gözdağı vermek için, köylere dağıtılan düşmanın kolluk kuvvetleri, halka yaptıkları işkence ve zulümden dolayı her taşı ve her orman kökünü devrimci görmekte ve gece kaldıkları yerlerde nöbetleri bile içerde tutmaktadırlar, onlar Ovacık'ın Cevizlidere köyünde seçimlerden bir gün önce geldiklerinde gece köyün okulunda kalmışlardır. Köy okulunun çatısında, çatıya deyen güvercinlerin çıkarmış oldukları sesi devrimcilerin kendilerine hazırladığı bir komplo olarak gören faşist ordunun erleri gece boyunca dışarı çıkmamışlardır. Sıkıştıklarında dahi devrimcilerin korkusundan dışarıda bulunan tuvalete bile gidememiş ve korkularından müdür dairesinde "yüce ataları olan Atatürk'ün" fotoğrafı altında onca asker tuvalet ihtiyacını gidermiştir. Durumu gören köylüler, kimin gerçekten korktuğunu kendi gözleriyle görmüşlerdir.

Anayasa referandumundan sonra, köylülerin cuntanın başı Kenan Evrene evet demeleri sonucu değiştirmemişti. (Çünkü köylüler yanlış biçimde anayasaya evet demişlerdi ve böylece akıllarınca düşmanın dikkatini dağıtıyor ve baskılardan sıyrılıyorlardı.) Operasyonlar devam ediyordu.

Faşist Türk ordusunun halka şiddet kullanması ve sindirme hareketine başvurması yanında, bir zamanlar faşist Türk ordusunun "değerli komutanlarından" emekli Tuğgeneral Dersim Valisi ise halka "şirin" görünümüne bürünüp, "kurtarıcı" pozuna giriyor. Faşist vali Dersim'in uğramadığı köyünü hemen hemen bırakmıyarak onların "dertlerini" dinliyor. Onların nasıl bu sefaletten "kurtulacakları" dersini veriyor.

O, köylülerin ekonomik sorunlarını halletme maskesiyle köylere çıkıp, bu gezilerin köylüleri kazanma, ajan ve muhbir ağını örgütleme, devrimcileri karalama ve devrimi karalama olarak kullanıyor. Faşist vali, ılımlı görünerek, her gittiği köyde esas olarak köylüleri, siyasi olarak etkilemek istiyor. Yalan propagandalarla, vaatlerle, köylüleri etkiliyor, etkilemeye çalışıyor. O, anayasa referandumundan önce köylere çıkıp anayasaya evet demeleri için çalışarak ve köylüleri anayasa oylamasından sonra ekonomik taleplerinin gözden geçirileceğini belirtip, kibar biçimde köylülerin faydacı yanlarını geliştirmeye çalışmış, ve köylülere tehdit vari davranmıştır.

Anayasa referandumundan sonra tekrar köylere çıkmış (özellikle Hozat köylerine) ve köylülerin neden "evet veya hayır" dediklerinin sınavını yapmış ve çeşitli göstermelik vaatlerde bulunmuştur. Bunun yanında, hayır oyunun fazla çıktığı Hozat'ın Karsel, Amutka, Kilise, Bargini, Şorpian köylerine tehditlerde bulunmuş ve ekonomik olarak devletin kendilerine bir faydasının olmıyacağını belirtmiştir. O, gittiği köylerde köylülerin bilinçli göstermelik karşılamalarına "memnuniyetini" belirtmiştir.

O, bir yandan iyi niyet gösterirken bir yandan da Hozat'ın orman köyleri ve mezraları, Ormanyolu, Amutka, Karsel, Geştek, Zengü, Koskazluca ve mezraları, Şamoşi, Gızori, Gedikler, Kori, Ağveren köy ve mezralarını göçe zorlamak için onlara ormanlarını korunması için bunların kaldırılacağını belirtmiş ve somut olarak Kurukaymak köy muhtarına teklifte bulunmuştur. Valinin bu sinsi oyunu, (köylüleri kibarca göçe zorlama oyunu) boşa çıkacaktır. Köylüler kendi köylerini tarla ve evlerini bırakıp gitmiyeceklerdir. Aynı göç olayını Ovacık yasak mıntıka kesimindeki yoksul köylülerin geçim sıkıntısından yararlanarak "sizi iyi toprağın verimli olduğu yere göndeririz" diyerek onların göç etmeleri için "ikna" yöntemi kullanmaya çalışıyorlar.

Amaçları ormanları korumak değil, devrimcilere destek veren köyleri Türkiye'nin değişik alanlarına serpiştirip, etkisiz duruma getirmektir. Onların ormanları koruma diye bir sorunları olsaydı, Hozat'ın Tavuk köyünün filiz ormanını kestirmek için köylülere, köy muhtarına baskı yapmaz, onları gözaltına almaz; ve ormanı yakmayla tehdit etmezlerdi. Düşmanın tüm oyun ve entrikaları ve yalanları ortaya çıkarılacaktır. Köylüler düşmanın bu sinsi oyununu iyi görüp kavramalı ve ona karşı direnmelidir. Tüm alanlarda, düşmanın bu oyunu teşhir edilmelidir.

22 Kasım 1982 tarihinde azılı muhbir ve ajanlardan Çemişgezek Tekkeli muhtarı İsmail Dinçer'in TİKKO gerillaları tarafından gebertilmesiyle birlikte, aynı gün Çemişgezek'in Tekkeli, Eğnik, Dekke, Uskeğ, Akirek, Hozat'ın Hadişer, Karatar, Karsel, Amutka, Ormanyolu ve mezraları, Koskazluca ve Ovacık'ın Cevizlidere, Karataş, Bırdo, Kakber, Hanuşağı, Söğütlü köy ve mezralarında operasyon

DEVAMI GELECEK SAYIDA

ŞİLİ

Başlarafı Syf: 26'da

sabetli bir tesbit yapmış olduğu, bugün sınıf mücadelesinde tekrar tekrar kanıtlanmaktadır....

ABD'nin Çıkmazı ve Proleterya İçin Devrimci Fırsat

ABD emperyalistleri Şili'de gerçekten zor bir durumla karşı karşıyadır. Faşist Pinochet cuntasını ayakta tutmağa çabaladıkları müddetçe, kitle mücadelelerinin kendileri için çok tehlikeli boyutlara ulaşacağını biliyorlar. Ve rakipleri RSE'nin yararına Ş"K"P'nin bu koşullarda giderek daha gözlü *"pazarlık kozlarını"* ele geçireceğini sezinliyorlar. Ama Schnake'nin önerisine benzer bir Pinochet'yi *"defetmek"* seçeneğini uygulamaya kalkışacak olsalar, bunun hiç de emin olmadıkları sonuçlara doğru bir gelişmeye yol açmasından tedirginler. Şimdilik zorunlu olarak uzun sürmeyeceğini kendilerinin de bildiği *"ara çözümlere"* başvurmakla yetinmiyorlar. Cuntayı eski cunta generallerine eleştiriyor, HDP faşistlerini öne sürüyorlar.

Bütün bunlar, emperyalist sistemin dünya çapındaki bunalımına bağlı olarak, Şili'de de ekonomik ve siyasi buhranın hızla yoğunlaştığına, devrimci durumun hızla kabardığına işaret etmektedir.Gerçek bir Marksist-Leninist önderliğin Şili'de emekçi yığınları proleteryanın arkasından büyük zaferlere, şanlı mücadelelere doğru sevkedebilmesi için gerekli objektif koşullar mevcuttur.Marksist-Leninistler bu koşullara seyirci kalmadıkları,öndeki görevlerin boyutlarına uygun düşen bir azim ve çaba ile kitleler arasında seferber oldukları takdirde devrim için büyük orduları harekete geçirebilecekleridir.*"Tek Marksist çizgi,"* diyor Lenin, *"...oportünizmden kopuşun kaçınılmaz ve gerekli olduğunu kitlelere açıklamak ve oportünizme karşı amansız bir mücadele vererek kitleleri devrim için eğitmektir."* (Emperyalizm ve Sosyalizm İçinde Bölünme, Lenin Toplu Eserler, Cilt 23. Syf; 120, Moskova 1964) Böylesi bir eğitimin proleter kitlelere verilmesi için, bugün kendiliğinden kabaran kitle mücadeleleri eşsiz birer devrim okulu oluşturmaktadır. Faşizme karşı, emperyalizm ve yerli uşaklarına karşı emekçi yığınların kabaran nefreti bu okulda bilinçlendirildiği takdirde, sosyal-faşistlerin sahte *"aşamalarını"* Hiristiyan Demokratların *"demokrasi"* maskeli faşist alternatiflerini, ABD'nin *"ara çözümlerini"* Pinochet ile birlikte çöplüğe atacak bir devrimci hareketin zemini oluşturmaktadır. ■

Dünya Proleteryasının Büyük Öğretmeni F. ENGELS YOLDAŞI ANIYORUZ !

Aramızdan ayrılışının 88. yıldönümünde, dünya proleteryasının yüce öğretmeni, Marksizm biliminin kurucularından, büyük deha F. Engels yoldaşı saygı ile anıyoruz.

F. Engels 1920 yılında bugün Batı Almanya sınırları içinde bulunan Rein bölgesinde Barmende doğdu. Engels'in haksızlıklara ve zulme karşı çıkışları daha gençliğinin ilk yıllarında başladı. Daha sonraları proleteryanın bilimsel öğretisi üzerine yaptığı canlı çalışmaları sonucunda bu düşünceleri daha bilinçli bir hal aldı. O, işçi sınıfında, baskı ve sömürüyü bir daha geri getirmemek üzere ortadan kaldıracak ve sınıfsız toplum kuracak gücü görmüştü. İşçi sınıfının sayıca az olmasına rağmen, her geçen gün gelişip güçlenecek olan ve sonuna kadar tutarlı, tek devrimci sınıf olduğunu iyi kavramıştı. F. Engels'in bu fikirleri onu 1842'de ilk defa karşılaştığı ve tanıştığı Karl Marks'a yakınlaştırmıştı. Marks ile Engels'in burada başlayan yakınlıkları ve Marks'ın 1883'de ölümüne kadar süren 40 yıllık ortak çalışmaları proleteryanın bilimsel öğretisine çok önemli yapıtlar sunmuştu. Eğer Engels'in bu katkıları olmasaydı,şüphesiz ki, Marksizm bugünkü kadar zengin olmayacaktı.İşte Engels'i anarken ve düşüncelerini savunurken bu noktayı gözden uzak tutmamalıyız.Yine Engels'i anmak demek,onun düşüncelerini savunmak demektir.Bizler onun düşüncelerini sadece burjuva idealist düşüncelere karşı savunmakla da yetinmemeliyiz. Bu düşünceleri sadece idealizme karşı savunmakla sınırlamamalı,aynı zamanda proleterya saflarında ortaya çıkan, kendisine proleter diyen ve o görünümü veren her türlü revizyonist ve oportünist sapmaya karşıda savunmalıyız.

Marks ve Engels işçi sınıfına bıraktıkları bu değerli hazineyi hiçbir ütopya'ya düşmeden, doğru fikirlerin yalnız ve yalnızca insanların dolaysız ve dolaylı pratiğinden, yani üretim faaliyeti, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneyden geldiğinin bilincinden hareketle Marksizmin temel taşlarını oluşturdular.

Kendisinden önceki bütün toplum biçimlerinden farklı olarak doğduğu günden itibaren bağrında iki düşman sınıf olan proleterya ile burjuvaziyi barındıran kapitalist toplumda, burjuvazi ancak kendi mezar kazıcısı olan proleteryayı iradesi dışında da olsa geliştirerek güçlenebilirdi. Çünkü, üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan burjuvazi, hızla toplumsallaşan üretim sayesinde giderek zenginleşip, sömürüsünü daha fazla artırdıkça toplumun daha geniş kesimlerini proleterleştiriyordu. İşte, üretimin toplumsal niteliği ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki bu çelişki, kaçınılmaz olarak burjuvazinin ve kapitalizmin çöküşünü getirecekti. Bu çelişki,daha kapitalist toplumun ilk yıllarında kendini gösterdi ve bu ilk yıllarda yer yer sınıf savaşımları patlak vermeye başladı. İlk yıllarda başlayan bu savaşım,doğru bir önderlikten yoksundu. İşte böylesine önemli bir görevle karşı karşıya kalan Marks ve Engels, proleteryanın gücünü ve onda yatan cevheri gördü ve proleter devrimin zaferi için ortak mücadeleye atıldılar.

Purusya (Almanya) hükümetinin azgın baskılarından dolayı felsefe doktorasını yapmasına rağmen Ünüversite öğretim üyeliğini yapamayan Karl Marks Rheinische Zeitung'da çalışmaya başladı. Marks'tan önce daha lise dönemlerinde bu gazeteye çeşitli yazı ve makaleler yazan Engels ile Marks arasındaki ilk karşılaşma 1842 yılında bu gazete bürosunda oldu. İlk karşılaşmalarından sonra Engels, iş stajını tamamlamak için Mancester'e gitti. Engels'in işçi sınıfına karşı ilgi ve güveni Mancesterde daha da gelişti. Bu konudaki düşüncelerini Engels, 1844'de Rheinische Zeitung'da yayınlanan "Politik Ekonominin Bir Eleştirisinin Ana Hatları" adlı makalesi ve 1845'de yayınlanan "İngiltere de İşçi Sınıfının Durumu" adlı kitabında ortaya koydu. Engels'in bu düşünceleri, Marks'la başlayan çalışmalarının ilk temel taşları oldu ve 1844'den başlayarak "Kutsal Aile", "Alman İdeolojisi" gibi önemli yapıtlarıyla da burjuva idealist dünya görüşüne ağır darbeler indirdi.

Marks ve Engels daha genç yaşlarda Hegelci radikaller grubuna üye olarak Hegel'in öğrencisi olmuş ve düşüncelerini öğrenmişlerdi. Hegel'in düşünceleri, kendi içinde çelişik bir durumdaydı. Bir yanda devrimci, diğer yandan ise idealist dünya görüşünü barındırıyordu. Hegel'in öğretisindeki "Tüm evrendeki her şeyin sürekli bir hareket ve değişim içinde olduğu" tezi devrimci bir tezdi ve diyalektik bir yaklaşımdı. Diğer tezinde ise, O, doğanın, insanın ve insan toplumunun gelişme yasalarını aklın yasalarına tabi kılıyor ve devleti de mutlak idenin (düşüncenin) bir yansıması ve toplum üzerinde değişmez bir kuvvet olarak görüyordu. Hegel'in bu düşünceside burjuva idealist bir düşünceydi.

Marks ve Engels, Hegel'in düşüncelerindeki bu çelişkileri gördüler. Madem ki, herşey hareket ve değişim içindeydi, öyleyse, devletinde değişmemesine bir neden olamazdı. Mutlaka buda gitmeliydi ve devlet düşüncenin bir ürünüde olamazdı. Marks ve Engels düşüncenin maddeyi değil tersine maddenin düşünceyi belirlediği materyalist tezinden hareket ederek o zamana kadar başaşağı duran Hegel'in diyalektiğini ters çevirerek ayakları üzerine oturttular. Hegel'in düşüncelerindeki burjuva idealist kabuğu parçalayarak onun içinde bulunan devrimci özü alıp, materyalist tarzda yorumlamışlardır. Böylece Marks ve Engels insanlık tarihini de materyalist bir tarzda ele alarak, insan toplumlarının gelişmesini belirleyen esas gücün ÜRETİM GÜÇLERİ olduğunu, insanların üretim

faaliyeti içinde biribirleriyle kurdukları ÜRETİM İLİŞKİLERİ'nin ise *üretici güçlere* bağlı olarak ortaya çıktığını belirlediler. Böylece, başta devlet olmak üzere, diğer üst yapı kurumlarının bu alt yapı üzerinde yükseldiğini ortaya koydular. Bu dahiyane görüşler, Hegel'de dahil, kendilerinden önceki bütün düşünürlerin,Devletisınıflar üstü bir kurummuş gibi gören burjuva idealist anlayışlarına ağır darbeler indirirken, insan toplumunun gelişim yasalarını Tarihsel Materyalizm ile eksiksiz bir biçimde açıklayarak proleteryanın bilimine önemli katkılarda bulundular.

Marks ve Engels proleteryanın bilimini zenginleştirip geliştirirken, şu önemli noktaya devamlı dikkat çektiler,ve onlar şöyle diyorlardı: "Filozoflar sadece dünyayı değişik biçimlerde *yorumlamakla yetindiler*, sözkonusu olan onu *değiştirmektir*" (M. E. Felsefe İncelem. Syf; 67). Teori ile pratiğin uyumluluğu içinde hareket eden Marks ve Engels, yaşamları boyunca bir yandan sınıf mücadelesine teorik katkılarda bulunurlarken, diğer yandan da pratik mücadelede ön saflarda yerlerini aldılar. Bu doğrultuda 1847 yılında katıldıkları Adalet Ligasının Kasım-Aralık 1847'de yapılan ikinci kongresinde, ismini Komünist Ligası olarak değiştirdiler. Yine Adalet Ligası'nın "Bütün İnsanlar Kardeştir."(öyleyse burjuvazide bizi sömürüp ezmesine rağmen yine de kardeşimizdir) idealist anlayışına karşı "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz" çağrısını yaptılar. Yine bu kongre Marks ve Engels'e Liganın programını yazma görevini verdi. 1848 yılında yazılan ve bugün aradan yıllar geçmesine rağmen önemini ve değerini koruyan Komünist Manifesto Liganın Programı olarak hazırlandı ve bugünde bütün Komünist Partilerin programlarının temelini oluşturmaktadır.

Bir yandan Komünist Ligası içinde faaliyet yürüten Marks ve Engels diğer yandan Fransada başlayıp bütün Batı Avrupa ülkelerinde etkisini gösteren ve Almanya'da başlayan Burjuva Demokratik Devrimine hem teorik hemde pratik olarak katıldılar. Gericiliğe karşı halkın demokratik talepleri uğrunda sonuna kadar savaştılar. Marks Kolonya'da 1 Haziran 1848'den 18 Mayıs 1849'a kadar yayın faaliyetini sürdüren Neue Rheinische Zeitung'un başına geçti.Etkisi bütün Almanya'da duyulan ve kitleleri savaşıma çağıran bu gazete, gerici hükümetin bütün dikkatlerini üzerine çekti ve gazete yasaklandı.Bunun sonucunda ise Marks Alman "vatandaş"lığından çıkarıldı ve sınırdışı edildi. Egenls ise gazetenin kapatılmasından sonra silahlı ayaklanmaya bizzat katıldı ve özgürlük için savaştı. Ayaklanmanın kanlı bir şekilde bastırılmasından sonra ise, O da ülkeyi terketmek zorunda kaldı. Ve tekrar İngiltereye gitti. Bu yenilginin nedenleri ve bundan çıkardığı tecrübeleri 1851-1852 yıllarında yazdığı "Almanya'da Devrim ve Karşı-Devrim Hakkında" makalesinde özetliyen Engels, durumu çok açık bir şekilde tahlil etmişti. Engels bu yapıtında, burjuvazinin artık giderek gericileştiğini ve Burjuva Demokratik Devrimine önderlik etmekten kaçındığını, her geçen gün giderek güçlenen proleterya karşısında korkuya kapıldığını, o zamana kadar feodallere karşı birlikte hareket ettiği bu sınıfın artık kendisi içinde bir tehlike olduğunu görerek feodallerle uzlaşmanın kendi burjuva sınıf karakterine daha uygun olduğunu vb. vb. gibi birçok önemli noktalarda dünya proleteryasına önemli dersler sundu.

Marks ve Engels, işçi sınıfının partisini kurmak içinde uzun ve sabırlı mücadele yürüttüler. Bu mücadelenin sonucunda 1864'de "Uluslararası İşçi Birliği" (1. Enternasyonal)'i Londra'da kurdular. Enternasyonalin faaliyetlerini aktif bir şekilde yürüten Engels, Marks'ın ölümünden sonra bu görevi tek başına yürütmek zorunda kaldı. 1889'da İkinci Enternasyonalin Zürich'te yapılan Kongresinde Engels, şeref başkanlığına seçildi. Engels bilinçli proleteryanın bir işçi sınıfı partisinde birleşmesinden yanaydı, ama bu birleşmenin hiçte oportünist ve ilkesiz bir birlik olamayacağını, olmaması gerektiğini, birlik adına ilkelerden taviz verilmemesi gerektiği, böylesine ilkesiz birliklerin eninde sonunda dağılmaya mahkum olduklarını açıkca ortaya koydu.

Marksizmin üç ana bileşimi olan Ekonomi Politik, Felsefe ve sosyalizm öğretileri konusunda geliştirip, zenginleştiren Marks ve Engels 40 yıl süren ortaklaşa çalışmaları sonunda dünya proleteryasının eline çok önemli silahlar verdiler. Marks ve Engels, çalışmalarını genellikle ortaklaşa yürüttüler ve yapıtlarının çoğunluğu ortaklaşa çabalarının ürünüdür. Ama bunun dışında Engels'in ayrı olarak yazdığı önemli eserleride ortak düşüncelerini pekiştiren ve birbiriyle uyum içinde olan önemli yapıtlardır. Engels'in, önemli olan yapıtlarından bazıları şunlardır. 1878'de yazdığı Anti-Dühring, 1880'de yazdığı Doğanın Diyalektiği, 1886da yazdığı Ludwig Fuerbacht Klasik Alman Felsefesinin Sonu ve yine Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni vb. vb. gibi eserleriylede Marksizmin gelişmesine birçok noktada ışık tutmuştur. Bu denli dahiyane eserler sunan Engels hiçbir zaman kibirliliğe kapılmamış, Marks ile olan ilişkilerinde devamlı kendisini ikincil planda tutmuştur. O, birlikte çalışmalarının ürünü olarak ortaya çıkan bu bilimsel dünya görüşünün isimlendirilmesinde de mütavaziliğini korumuş ve Marks'ın isminden hareketle bu dünya görüşüne Marksizm denilmiştir. Engels Marks'ın katkılarının önemini her dönem vurgulamıştır. Engels,Marks'ın ölümünden sonrada bu mütavazi ve alçak gönüllülüğünü göstererek, Marks'ın üzerinde çalıştığı ve Derleyip tamamlamaya ömrünün yetmediği Kapital 2. ve 3. cildinin el yazmaları ve notlarını büyük bir özen ve titizlik ile gözden geçirip derleyen Engels, bu önemli yapıtları dünya proleteryasına Karl Marks'ın adına sundu. O, bu görevi yaparken hem Karl Marks'a olan yoldaşlığını en samimi ve sıcak örneğini verirken, hemde dünya proleteryasının cephanesine yeni silahlar kazandırmış oldu.

Yaşamının son yıllarında kapitalist gelişmenin giderek tekellere yol açtığını ve tekeller arası rekabetinde giderek savaşlara yolaçacağını gördü ve bu konuda bizlere önemli ipuçları bıraktı. Engels'in bu dahice düşüncelerine derin bir saygı duyan Lenin bu tez hakkında hayranlığını devamlı dile getirerek "Bu kehanette kendini gösteren dehaya bakınız" der. Engels'in bu düşünceleri Lenin'in Emperyalizm ve Savaşlar konusundaki yapıtlarına önemli derecede yol gösterici olmuştur. Engels'in bu düşünceleri ve bakış açısı, "Emperyalizm var oldukça, emperyalist savaşlarda kaçınılmaz olarak var olacaktır" tezinin en özlü ifadesini yansıtmaktadır.

Yoldaşlar; bugün Engels'i anmak demek, ona bir takım övgüler dizmek değildir. Onu anmak demek, onun düşüncelerini savunmak demektir. Marksizm-Leninizmi savunmak demektir. Bugün Engels'in düşüncelerini savunmak önemli bir dönemeç noktasındadır. Çünkü, bugün birçok oportünist, revizyonist ve troçkist düşünceler kendisini Marksizm-Leninizm cılası ile parlatarak dünya proleteryasının ve ezilen halklarının yolunu karartmak için Marksizm-Leninizmin temellerini dinamitlemektedir. Engels'in fikirleri ve koyduğu ilkeleri sinsi bir şekilde tahrif edilmektedir.

Sonuçta şunu söylüyoruz: Engels'i anmak, hertürden revizyonistin Marksizme-Leninizme saldırılarını proleter kararlılığıyla göğüslemek, yüzlerindeki maskeyi düşürmektir, mücadele etmektir. Engels'i anmak, onun ülküsüne sahip çıkmak, fikirlerini değişen şartlara canlı şekilde uygulamak, kavramak ve derinleştirip, geliştirmektir. Engels'i anmak, bütün gücümüzle, azim ve şevkimizle devrimci kavgaya katılmaktır, devrim yapmaktır !

— ENGELS'İ ANALIM, ENGELS'TEN ÖRNEK ALALIM !

Dünya Proleteryasının Yüce Öğretmeni

MAO ZEDUNG ÖLÜMSÜZDÜR!

Aramızdan ayrılışının 7. yıldönümünde ÇKP'nin kurucusu ve başkanı, dünya proleteryası ve ezilen halklarının yüce öğretmeni, büyük Marksist-Leninist Mao Zedung yoldaşı saygı ile anıyoruz.

Onun aramızdan ayrılması ile, dünya proleter sosyalist devrim cephesinde yeri kolay kolay doldurulamayan boşluğu, her geçen gün kendisini daha da açık bir şekilde hissettirmektedir. Onun yaşadığı dönemlerde pusuya yatan ve ölümünden sonra meydanı boş buldukları için, ona adice saldıran her türden revizyonist, oportünist ve troçkist kırması akımların, Mao Zedung yoldaş şahsında Marksizme-Leninizme başlattıkları saldırılarda sonuç vermeyecek, bunlarda tarihin çöplüğüne, hak ettikleri yere gideceklerdir. İşte bundan dolayı, biz Mao Zedung'u savunmanın, bugün ML savunup savunmamanın bir ölçütü olduğunu söylüyor ve "Mao Zedung Savunulmadan, Marksizm-Leninizm Savunulamaz !" şiarını daha da gür sesle haykırıyoruz.

Çağımızın büyük Marksist-Leninistlerinden biri olan yoldaş Mao Zedung, tüm yaşamını ML'e adadı. O; yaşamı boyunca, bütün zorluklara göğüs gererek, sarsılmaz bir inanç ve azimle ömrünün sonuna kadar ML'e yönelen her türlü saldırı karşısında, ML'i tavizsiz bir şekilde kararlılıkla savundu. O; bu uzun ve çetin mücadelede, ML'i birçok noktada geliştirip, zenginleştirirken, birçok katkıda da bulundu.

Daha öğrencilik yıllarında anti-emperyalist mücadeleye atılan Mao Zedung, Büyük Ekim Devriminin dünyada yarattığı muazzam etkiden etkilendi. Çin'de meydana gelen bu muazzam etkinin sonucunda, 1921'in Haziran ayında, 50 üyeyi temsilen 12 delegenin katılması ile ÇKP kuruldu. ÇKP'nin kurulması, Çin'de artık proleteryanın kendisi için bir sınıf olduğunun müjdecisi oldu. ÇKP içinde Hunan bölge sekreterliği yapan Mao Zedung yoldaş, Çin devriminin sorunlarına ciddi bir şekilde eğildi ve Çin devriminin birçok stratejik ve taktik konularına açıklık getirdi.

O; Çin toplumunun yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo ekonomik yapıya sahip olduğunu, Çin devriminin özünün toprak devrimi olduğunu ve feodal sistemi tasfiye etmeyi amaçladığı için *demokratik*, emperyalist boyunduruktan kurtulmayı ve Çin'i bağımsız yapmayı hedeflediği içinde *milli* olduğunu, bu iki yönün birbirinden ayrı, birbirinden ayrı değil, iç içe ve birbirine kopmaz bağlarla bağlı olduğunu vurguladı. Yine bu devrimin eski tipte burjuva demokratik devrimleri değil, yeni tipte, proleterya önderliğinde olan ve proleter sosyalist devrimlerin bir parçası olduğunu açık bir şekilde ortaya koydu.

Proleterya, demokratik devrimle sosyalizmin ön şartlarını yaratacak ve durmaksızın bu devrimin ikinci aşaması olan sosyalist devrime geçecektir. Mao Zedung'un deyimiyle *"demokratik devrim, sosyalist devrim için gerekli bir hazırlıktır; sosyalist devrim ise demokratik devrimin kaçınılmaz bir sonucudur."* (1)

Böylesine isabetli tespitlerle sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrimlerin niteliğine ışık tutan Mao Zedung bu ülkelerde neden doğrudan sosyalist devrime geçilemeyeceği ve bu konuda proleteryanın omuzlarına düşen görevlerin neler olduğunu belirleyerek bu konuda Lenin ve Stalin'in düşüncelerini daha da geliştirdi ve ML'ye önemli katkılarda bulundu.

Yine Mao Zedung, devrim yapabilmenin en önemli sorunlarından olan, devrimin dostları ve düşmanlarını iyi tespit etmemiz gerektiğini belirtir ve şöyle der: *"...düşmanlarımız emperyalizmle işbirliği halinde olan herkes, yani savaş ağaları, bürokratlar, komprador sınıf, büyük toprak ağası sınıfı ve bunlara bağlı olan aydınların gerici kesimidir. Devrimimizin önder gücü, sanayi proleteryasıdır. En yakın dostlarımız, bütün yarı-proleterya ve küçük burjuvazidir. Yalpalayan orta burjuvaziye gelince, sağ kanatları düşmanlarımız, sol kanatları ise dostumuz haline gelebilir. Ama biz, sürekli tetikte olmalı ve saflarımızda karışıklık yaratmalarına izin vermemeliyiz."* (2)

Mao Zedung yoldaş, devrimin başarıya ulaşabilmesi için sınıfların tahlilini doğru tespit etmeninde tek başına yetmeyeceğini, devrimin zafere ulaşması için *"Marksizm-Leninizm teorisiyle silahlanmış, özeleştiri yöntemi kullanan ve halk yığınlarıyla kenetlenmiş çok disiplinli bir parti; böyle bir partinin önderliğinde bir ordu; böyle bir partinin önderliğinde bütün devrimci sınıfların ve bütün devrimci grupların bir birleşik cephesi ! İşte bunlar düşmanı yenmemizi sağlayan üç esas silahtır."* (3) diyerek devrimin üç önemli silahına dikkat çekiyordu.

Mao zedung yoldaş, böylesine sağlam ve çelikleşmiş bir partinin gökten zembille inmeyeceğini, bunun sınıf mücadelesinin ateşi içinde çelikleşip, yetkinleşeceğini belirtiyor ve şöyle diyordu: *"Çin proleterya partisinin temel görevi, hemen hemen ta başından beri karşı karşıya bulunduğu temel görev, mümkün olduğu kadar, çok müttefikle birleşmek ve şartlara göre ister içten ister dıştan gelsin, silahlı mücadeleler örgütlemektir. Silahlı mücadele olmaksızın, proleteryanın ve komünist patisinin Çin'de hiç bir varlığı olamaz ve herhangi bir devrimci görevi başarıya ulaştırmak imkansız olur."* (4)

Yine Mao Zedung yoldaş, devrimin üç silahından biri olan Halkın Birleşik Cephesinin, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselip ve demokratik devrimden menfaati olan sınıf ve tabakaları kapsayacağını, cephede proleteryanın önderliğinin şart olduğunu, cephe ile geçici eylem birliklerinin biribirine karıştırılmaması gerektiğini açıkca belirledi. Yine Mao Zedung yoldaş, Birleşik Cephe içinde "hep dostluk mücadele yok" sağ oportünist, "hep mücadele, dostluk yok" sol oportünist anlayışlara karşıda mücadele etti.

Mao Zedung yoldaş, Çin'in yarı sömürge, yarı-feodal iktisadi yapısının sonucu, devrimin dengesiz gelişeceğini, emperyalist-kapitalist ülkelerdekinden farklı olarak bu ülkelerde iktidar, önce şehirlerde başlayacak bir ayaklanma ile değil, tersine, önce kırsal bölgelerde başlayıp şehirlere doğru gelişen ve iktidarın parça parça alınıp kızıl siyasi iktidarlar kurula kurula alınacağını açık bir şekilde ortaya koydu. Çin devriminin tecrübelerinden çıkardığı dersler ile, Halk Savaşının strateji ve taktik bir dizi konularını ustalıkla birleştirip,

dünya proleteryası ve ezilen halklarına sunan Mao Zedung yoldaşın bu tezi, zayıf ve güçsüz bir kuvvetle, sayı ve teknik bakımdan güçlü olan bir düşmanı yenmede, dünya proleteryası ve ezilen halklarına önemli bir ders sundu ve cesaret kaynağı oldu.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmi geliştirip, zenginleştirdiği en önemli konulardan biriside, proleterya diktatörlüğü şartlarında sınıf mücadelesinin sürdürülmesidir.

Mao Zedung yoldaş, sosyalizm dönemi boyunca sınıf ve sınıf mücadelesinin var olduğunu, bir tek ülkede sosyalizmin nihai zaferinden bahsedip artık geriye dönüşün mümkün olmadığını, *"artık zafer çelenklerimizin, gölgesinde yatabiliriz"* demenin, sosyalizmde sınıf mücadelesi ve proleterya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin zorunluluğunu görmemektir. Buda, burjuvaziye karşı proleteryanın uyanıklığını körelten ve onu silahsızlandıran bir anlayıştır. Mao Zedung yoldaş, burjuvazinin bizzat çeşitli kılıklar altında proleterya partisi içinde örgütlenmeye çalıştığını, bu durumun proleterya partisi içine, 2 çizgi mücadelesi olarak yansıdığını, onların amacının proleterya partisini ele geçirip onu burjuva partisine dönüştürüp geriye dönüşü sağlamak olduğunu belirtir ve şöyle der:

"Parti, hükümet, ordu, çeşitli kültür dallarına sızmış olan burjuvazinin temsilcileri bir avuç karşı-devrimci revizyonisttir. Bunlar eğer şartlar olgunlaşırsa siyasi iktidarı ele geçirecek ve proleterya diktatörlüğünü burjuva diktatörlüğüne dönüştüreceklerdir." (5)

Bu ML bakış açısıyla sorunlara yaklaşan Mao Zedung yoldaş, Stalin yoldaşın ölümünden sonra, SBKP (B)'nin başına çöreklenen Kruşçev-Brejnev dönek kliğinin, Sovyetler Birliğinde kapitalist geriye dönüşü tezgahladıklarını gördü ve bu hain kliğe karşı amansız bir mücadele başlattı. Kruşçev-Brejnev revizyonist kliğinin iktidara gelmesinin, *"burjuvazinin iktidara gelmesi"* olduğunu açıkca belirterek, bu konuda, dünya proleteryası ve ezilen halklarına önemli dersler sundu ve tarihi görevini yerine getirdi.

O; bu gerçekten hareketle, sınıf mücadelesinin hiçbir zaman kesintiye uğramayacağını gördü. Çin'de de aynı şekilde Kruşçev ve Brejnev gibilerinin çıkabileceklerini, bunlara karşı uyanık olmamız gerektiğini belirtti. Çin'de Liu Şao-şi ve Lin Piao dönek kliğinin geri dönüş faaliyetlerine karşı, *"karargahları bombalayın"* başlıklı duvar gazeteleri ile, Ağustos 1966'da burjuvaziyi hedef göstererek, BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi)'ni başlattı. Bizzat kendisinin yönettiği bu devrim, kitleleri kapitalist yolculara karşı eğitip bilinçlendiren bir okul oldu. Bu devrim, emperyalistlere ve bütün gericilere büyük bir korku salarken, dünya proleteryası ve ezilen halklarına büyük bir cesaret kaynağı oldu. Yoldaş Mao Zedung kültür devrimi hakkında şöyle diyordu:

"Proleteryanın burjuvaziye ve bütün diğer sömürücü sınıflara karşı giriştiği büyük bir siyasi devrimdir. Büyük Proleter Kültür Devrimi, Çin Komünist Partisi'nin ve onun önderliğindeki geniş devrimci halk kitlelerinin Guomindang gericilerine karşı verdikleri uzun süreli mücadelenin bir devamı, proleterya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin bir devamıdır." (6)

Mao Zedung yoldaş, diyalektik materyalizm konularında da önemli katkılarda bulunmuş ve teoriyi zenginleştirmiştir.

Marksizm-Leninizmin teorik temelini oluşturan diyalektik ve tarihi materyalizm konularını derinlemesine kavrayan Mao Zedung yoldaş, bunu, yaratıcı bir biçimde hayata geçirmiş ve bu sayede karmaşık sorunlarla dolu Çin devrimini, uzun yıllar başarıyla yürütmüş ve zafere ulaştırmıştır. O; diyalektik ve tarihsel materyalizm konularındaki düşüncelerini, "Pratik Üzerine", "Çelişme Üzerine" ve "Doğru fikirler nerden gelir" adlı yazılarında açık bir şekilde ortaya koydu.

Mao Zedung yoldaş; teori ile pratik arasındaki ilişkiyi doğru bir şekilde kavrayarak, *"diyalektik materyalist bilgi teorisinin ilk ve temel bakış açısının pratiğin bakış açısı olduğu"* Leninist öğretisini savunur. Ve şöyle devam eder: *"Diyalektik materyalizmin bilgi teorisi, pratiğe ilk yeri verir. Ve insan bilgisinin pratikten hiç ayrılmayacağına inanır. Pratiğin önemini yadsıyan ya da bilgiyi pratikten ayırmak isteyen bütün yanlış teorileri reddeder. Bu konuda Lenin Şöyle der:* "Pratik, teorik bilgiden daha üstündür"; *çünkü yalnız evrensel olmakla kalmaz, aynı zamanda gerçeklik ile içiçedir."* (7)

Yine Mao Zedung yoldaş, doğru fikirlerin yalnızca toplumsal pratikten geldiğini belirtir ve şöyle der: *"EVET, doğru fikirler nereden gelir? Bunlar gökten mi inerler? Hayır. Bunlar zihinde doğuşdan mı vardır? Hayır. Bunlar toplumsal pratikten gelir; ve yalnız ondan gelir. Bunlar, üç çeşit toplumsal pratikten gelirler: Üretim için savaşım, sınıf savaşımı ve bilimsel deneme"* (8)

Bir bilginin ya da teorinin, önce pratikten doğduğunu, sonra teorileşip tekrar pratiğe hizmet etmesi gerektiğini Mao Zedung yoldaş söyle belirliyordu: *"Nasil oluyorda pratikten gelen insan bilgisi, dönüp dolaşıp pratiğe hizmet ediyor ?"* (9)

"Doğru bir bilgiye götüren hareketin tamamlanması için sık sık maddeden zihne, sonra zihinden maddeye, yani pratikten bilgiye, sonra da bilgiden pratiğe geçmeyi teşkil eden seyrin birçok defa tekrarı gerekir. Marksist bilgi nazariyesi, diyalektik materyalist nazariyesi işte budur." (10)

Mao Zedung yoldaşın, diyalektik materyalizme yaptığı en önemli katkıda çelişmeler konusudur. Diyalektiğin temel kanunu olan bu konuyu açarak, birçok noktaya ışık tuttu. Temel çelişki, Baş çelişki, çelişkinin esas yönü ve tali yönünü; çelişkinin evrenselliği ve çelişkinin özgüllüğü gibi konularda teoriyi zenginleştirdi.

Yoldaşlar;

Mao Zedung'un katkıları ve bunun yanında Çin'de yürüttüğü sınıf mücadelesinde, gerek, Çin devriminin baş çelişkisi, devrimin esas yönü, görevleri, öncü gücü, yedek güçleri, temel mücadele biçimleri vb. vb. konular ile ÇKP içinde devamlı ML ideolojiyi savunması, gerekse ÇKP'de zaman zaman ortaya çıkan "sağ" ve "sol" sapmalara karşı yürüttüğü amansız mücadelede, bizler tarafından örnek alınması gereken önemli tecrübelerdir.

Ama, ne yazıkki bugün böylesine değerli bir ustaya, tüm emperyalistler ve gericilerin yanı sıra, Mao Zedung'a en azgınca ve adice saldıranların başında, başını Kruşçev-Brejnev dönek kliğinin çektiği uluslararası modern-revizyonist akım ve bugün aynı kervana katılan AEP dönek kliği eklendi. Bu dönekler, yarattıkları "Mao'cu"luk umacasıyla, Mao Zedung'un kişiliğine gölge düşüreceklerini ve fikirlerinin dünya proleteryasına ulaşması ve yol göstermesini engelleyebileceklerini düşünüyorlar. Ama bunların çabalarında boşunadır. Silahlar geri tepecek, hiçbir yalan ve adi demogoji, gerçek suratlarınızı gizlemeye yetmeyecektir. Mao'nun sağlığında, ona dalkavukça yaranmaya çalışanların, O, "öldükten" sonra meydanı boş bulurcasına piyasaya çıkmaları bile, onların ne denli "tutarlı" olduğunu göstermeye yetiyorda artıyor bile.

Yine, bugün Mao'nun ölümünden sonra iktidarı gaspeden karşı-devrimci Üç Dünya Teorisinin mucidi, Teng Hua kliğininde, Mao "savunuculuğu" ve üç dünya teorisini Mao'ya mal edip, kendi karşı-devrimci yüzlerini gizlemeside bir sonuç vermeyecektir. Onlar, sözde Mao savunuculuğu adına, özünde onun düşüncelerinin içini boşaltmaya ve onu, zararsız aziz durumuna getirmeye çalışmaktadırlar.

Bugün, ne Kruşçev-Brejnev, ne üç dünyacı karşı-devrimcilerin, ne de AEP revizyonist, troçkist dönek kliğinin çabaları bir fayda vermeyecektir. Gerçekler acıda olsa inatçıdır, bunu

Devamı syf:20'de

FAŞİST CUNTA İŞKENCECİ ELEBAŞLARINI YURTDIŞINA KAÇIRMAYA HAZIRLANIYOR !

İstanbul Emniyet Müdürü Balcı Dışişleri emrine verildi

Pekçok insan, gazete ve çeşitli haber ajanslarından eski Emniyet Genel Müdürü Şükrü BALCI'nın Dışişleri Bakanlığı emrine verildiğini öğrenince merakla bunun sebebini öğrenmeye çalıştı.

Şükrü BALCI 70'li yıllardan bu yana polis teşkilatının örgütlenmesinde önemli görevler üstlendi. Şükrü BALCI Takip, sorgu ve işkence konularında çeşitli polisleri eğiterek, onları uzmanlaştıran bilinçli bir faşisttir. Burjuvazinin böylesine önemli, örgütleyici, tecrübeli sadık elemanını harcayacağını düşünmek derin bir yanılgıdır. Bu görevlendirmenin esas nedeni, yüzlerce komünist ve binlerce yurtseverin işkenceye uğrayıp, katledilmesinden sorumlu olun bu caniden, hesap sorulacak günlerin yaklaşmasının bilincinde olan burjuvazinin bu derece sadık uşakları için çeşitli tedbirler almasıdır. Bu Şükrü BALCI'nın yurtdışına kaçırılmasının hazırlığıdır. Dışişleri bakanlığının emrine alınan bu halk düşmanının, dünyanın "devrimci mücadeleden uzak" bir bölgesine, elçilikte "görevli" olarak gönderilmesi muhtemeldir. Burjuvazi 12 Mart sonrasında da MİT ve Kontr-gerillanın önemli uzmanlarını korumak için, dışişlerinde "görevli" kılığında yurtdışına kaçırdı. Bugün Şükrü BALCI için yapılanda geçmişin tekrarından başka birşey değildir. Bu uygulama, elbette bir tek Şükrü BALCI'ya uygulanmayacaktır. Şükrü BALCI artık açığa çıkmış teşhir olmuş bir işkencecidir. Açığa çıkmayan işkenceciler ise yurtdışına gizli kapaklı çıkarılabilirler. Cuntacılar bu uygulamalarıyla bile yakayı ele veriyorlar. Sağladıkları "istikrarın" uzun süre devam edeceğinden hiçte emin gözükmüyorlar. Barut ve kanla sağlayabildikleri bu sessizliğin bağrında yavaş yavaş gelişip büyüyen ve bir patlamaya yol açacak, kin ve nefreti çok iyi hissediyorlar. Bugün, başta Kemalist cuntacılar olmak üzere, diğer hakim sınıf kesimleri ve halkımızın mücadelesinin yeniden büyük boyutlara varacağını düşündükçe, moralleri bozulup, uykuları kaçıyor, kara kara düşünmeye başlıyorlar. Cuntanın başı Evren, propaganda ve halkı aldatma gezilerinde yaptığı konuşmalarında, sık sık, devrimci örgütleri ezdiklerini, fakat sonunu getiremediklerini "eğer bundan sonra Dikkatli davranmazsak, eski günler yeniden gelir" diyerek duyduğu korkuyu açığa vurmaktadır. Cuntacılar ne kadar çetin ve kaynağı tükenmez bir düşmanla karşı karşıya olduklarını biliyorlar. Karşılarında milyonlarca emekçi halk kitleleri vardır. Nasıl korkmasınlar ? Korkmakta haklıdırlar. Ama korkunun ecele faydası olduğu şimdiye kadar hiç görülmedi !

HİÇBİR YALAN VE DEMOGOJİ GERÇEKLERİ KARARTAMAZ !

TKP/ML .... Bölge Komitesinin yayınladığı genelgede, İstanbul'da meydana gelen son yakalanmalar hakkında takınılan tavır kısmını içeren bölümden, A.Haydar Akgün üzerine olan bir paragrafı aşağıya aktarıyoruz. Genelgenin içerisinde bu sorun genişçe işlenmiştir. Yalnız, bizim onların tümünü buraya aktarmamızın elbette imkanı yoktur. Aktaracağımız bu bölümü birincisi, burjuvazinin ve onun uşak basının bu konuda yaptıkları yalan ve demogojilerini boşa çıkarmak, ikincisi; kendilerine devrimci diyen veya devrim saflarında bulunan çeşitli siyasi akımların, gerek yayın organlarında yazılı, gerekse sözlü konuşmalarında yapabilecekleri demogojilerini boşa çıkarmak, üçüncüsü ise; devrimci sorumluğumuz gereği, bu konuda gerek yoldaşlarımızı ve okuyucularımızı, gerekse de devrimci, demokrat çevreyi bilgilendirip aydınlatmak açısından yayınlıyoruz.

Genelge şöyle diyor:

"Sıkıyönetim Komutanlığı Mayıs ayının 10'unda 22 TKP/ML militanının yakalandığını TRT ve basın aracılığı ile açıkladı. Şanlı mücadele ve direniş destanlarıyla dolu olan, Partimize kara bir leke olarak geçecek olan, MK üyesi Ali Haydar Akgün'ün teslimiyeti, TV ve basın aracılığı ile geniş olarak verildi. Ve A.Haydar, Genel Sekreter olarak tanıtılarak, Partimize karşı yoğun bir ideolojik saldırı yürütüldü. Ser verip sır vermeyen yiğit ve ölümsüz önderlerimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA ve SÜLEYMAN CİHAN yoldaşların isminden bile korkan, onlar hakkında en ufak bir propagadaya bile tahammül edemeyen komprador patron-ağa devletinin A.Haydar Akgün'ün bol bol reklamını yapması, bir dediğine beşte kendisi ekleyerek propaganda yapması, Partimizden duydukları korkularının bir ürünüdür. Faşist cunta İzmir'de yakalanan 8 taraftar ve halktan kişiyide basına açıklayarak Partimizin çökertildiği imajını yaymayı amaçlamıştır."

Yoldaşlar; genelgeden anlaşılacağı üzere, Ali Haydar Akgün TKP/ML Genel Sekreteri değildir. Sorunu, böylemidir, değilmidir noktasında tartışmanın bir anlamıda zaten yoktur. Önemli olan gerçektende Partimize layık olmayan bir tavır takınmasıdır. Sınıf mücadelesinin böylesine çok karmaşalık içerdiği ve bugün gerek uluslararası alanda ve gereksede ülkemiz somutunda yürütülen sınıf mücadelesindeki bir dizi sorunlar ve Marksizm-Leninizme yönelen saldırılar sonucu birçok insanda çeşitli ideolojik zaaflar ortaya çıktı. A. Haydar'da bundan etkilenenlerden biridir. Onun ML ideolojiye olan inancı eğer sarsılmamış olsaydı, düşmanın karşısında teslimiyeti değil direnmeyi seçerdi.

Yoldaşlar, düşmanın A.Haydar'ın ihanetini kullanıp Partimizin kitleler ü-

zerindeki itibarını sarsmak için, yoğun bir saldırıya geçmesi hiçte garipsenecek bir durum değil, aksine, bu onun doğal karakterinin bir sonucudur. Düşman, elindeki tüm imkanlar ile halkımızın devrim mücadelesini boğmak için yoğun bir saldırıyı devam ettirmektedir. Düşman, şiddet saldırılarının yanında, psikolojik saldırılarınada hız vermektedir. O, yakaladığı devrimcilerden direnenlerin, işkencede ser verip sır vermeyenlerin isimlerini bile ağızlarına almazken, ihanet edenlerin bol bol reklamını yapıp, televizyona çıkararak, kitleler üzerinde moral bozukluğu ve devrimcilere karşı güvensizlik tohumları ekmeye çalışıyor. İşte en son televizyona çıkan A.Haydarda bunlardan birisidir. A.Haydar'ın televizyondaki itirafının ikinci günü, burjuva basınında fotoğrafı çıktı ve gazeteler birbirlerinden farklı "hainin itirafı", "işte hain", "ASALA ile birlikte çalıştık" vs. vs. manşetler attılar. Burjuvaziye uşaklık yapmaları, ruhuna işleyen bu gazetelerde çıkan ve burjuvazinin uydurmalarından, "ASALA ile birlikte çalıştık" iddiası üzerinde kısaca durmak istiyoruz. Şimdi, partimizle uzaktan yakından ilişkisi olan ve onun yayınlarını takip eden herkes, bizim Ermeni örgütleri konusundaki düşüncelerimizi İKK ve diğer yayın organlarından bilir. Bu örgütlerin, özelliklede Ermeni örgütleri içinde popüler duruma gelen ASALA'nın, Ermeni sorununu çözeceğiz iddiasıyla hedef gözetmeden (Esenboğa havaalanı, Orly havaalanında olduğu gibi) rasgele saldırıp, halktan insanların dahi ölümüne yol açan eylemleri nedir ? Bu kime hizmet ediyor ? Özellikle de, cuntanın çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına azgınca saldırdığı bir dönemde, cuntanın gerçek yüzünü ortaya serip, kitleleri cuntaya karşı harekete geçirmemiz gerekirken, cuntanın çok sıkıştığı bir dönemde ASALA vb. örgütlerin yaptığı eylemlerle tüm dikkatler başka yöne kanalize edilir ve cuntanın milliyetçilik körüklemesine ve bir sürü demogoji yapmasına zemin hazırlanır. İşte bu ve benzeri eylemler bilinçlice tertiplenen eylemlerdir. Ve bu eylemlerin kimler tarafından tertiplendiği ve ardında kimlerin olduğu bellidir. Bu eylemi yapanlar devrimci olamazlar.

Bizler, Türkiye'de diğer ulus ve azınlık milliyetler sorununu, (Ermeni sorunuda bunun içindedir.) Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden ayrı ele alamayız. Sorun tarihi haksızlıkları nasıl çözmemiz gerektiğidir. Eğer bugün, Ermeni milliyetinin bağımsızlığı için hareket eden örgütler, bu düşüncelerinde ciddilerse, buyursunlar. Türkiye'ye orada faşist Türk devletine karşı devrim mücadelesinde birlikte hareket edelim. Türkiye'nin dış temsilciliklerinde, tek tek adam vurmakla (biz hak eden tek tek halk düşmanları vurulmaz demiyoruz), Ermeni milliyeti bağımsızlığına kavuşmaz ve faşist devlette yıkılmaz.

Cuntanın bizi ASALA ile çalışıyor göstermesinin amacı ise, ASALA vb. örgütlerin yaptıkları yanlış eylemlerle teşhir olmuşluklarından yararlanıp, Partimizi teşhir etmektir.

Değerli okuyucular; yazımızın başında yalan ve demogojinin burjuvazinin doğal karakterinden kaynaklandığını belirttik. Şimdi birde kısaca, çıkardığı yayın organlarında, burjuvazinin iddialarından ve burjuva basından hareket edip dolaylıda olsa, onların ağzından konuşan ve kendisine "Bolşevik" Partizan diyen, bürokrat mülteci yurtdışı hizibinin iddalarına gelelim. Son yayınında A.Haydar'ın TKP/ML Genel Sekreteri olduğundan bahsediyor ve ihanet etmesinin nedeninide, savunduğu çizgiye bağlıyor. Şimdi bu dar kafalılara sormak lazım. SÜLEYMAN CİHAN'da bu çizginin savunucusuydu. Hemde sizin mahkum edildiğiniz 2. Konferanstan sonra oluşturulan 2. MK'nın sekreteriydi. Yani Partimizin Genel Sekreteriydi. Peki, Onun şanlı direnişinden dolayı ağzınızdan tek kelime çıkıpta, O, ML'i savunuyordu, onun için direndi diye demediniz. Soruna böyle yaklaşmak yanılgıya götürür insanı. Yine hizip, aynı yazısında tıpkı ORHAN BAKIR yoldaşa sahtekarca sahip çıktığı gibi, ALİ UÇAR yoldaşada sahip çıkmaya çalışmakta ve ALİ UÇAR'ın kendi düşüncelerini savunduğunu iddia etmektedirler. "Aç tavuk rüyasında, arasayı görür" derler. YD Hizibide, O bizden, bu bizden diye kendini tatmin etmek için herkese sahip çıkıyor. Bizler buna yabancı değiliz. Geçmişte, Halkın Birliği hizibide sahtekarca birçok yoldaşa sahip çıkıp, onun prestijinden yararlanıp parsa toplamanın planlarını yaptı, ama sonu hüz. oldu. Sizin sonunuz da odur. "Parti aşamasının birinci dönemindeyiz, içe dönük çalışma esas" adı altında, sınıf mücadelesinin pratiğinden elini eteğini çeken siz bürokratların, teslimiyet ve ihanetin kol gezdiği bir ortamda, silah elde savaşan ve şehit düşen ALİ UÇAR yoldaş ile ne ilişkiniz olabilir. İşin ilginç yönü, hep ölen yoldaşlara sahip çıkmanızdır.

Bu vb. şeyler size bir yarar sağlamayacaktır. Sınıf mücadelesinin karmaşası içinde, yoluna devam eden Partimizin prestijine hiçbir yalan ve demogoji gölge düşüremeyecektir. ■

KÜÇÜĞÜM

Öyle bakma küçüğüm
Bizleri zincire vurulmuş
deliler sanma
Ama, sende haklısın
nerden bileceksin mapusluğun
ne olduğunu.
Bizleri böyle görünce
aklına bunlar gelebilir
Ama,
böyle düşünüyorsan eğer,
bilki yanılıyorsun küçüğüm..
Evet, ellerimizde zincir var zincir
ve daha ötesi
Kaldığımız yerler
Taş duvarlar
Karanlık zindanlar
Demir parmaklıklar
Prangalar.....
ve yine zincirler.

Evet küçüğüm,
Ellerimiz zincirli
Ayaklarımız prangalı,
ama, şunu iyi bilki,
zincire vurulmak istenen
Ellerimiz ayaklarımız değil
DÜŞÜNCELERİMİZDİR

Küçüğüm.
birgün sende büyüyeceksin
şu kokuşmuş dünyada
baskı ve sömürüye
karşı geldiğin için
belki zindana gireceksin
ve,
şu demir parmaklıkların ardından,
Düşüneceksin,
özgürlüğe sevdalı mahkumları,
Günler geçmez
Duvarlar yıkılmaz
Zincirler kırılmaz
deyip, sakın karamsarlığa düşmeyesin
Günlerin geçmesi
Zincirlerin kırılması bir yana
Biz bu düzeni yıkacağız
bu düzeni.....

ÖKKEŞ—1982

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız Toplum Yaratma Mücadelemizde Şehit Düşen

YOLDAŞLARIMIZI ANIYORUZ !

Ülkemizde sınıf mücadelesinin boyutlarının yükselip, giderek daha bilinçli bir hal alması sonucu, devrim ile karşı-devrim arasındaki uzlaşmaz çelişki daha da keskinleşti. Bu haklı kavgamızda, bağımsızlığa ve özgürlüğe susamış nice yiğit halk evladı, tüm zorluklara rağmen, yürüttükleri bu onurlu mücadelede şehit düştüler. Egemen sınıflar yönetimde olmanın kendilerine sağladığı avantaj ile, ellerindeki tüm imkanları seferber edip, halkımızın mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır. Resmi faşist güçlerini, fabrikalara, toprak işgallerine, Gecekondulara, okullara, kitle gösterilerine ve kırsal kesimlere binlerce gücüyle saldırtmış ve yer yer kıyasıya çatışmalar olmuştur.

Partimiz daha kurulur kurulmaz, böylesine çetin mücadelede saldırıların boy hedefi haline gelmiş, başta önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş olmak üzere, birçok değerli kadro, üye, ve taraftarını bu kavgada şehit vermiştir. Yine Eylül Ayı da Partimiz Genel Sekreteri SÜLEYMAN CİHAN yoldaşta dahil olmak üzere, 12 üye ve taraftarımızı şehit verdiğimiz bir aydır.

KARDEŞLER;

1981'in Eylül'ünde şehit düşen Partimizin genel sekreteri SÜLEYMAN CİHAN yoldaş Tunceli'nin Ovacık kazasının Hülükuşağı köyünden, yoksul bir ailenin çocuğudur. Çeşitli güçlükler içinde büyüyen CİHAN yoldaş, uzun yıllar önce partimizin düşünceleriyle yüz yüze gelip onu benimsedi ve uzun dönem Partimiz saflarında militan bir mücadele yürüttü. CİHAN yoldaş, Partimizin çeşitli kademelerinde yürüttüğü başarılı faaliyet ve kitleler içinde sevilen ve sayılan bir kişi olarak, örnek bir Komünist olmuştu. CİHAN yoldaş, partimizin ML hattını, her türlü anti-ML akıma karşı, hem dışta,hem de parti içinde kararlılıkla savundu. Partimiz içinde ortaya çıkan KK (Koordinasyon Komitesi), Kır Kaçkını Hizibi (bugün kendilerine GKK diyen) ve son olarakta revizyonist, troçkist kırması görüşler savunan YD Hizibine karşı kararlılıkla savundu ve aktif bir mücadele yürüttü. YD Hizibine unutamıyacağı bir ders olan 2. Konferansımızdan sonra Genel Sekreterliğe layik görülen CİHAN yoldaş, düşmanın eline geçtiği güne kadar bu şerefli görevini başarıyla sürdürdü.

Uzun bir zamandan beri aranan CİHAN yoldaş, 28 Temmuz 1981 tarihinde düşmana esir düştü. CİHAN yoldaş, komünist inanç ve azmini hiçbir zaman yitirmedi. O, kudurmuş köpekler gibi üzerine saldıran işkenceci cellatlara, en "güçlü" olduklarını sandıkları işkencehanelerinde bile unutamayacakları bir ders verdi. Hakim sınıflar kendisini çok iyi tanımasına rağmen, O, ismini dahi söylemeyip üzerinde çıkan sahte kimliği savundu ve bunu sonuna kadar diretti. Bir önderin nasıl davranması gerektiğini, komünist iradenin neleri yenmeye muktedir olduğunu göstererek İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın "SER VER, SIR VERME" ilkesini hayata uygulayarak, teslimiyetin ve ihanetin kol gezdiği bir ortamda, direnişin sembolü olarak ölümsüzleşti.

Bundan 6 yıl önce 27 Ağustos 1977 yılında, Partimizin değerli üyesi ve TİKKO'nun yılmaz savaşçısı, gerilla komutanı CEMİL OKA yoldaşı kaybettik. CEMİL yoldaş, bugün Elazığ, Malatya, Tunceli, Bingöl ve Muş illeri sıkıyönetim komutanlığını yapan MİT generali Nazif Oka'nın oğludur. Daha genç yaşlarda partimiz saflarına katılan CEMİL yoldaş, yürüttüğü militan mücadeleyle, kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. O, Partimizin kararları doğrultusunda birçok halk düşmanını cezalandırılması, çeşitli soygun ve ORHAN BAKIR yoldaşın kaçırılması gibi eylemlerde yer aldı ve bu eylemleri başarıyla yönetti. Son olarak İstanbul Okmeydanı semtinde bir banka soygunu sonucu polisle çatışmaya girdi. Çatışmada yara almasına rağmen çemberi yarıp, paralarla birlikte kaçmayı başaran CEMİL yoldaşın, daha sonra Göztepe'de kaldığı ev tespit edildi. Yoldaşın kaldığı ev, başlarında işkenceci polis şeflerinden Uğur Gür ve Mete Altan'ın bulunduğu çelik yelekli vurucu timler tarafından kuşatıldı. Yaralı yaralı çatışmaya giren CEMİL yoldaş, Uğur Gür köpeğini yaraladı, bu arada kendide tekrar yaralar aldı. İçeriye giren çelik yelekli faşist köpekler yoldaşı alçakca katlettiler. CEMİL yoldaş, bizde kararlılığın ve cesaretin bir sembolu olarak ölümsüzleşti.

1980'in Eylül ayında İzmir'de işkenceci bir polis komseri hakkında, partimizin aldığı ölüm kararını yerine getiren ALİ GEÇGEL ve İBRAHİM KARA yoldaşlar, eylem dönüşünde etraflarını kuşatmaya çalışan polislerle çatışmaya girdi. Partimizin üyesi ve TİKKO'nun yılmaz savaşçısı olan bu yoldaşlarımız, Partimizin savaşçı geleneğini sürdürdüler. Uzun süren çatışma sonucu, silah elde toprağa düştüler.

ALİ GEÇGEL'in ölüm haberini duyan ve cenazesini almak için İzmir'e gelen kardeşi ve Partimizin sempatizanı MUNZUR GEÇGEL yoldaşta İzmir emniyet müdürlüğünde gözaltına alındı. ALİ GEÇGEL'in kardeşi olmaktan

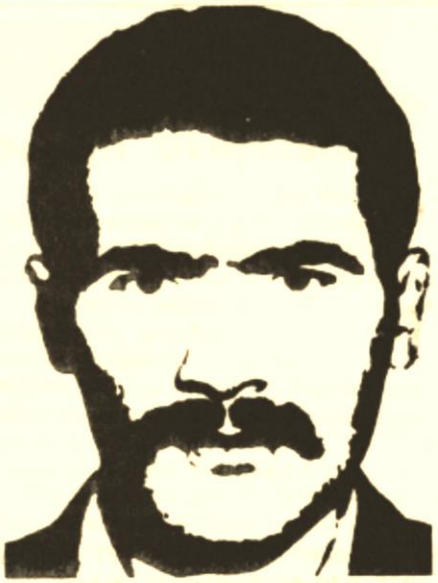

başka suçu olmayan MUNZUR GEÇGEL yoldaşta işkencehanelerde alçakca katledildi.

Yine 1981'in Eylül ayında, Tunceli (Dersim)'ye "savaş var savaşa gidiyoruz" diyen Bolu ve Kayseri Hava İndirme Tugayları da dahil, özel yetiştirilmiş elamanlarıyla 20 000'i aşkın askeri güçünü döken faşist cunta, Dersim'i dört bir yandan kuşattı. "Anarşist arıyoruz" adı altında her tarafa azgınca saldırdı ve yörede baskı ve işkencelerine büyük bir hız verdi. Bu saldırılar sonucu Ovacık kazasının Mercanlar mevkiinde kendi köylerine yakın bir ormanda bulunan PİR HASAN KULAÇ ve yanındaki yoldaşın kaldıkları yer düşman tarafından çembere alındı. Yüzlerce askerin yanısıra, helikopterlerinide kullanan düşman güçleriyle çıkan çatışma sonucu, partimizin örgütlü sempatizanı PİR HASAN KULAÇ yoldaş şehit düşerken diğeri ise sağ olarak ele geçirildi. Yoldaşımızın ölüsünden bile korkan faşist köpekler, uzun süre ormana giremediler. Üstten helikopterle cesedin yerini tesbit etmelerine rağmen, yine de, yoldaşın yakınlarını ve köylülerini önlerine siper ederek ormana giren bu caniler, daha henüz ölmemiş olan yoldaşımızı yerde sürükleye sürükleye çekip çıkardılar ormandan. Uzun süre kan kaybeden yoldaş, aramızdan ayrılarak ölümsüzleşti. Öfkelerini gideremeyen düşman güçleri, yoldaşlarımızı ihbar etmeyip, barındırdıkları gerekçesiyle köylülerin tümünü işkenceden geçirdiler. Yine bunun dışında PİR HASAN KULAÇ ve diğer yoldaşın aileleri ve kardeşleri gözaltına alınıp, işkenceden geçirildi.

Yine operasyonların devam ettiği dönemde, bölgeyi terketmeyip faaliyetlerini yürüten gerillalarımızın kaldıkları yerleri öğrenmek amacıyla, BEHZAT FİRİK yoldaşı evinden alan askerler, dağda bekleyen, kulaksız yüzbaşı olarak bilinen Aytekin İçmez'in yanına getirdiler. Aslen Erzincan'lı olan bu köpeğin dedesi, 38 Dersim İsyanında, isyancıların kurşunuyla geberdiği için dedesinin intikamını almak amacıyla Dersim'lilere kudurmuşcasına saldırıyordu. BEHZAT'ın ağabeysi kardeşimi nereye götürüyorsunuz diye sorunca, askerler onuda birlikte götürdüler. İki kardeşi karşılıklı olarak ağaça bağlayan faşist köpekler, işkencelere başladılar. Düşman BEHZAT yoldaşı konuşturup ondan bilgi alabilmek için, en iğrenç yöntemlerini uyguladı. Ateşte ısıttıkları kızgın demir ile yoldaşın vücudunun çeşitli yerlerini, dudağını ve dilini dağlayan düşmanın çabaları boşunaydı. BEHZAT yoldaş, onların tüm sorularını cevapsız bıraktı. Daha sonra gözü dönmüş caniler, bu defa yoldaşın ayaklarını ateş közüne soktular. BEHZAT yoldaşa böylesine adice işkence yapılırken, karşıda kendinden geçen ağabeysine, bak sen söyle, yoksa kardeşini öldüreceğiz diye sürekli baskı yapıyorlardı. Artık birşey elde edemeyeceğini anlayan faşist köpekler, çareyi BEHZAT yoldaşı kurşuna dizmede buldular. İş çok kolaydı, "kaçtı, dur ihtarına uymadı, bizde vurduk" diye meseleyi geçiştirmeye çalıştılar. Zavallılıklarını ve acizliklerini örtbas etmek isteyenlerin bu yalanına kim inanır. Gerçekler gün gibi açıktır. Bunu hiç kimse gizleyemeyecektir. Olayı en ince ayrıntılarına kadar yöre halkı bilmektedir. Bunun hesabını er geç soracağız bu böyle biline.

KARDEŞLER;

2 Eylül 1977, Türkiye devrim tarihine adını kanlarıyla yazan, İstanbul'un 1 Mayıs gecekondu mahallesindeki yoksul gecekondu halkının, patron-ağa devletinin, binlerce asker ve polisine kazma ve kürekleriyle, canlarını dişlerine takarak direndikleri önemli bir gündür. Türkiyenin çeşitli yörelerinden İstanbul'a gelen ve açıkta kalmayıp başlarını sokabilecekleri derme çatma gecekondulara giren bu yoksul insanlara, bunu bile çok görüp yıkmak isteyenlere artık dur demenin zamanıdır deyip, eline geçirdiği sopa, kazma, kürek vs. ile devletin kolluk kuvvetlerinin üstüne yürümek isteyen bu insanları partimiz elbette böylesine önemli ve şerefli bir mücadele alanında yalnız bırakamazdı ve bırakmadı da.

Bu kavgada partimiz 5 tane üyesini şehit verdi. Parti üyelerimizden HÜSEYİN ASLAN, HÜSEYİN ÇARPAROĞLU, CUMA GÜL, HASAN YILDIRIM, İSMAİL POYRAZ ve bunların dışında Halkın Yolu'ndan bir devrimci HASAN KIZILKAYA, ev kadını MÜZEYYEN KESKİN yine ayrıca HIDIR ÜLMAN adlı bir yurtsever ve hiçbir şeyden haberleri olmayan 8 yaşında

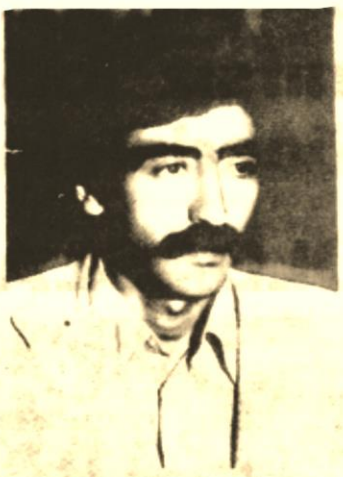

HÜSEYİN ASLAN

bir çocuk ve 2 kundak bebesi olmak üzere toplam 12 kişiyi kaybettik bu kavgada.Bu tablo faşizmin iğrenç ve vanşetinin iç yüzünü sergiliyordu. Böylesine kararlı direniş karşısında kendi içlerinde bölünen düşman, güçlerini geri çekmek zorunda kaldı.Halkımız bu vahşeti unutmadı, unutmayacak.Dökülen her damla kanın hesabını mutlaka soracağız.

Kardeşler, Eylül ayında şehit düşenler elbette bu kadar değildir. Hatırlayamadığımız veya ismini bilemediğimiz nice devrimci, demokrat ve yurtseverler vardır. Onları anmak demek onların isimlerini birer birer buralara yazmaklada olmaz. Mücadelenin daha da kızışması sonucunda, hemen hemen hergün şehit düşenler olacaktır. Onları gerçek anlamda anmak onların seve seve hayatlarını feda ettiği devrim mücadelemize daha da sıkı sarılmaktır. Partimiz yoldaşlarını ve diğer devrim şehitlerini bu anlayışla anar.

Mao...

Baştarafı syf:16'da

değiştirmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Zafer Marksizm-Leninizmin olacaktır.

—YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG YOLDAŞLARIN IŞIKLI YOLU!

—YAŞASIN MARKSİZM LENİNİZM!

(1)— Mao Zedung S.E. Cilt 2. Syf; 330
(2)— Mao Zedung S.E. Cilt 1. Syf; 18
(3)— Mao Zedung S.E. Cilt 4. Syf; 445
(4)— Mao Zedung S.E. Cilt 2. Syf; 224
(5)— Marks'tan Mao Zedung'a Syf;189
(6)— Marks'tan Mao Zedung'a Syf;189
(7)— Teori Pratik Syf; 9-10
(8)— Teori Pratik Syf; 118
(9)— Teori Pratik Syf; 10
(10)— Seçme sözler Syf; 226-227

Pinoche'nın Sonu: Şili'de faşizmin maske değiştirme çabası ve sosyal-faşistlerin işbirliği.

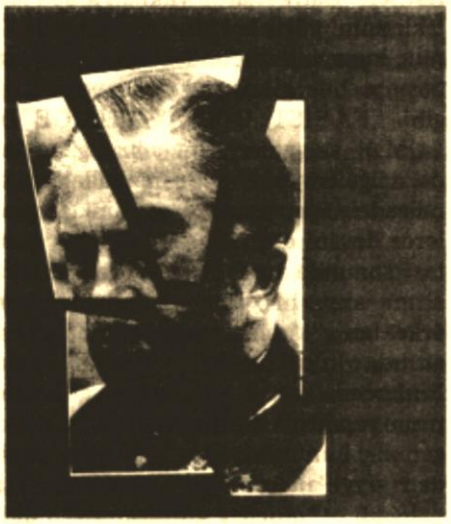

Bundan yaklaşık on sene önce, 11 Eylül 1973'de, ABD emperyalistleri Şili halkı ve proleteryasından 30 000 kişinin dünya kamuoyunun gözleri önünde hunharca katledilişine yol açan kanlı bir CIA darbesiyle faşist Augusto Pinochet Uğarte ve yaverlerini iktidara getirmişti... ABD emperyalistleri bu darbeyi en ince detayına kadar planladıklarını ve bunun için milyonlarca dolar harcadıklarını gizleme zahmetine katlanmamışlardı. Ne varki, Mayıs ayından bu yana Amerikan burjuva basını, "yeni keşfedilmiş" bir olgu edasıyla, Pinochet cuntasının "silah kullanmak zorunda kalacak kadar tecrit" olmuşluğundan dem vurmaktadır. New York Times gazetesi 26 Haziran'da (1983) açıktan açığa Pinochet'in artık gitmesi gerektiğini gösteren "gizli bir anket"ten söz etmeyi bile uygun buldu. Ancak bu "gizli anket"in sadece ABD dışişleri yetkilileri mi, yoksa daha geniş bir emperyalist kodamanlar çerçevesi içinde mi yapıldığını belirtmeyi gerekli görmedi. Gene aynı şekilde, Allende rejimine karşı CIA'nın milyonlarca dolar harcıyarak finanse ettiği emektar sağcı gazete El Mercurio Pinochet'nin "on sene önce silahlı kuvvetlerin müdahalesi için kendisinden talepte bulunan büyük sayılar arasında dahi destek ve itibarını yitirmiş olduğundan sözetmektedir. Basına amaçlı olarak sızdırılan bütün bu beyanlar, Pinochet'nin Şili'de emekçi yığınlardan "tecrit" olmuşluğunu değil —zira Pinochet başından beri halk tarafından azılı bir katil olarak nefretle kınanıyordu— emperyalist ABD hakim sınıflarından artık "tecrit" olmuşluğunu açığa vurmaktadır. Anlaşılan, sahipleri on senedir itina ile besleyip silahlandırdıkları Pinochet köpeğinin kendi çıkarları için yararlılık süresini artık doldurmuş olduğuna kanaat getirmiş bulunuyorlar ! Faşist Pinochet cuntasının başta devrimciler olmak üzere işçi sınıfı ve emekçi halka karşı en azılı terörü, işkenceyi uygulaması, N.Y. Times editörlerinin ifadesiyle *"silah kullanmak zorunda kalması"*, ABD emperyalistlerini hiçbir zaman gocundurmamıştı. Onları bugün tedirgin eden Pinochet cuntasının faşist silahlı terörle halka artık göz dağı veremeyecek duruma gelmiş olmasıdır...

Yükselen Kitle Mücadelesi ve Önderliğine Çöreklenenler

Pinochet rejimine karşı gelişen direniş bu sene 1 Mayıs'ta yeni patlamalarla kabararak daha üst düzeye sıçradı. 600'ü aşkın işçi ve öğrenci kitlesinin, cuntanın yasaklama ve tehditlerine açıktan meydan okuyarak, başkent Santiago'da başlattıkları korsan protesto eylemine polis göz yaşartıcı bomba ve copla saldırıp, kitlelerin üzerine ateş açmasıyla birlikte, Santiago merkezinde ana yollar muharebe meydanına dönüştü. Polisin kudurmuşcasına saldırmasına ve iki kişiyi kurşunlayarak katletmesine rağmen, göstericiler saldırıya, karşı saldırıyla mukabele ettiler; çatışma bir saat içinde şehrin merkezine yayılmıştı. Olayın silahlı devlet güçleri tarafından bastırılması saatleri aldı. Gerçekte ABD emperyalistlerini tedirgin eden, kitlelerdeki silahlı tehdite boyun eğemeyen bu mücadele azminin son dönemlerde yeni bir yükseliş göstermesidir. Nitekim ABD basını, *"yakın döneme kadar General Augusto Pinochet rejimine karşı böylesi açıktan bir kafa tutuş düşünülür bir şey değildi"* diyerek hayıflanmaktadır.

On seneden beri ilk defa, hükümete karşı, devlet tarafından işletilen bakır işletmelerindeki Bakır Madencileri Sendikası (CTC) başkanı Rodolfo Seguel tarafından 11 Mayıs için genel grev çağrısı yapıldı. CTC ABD yanlısı Hiristiyan Demokratik Parti taraftarlarının belli bir etkinlik sahibi olduğu sendikalardan biri durumundadır. ABD elçiliğinde yaptığı görüşmelerden sonra, CTC başkanı Seguel bakır madenlerinin etrafına mevzilendirilen tank ve askerlerin kesinlikle bir katliama yol açacağını öne sürerek, 10 Mayıs'ta genel grev çağrısını geri çekti. Bunun yerine Seguel pasif direniş metodlarıyla yürütülmesini önerdiği "ulusal protesto günü" çağrısı yaptı. Şili'de "cacerolazo" diye adlandırılan ve tencere ve tavaların açık pencere ve kapı önlerinde sokak boyu bütün şehirde dövülmesi şeklinde sürdürülen bu protesto biçimi 1973 darbesinden önce, darbe için gericiler tarafından örgütlenen ve yürütelen anti-Allende protestolarının sembolü haline gelmişti. Bu Allende rejimine karşı Pinochet darbesinin hazırlıklarını destekleyen toplumsal kesimler arasında dahi bugün Pinochet rejimine karşı derin bir hoşnutsuzluğun mevcut olduğuna işaret etmektedir. Bunun yanısıra, ABD konsolosluğundaki görüşmelerden sonra Seguel'in bu sembolik "cacerolazo" protesto biçimi kendiliğinden gelişen militan mücedele biçimlerinin yerine geçirmesi ABD emperyalistlerinin bir yandan protesto eylemlerini mümkün olduğu kadar dizginleme ve diğer yandan Pniochet'e kendisinin kendi sosyal tabanından bile tecrit olduğunu etkili bir şekilde "duyurmaya" çalışmasının bir ifadesidir. Buna rağmen proleter ve emekçi yığınların faşist rejime karşı nefreti ve mücadele azmi böylesi "konsolosluk nasihatlarını" tepelercesine, Santiago'nun güney işçi mahallelerinde militan eylemlere dönüşüyordu. İşsiz proleter kitlelerin oturduğu, Herminda La Victoria gibi, gecekondu mahallelerinde kitleler polisin katı sıkıyönetim ilanına rağmen sokaklarda barikatlar kurarak devlet güçleriyle çatışmaya gi-

riştiler. Barikatlarda yakılan araba lastiklerinin yükselen dumanı Santiago'nun kuzeyinden görülebiliyor, burjuva basının bile gizleyemeyip rapor ettiği gibi "FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE ÖLÜM !" sloganları tüm şehrin güneyinde dalgalanıyordu. Bu mahallelerdeki mücadele, protesto ve çatışmalar günlerce devam etti. Faşist Pinochet cuntası sonunda bu bölgeyi askeri abluka altına alıp, 14 yaşından yukarı bütün erkekleri "kimlik kontrolü" bahanesi altında tutuklamak zorunda kaldı. Binlercesi, kasten 1973 kitle katliamlarının yapıldığı stadyuma doldurularak, geçmiş hunharlıkların "gerekirse yeniden uygulanabileceği" hatırlatılmaya çalışıldı. Pinochet cuntası, 1973 darbesi için kendisine bir zamanlar zemin hazırlayan Santiago'nun iyi gelirliler mahallesi olan Barrio Alto'ya da saldırıp araba korna larını devamlı çalarak "cacerolazo" protestosuna katılan kitleden 30'nu tutuklamak zorunda kaldı.

Bakır işçileri 14 Haziran'da üretimi durdurup siyasi greve geçtiler. Ne, 10 Mayıs genel grev çağrısı karşısında ağzından köpürerek, *"böylesi girişimlerin doğuracağı sonuçların mesuliyeti bana ait değildir"* diye tehditler savuran Pinochet, nede CTC başkanı Seguel, bu sefer, grevin, içinde bulunulan siyasi ortamda *"kan dökülmesine"* sebep olacağını hatırlatma zahmetinde bulunmadılar. Zira işçi sınıfı ve anti-faşist emekçilerin eylemci direnişi belirlenen sınırları tanımaksızın yeni boyutlara erişiyordu. Haziran ayı ortasında on binlerce protestocu, burjuva basına göre, *"okul ve işi boykot ederek sokak gösterilerine katıldı, ateşe verilen araba lastikleriyle kavşaklarda barikatlar kurup trafiği aksattı; Pinochet'in özel polis ekipleri her zaman ki taktiği ile karşılık verdi: göz yaşartıcı bomba, panzer, özel eğitilmiş köpekler ve silah ateşi. Dört kişi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı, 600 kişi tutuklandı."*(27 Haziran tarihli Newsweek).

14 Haziran grevinin amacının rejimi *"demokrasiyi geri getirmek için zorlamak"* olduğunu beyan ettiği için CTC başkanı Rudolfo Seguel tutuklandı. Daha önce faşist Ponochet cuntasının eline düşen devrimcilerin ve demokratların işkence tezgahlarından geçirilmesi ve katledilmesinin cunta için en olağan bir uygulama olduğu göz önünde tutulursa, Seguel'e karşı böyle davranılmaması, tersine sürekli olarak gazeteci ve ziyaretcilerle görüşmesi ve kendisine avukat tutma hakkının tanınması özellikle dikkati çekmektedir. Seguel'in serbest bırakılması için yeni bir grev çağrısı daha yapıldı.

Pinochet durumu kontrol altına almak umuduyla kitap yasağı ve hükümet kararlarının gizli kapılar ardında alınmasına son verileceğini duyurdu. Bundan da önemlisi, seçilmiş bazı kişilerin artık güvenlik içinde sürgünden "yurda" dönebileceği belirtti ki, bunların arasında Sosyalist Partisinin katledilen şefinin karısı Orlando Letelier ve Hiristiyan Demokratik Parti'nin lideri de bulunmaktadır. Bütün bunlara rağmen, 23 Haziran'da 1 milyon'un üzerinde işçi, emekçi, öğrenci ve küçük iş sahipleri greve gittiler. Seguel'in başını çektiği 25 000 üyeli CTC sendikasının yanısıra, Adolfo Ouinteros'un başını çektiği Kamyon Sahipleri ve İşletmecileri Birliği ve Eduard Rios'un önderliğindeki Rıhtım İşçileri Sendikası da resmen bu greve katıldılar. Adolfo Ouinteros, Allende rejimini devirmek amacıyla şartların hazırlanması ve ekonominin sabote edilmesi için meşhur *"kamyoncular grevini"* örgütleyen CIA ajanlarından biriydi. Keza, Eduard Rios'un Demokratik İşçiler Federasyonu ABD emperyalistlerinin AFL CIO sendika ağaları tarafından denetlenen bir örgüttür. Nitekim, bu grevden birgün önce Rios ABD elçisiyle bizzat görüşme ihtiyacını hissetti. Daha sonra göstermelik olarak tutuklanan Rios rejimi tarafından 10 dolarlık (!) kefaletle serbest bırakıldı. 1973 darbesinden sonra, devrimci sendika lideri ve Şili Devrimci Komünist Partisi MK üyesi, Gnillermo Arevalo'nun faşistlerin elinde tüm işkencelere rağmen bir tek kelime sır vermeyerek katledildiğini göz önünde tutarsak, Rios gibi satılmış sendika ağalarına gösterilen bu nazik muamelenin bir sebebi olması gerektiği açık seçik meydandadır. Pinochet'e karşı yükselen muhalefetin neden bu boyutlara vardığı, Seguel, Ouinteros, Rios ve diğerlerinin bu muhalefete hangi siyasi amaçla katıldığı ve hangi siyasi merkezler tarafından yönlendirildiğinin açığa çıkarılması gerekir.

ABD uşak Pinochet'nin değil, uşak rejimin derdinde.

Herşeyden önce, ABD emperyalistlerinin kendi faşist uşağı Pinochet rejiminin "silah zoruyla" muhalefeti bastırma tehditleri karşısında tasvip edici tavır takınmamalarının nedeni, kattiyetle kendi emrine amade ve kendi çıkarına hizmet için yetiştirdiği uşak kliklerin, işkenceci generallerin emekçi halkın kanını sel gibi akıtmasına karşı olduklarından kaynaklanmamaktadır. ABD emperyalistleri artık Pinochet rejiminin bu uşaklık görevini etkili bir şekilde yerine getirmede gösterdiği "ani yetersizlik"ten tedirgin olmaktadırlar ! Bir faşist kukla hükümetin "tecrit" olmuşluğu genel anlamda ABD emperyalistleri için sorun değildir. Pinochet askeri diktatörlüğü ABD emperyalistlerine hizmeti sırasında *sadece* işçi sınıfı, emekçi kitleler ve genel anti-faşist, anti-emperyalist devrimci demokrat tabakalardan "tecrit" olmuş olsaydı, ABD için, genel olarak bu problem teşkil etmezdi. Bunu, faşist köpeğinin görevini yerine getirmesinin icabı sayacaktı. Ne var ki, Pinochet rejimi bugün sadece emekçi kitlelerden değil, kendi rejiminin sosyal tabanından bile "tecrit" olmuş durumdadır. Şah rejiminin en son döneminde görüldüğü gibi, ABD emperyalistlerinin hurdaya çıkmış uşaklarını, her ne pahasına olursa olsun, himaye etmeyi sürdürme diye bir sorunu yoktur. Bu şartlarda Pinochet'in tecrit zincirine ister istemez bir üçüncü halka daha eklenmektedir: Pinochet giderek 10 senelik efendisi ABD emperyalist burjuvazisinden de "tecrit" olduğunu hissetmektedir. Santiago'nun iyi gelirliler mahallesi Barrio Alto'dan yükselen "cacerolazo"nun ritmik tangırtısı Pinochet'in kulaklarına bu "mutsuz mesajı" taşımaktadır.

Etrafındaki tecrit zincirinin her geçen gün daraldığını hisseden Pinochet, kendisine karşı gelişen muhalefetin *"11 Eylül 1973'ü* (darbeyi kastediyor) *bir türlü kabul etmeyen Rusya tarafından yönlendirildiğini" öne sürmekte, gösteri ve protestolar için "bunlar gösteri değil, içerden yıkma teşebbüsü-*

dür" demektedir. Pinochet bu iddialarıyla bu kara gününde efendisi ABD emperyalizminden daha sağlam bir destek dilenmektedir. ABD emperyalistlerinin bu merhamet dilencisinin tuhaf iddialarına kulak asacak vakti pek yok, zira iş çığrından çıkmadan Pinochet'nin yerini alabilecek yeni bir uşak kliğin hazırlanmasıyla meşgul. Üstelik Pinochet'nin "Rus komplosu" iddiası oldukça tuhaf kaçmaktadır, çünkü bugün muhalefetin başını çekenler 1973 kanlı darbesinin hazırlanışı, icrası, dahil olmak üzere, kısa zaman öncesine kadar Pinochet cuntasıyla yakın işbirliği içinde olan kişilerdir. ABD emperyalistleri Pinochet'nin bu iddialarının tutarsız olduğuna sanki dikkati çekmek istercesine,27 Haziran Newsweek dergisinde şu "ilginç" yorumu yer vermektedirler.

"En azından Pinochet'nin destekleyicilerinden bazıları, böyle sert tavrın —bilhassa, maden işçilerine karşı— daha güçlü direnişlere yol açmasından kaygı duymaktadır. Pinochet'nin yakın çevresinden birisi, 'Pinochet bu gidişle (Haiti başkanı François) Duvalier'e benzeyecek' diye şikayet etmektedir. Pinochet'nin protesto gösterilerinin haricinde, daha başka şeylerden endişelenmek zorunda kalabileceğini ima eden aynı kişi, 'ordunun da şahsi dikkatörlük ihtimali karşısında huzursuzluk duyduğunu gösteren birçok emarelerin olduğunu' söylemektedir."

Üniformalı uşağı Pinochet'ye, emperyalistlerin uyarı mahiyetindeki bu nasihatı dolaylı olarak, diğer faşist generallerin Pinochet'ye karşı bir saray darbesi düzenlemesine "izin verilebileceği" şeklinde bir tehditi bile içermektedir.

Pinochet'nin Feryadı

Ne varki, Pinochet'nin avaz avaz "Rus komplosu"ndan yakınan feryad-ı figanı bütünüyle yersiz ve anlamsız değildir. Bu feryad-ı figanla Pinochet, *"Rusya tarafından yönlendirilen güçlerin"* —yani, RSE, uşağı revizyonist Şili "Komünist" Partisinin— bu siyasi ve ekonomik kriz ortamında boş durmadığına dikkati çekerek, ABD çıkarları için Şili'de kendisinden daha iyi bir alternatifin bulunmadığına ABD emperyalistlerini ikna etmeye çabalıyor. Doğrusu Pinochet, kendisi gibi halk düşmanı safında yer alan, revizyonist Ş"K"P'ne karşı biraz nankörce davranıyor. Zira ABD tarafından ülke içinde ve dışında bilfiil örgütlenen ve icra edilen 1973 darbesinin başarıya ulaşmasında revizyonist Ş"K"P'nin niteliği icabı uygulamakta olduğu karşı-devrimci siyasetin faşist generaller çetesinin ne denli işine yaradığını Pinohcet'nin unutmamış olması gerekir.

1970 başkanlık seçimini Salvador Allende'nin az bir farkla kazanmasını ve bunu takiben Unita Populer kaolisyon hükümetinin oluşturulmasını, revizyonist Ş"K"P uluslararası revizyonist koronun eşliğinde *"sosyalizme barışçıl geçiş yolunun"* Şili'de kanıtlanması olarak alkışa tutmuştu. Halbuki, hakim sınıfların ordu ve diğer silahlı güçleri tarafından korunan ve hakim sınıfların oluşturduğu yasalar çerçevesinde sömürücü sınıfların çıkarlarına göre inşa edilmiş devlet mekanizması içinde, reformist Allende hükümeti sadece yönetim mevkisinin sınırlı bir kesmini ele geçirmişti. Bırakalım bu şartlarda "sosyalizme" geçilmesini bir yana, reformist Allende-UP koalisyon hükümeti kendi reformist kararlarını dahi yürürlüğe koymaktan acizdi. Zira karşı-devrimci devlet mekanizması, ordu ve ülke ekonomisi ABD ve onun yerli uşaklarının denetimi altındaydı. Paris Komünün'den sonra *"Komün birşeyi özellikle ispat etti, yani, işçi sınıfının hazır devlet aygıtını kolayca ele geçirip onu amaçları için kullanamayacağını"* diye vurgulayan Karl Marks'ın bilimsel tesbiti, elbette proleteryaya ihaneti ve RSE'ne uşaklığı meslek edinmiş Ş"K"P revizyonistleri için bir değer taşımıyordu.

Ş"K"P önderliğinin Şubat 1961'de yayınladığı *"Bizim Devrimci Yolumuz"* adlı broşürdeki yazılarında revizyonist parti şefi Corvalan, Kruşçev revizyonistlerini 20. parti kongre tezlerini müdafa ediyordu. Moskova'lı revizyonist teorisyen Kusinen'den alıntı yapan Corvalan bu yazılarında, Marks'ın 1872'de İngiltere ve ABD'de barışçıl geçişin mümkün olabileceğinden bahsettiğini öne sürerek, Şili'de de iktidara "barışçıl yoldan" gelinebileceğini savunmaya kalkışıyordu. Revizyonist Kusinen'den alıntı verecek kadar okur yazarlığı olan revizyonist Corvalan'ın Lenin'in aynı konu üzerindeki şu satırlarını okumamış olması mümkün değil: *"Marks'ın 1870'lerde İngiltere ve ABD'de sosyalizme barışçıl bir geçiş ihtimaline olanak tanıması şeklinde bir münakaşa tümüyle yanlıştır, veya açıkca söylenirse düpedüz alıntı ve referanslarla oynama sahtekarlığıdır. Birincisi, Marks o zaman bile bunu istisnai bir durum olarak görmüştü. İkincisi, o dönemde tekelci kapitalizm, yani emperyalizm yoktu. Üçüncüsü, o zaman İngiltere ve ABD'de şimdi olduğu gibi burjuva devlet aygıtının ana mekanizması olarak hizmet gören militarist klik yoktu."* (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, Lenin Toplu Eserleri, Cilt 28, Syf; 108. Moskova Baskısı 1965). Corvalan ve şürekası yoksa Lenin'in şu öğretisini de mi gözden kaçırdı?: *"kapitalistlerin barışçıl bir şekilde sömürülen çoğunluğun iradesine boyun eğecekleri fikri, sosyalizme barışçıl, reformist bir geçiş fikri sadece pespaye bir ahmaklık değil, aynı zamanda düpedüz işçilerin aldatılması, kapitalist ücret köleliğinin allanıp pullanması ve gerçeğin gözlerden saklanmasıdır."*

Ş"K"P, gibi revizyonist, sahte komünist partilerin emperyalizme bağımlı ülkelerdeki stratejik hedefi RSE'nin çıkarlarına ve taktiklerine uygun bir şekilde ve bir yandan kitlelerin gerçekten bir devrimci mücadeleye yönelmesini engelleyerek diğer yandan kitlelerin düzen değişikliği istemini Batılı emperyalistlerin uşağı hakim sınıflara karşı kaldıraç olarak kullanarak iktidara gelmek ve kendi denetimlerinde bir devlet kapitalizmi oluşturmaktır. Nihai hedefi Bulgaristan, Çekoslovakya veya Polonya'daki devlet kapitalizmi olan bu revizyonist partilerin kitleleri Marksizm-Leninizmin bilimsel ışığında, gerçekten doğru ve devrimci bir siyasi platform etrafında, sınıf bilinçi ile devrimci mücadeleye, silahlı mücadeleye seferber etme diye bir meselesi olamaz, çünkü bu şekilde seferber edilen kitlelerin —Engels'in ifadesiyle— *"silahları yeni sömürücülere karşı çevirmesi"* kolay olurdu.

Moskova patentli "tarihsel taviz" ihaneti

Kaldı ki, Ş"K"P Allende-UP reformist koalisyon hükümeti içindeki etkinliğini, *"sosyalizm"* maskeli devlet kapitalizmi için *"barışçıl"* metod olarak bile kullanmağa kalkışmadı. Kremlin'deki şeflerin direktiflerine uygun olarak sürekli Allende'nin büyük komprador işletmelerini kamulaştırma yönünde çıkardığı kararları engellemeğe veya sınırlamağa çabaladılar. Büyük toprak ağalarının topraklarına UP hükümeti adına el konmasının mümkün olduğu kadar sınırlı tutması için Allende'yi sıkıştırdılar. Zira revizyonist Corvalan ve hempaları Rus sosyal-emperyalistlerinin *"tarihsel taviz"* taktiğini hayata geçirmek için Allende'nin reformist tedbirlerini bile feda etmekten çekinmiyorlardı. Rus sosyal-emperyalistleri *"tarihsel taviz"* taktiği ile ABD'nin kesin hakimiyeti altında bulunan Latin Amerika gibi yerlerde tümden ABD'ye kafa tutma yerine, ABD yanlısı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kanadı ile ittifak kurabilme, koalisyon hükümetleri oluşturma, mümkünse —kesin bir hesaplaşmayı daha sonraya bırakarak— iktidara ortak olabilmenin şartlarını arıyordu. Ş"K"P'nin Allende reform girişimlerini feda etme pahasına, Hiristiyan Demokrat Parti ile UP hükümeti arasındaki ittifak oluşturma çabasının nedeni budur.

Revizyonistler, Hiristiyan Demokrat'larla Ş"K"P ve müttefikleri arasın-

da bir ittifak ekseni oluşturabilmek amacıyla Allende-UP hükümetini bir basamak olarak kullanıyorlardı. Ş''K''P şefi Corvalan ABD uşağı Hiristiyan Demokratik Parti başkanı Frei ile Allende arasında mekik dokuyor, Frei'nin Allende'ye geri adım attıran ültimatomlarını UP hükümetine kabul ettirmeye çalışıyordu. 9 Ağustos 1973'de oluşturulan, son Allende kabinesine faşist generallerin de dahil edilmesinin baş mimarı Hiristiyan Demokratların askeri kabine yoluyla Allende'yi dize getirme taktiğini UP içindeki bütün etkinliğini kullanarak hayata geçiren gene Ş''K''P revizyonistlerinden başkası değildi. Ş''K''P gazetesi El Siglo 12 Ağustos sayısında —yani kanlı darbeden bir ay önce— revizyonist ihaneti hiç yorumsuz şöyle sergiliyordu: *"Ulusun güvenliğin, gerçekten sadece halk ile ordunun birleşmesi ile garanti altına alınabilir.... Yeni kabinenin oluşturulması halk ile silahlı kuvvetler arasındaki boşluğu doldurmaktadır."*(x) ABD emperyalistlerinin emrinde harıl harıl bir darbe hazırlığı ile meşgul olan faşist Şili ordusuna böylesi methiyeler dizmek ancak sosyal-faşistlerden beklenir bir marifettir. 29 Haziran 1973 Tacnazo darbe teşebbüsünün başarısızlığından sonra kitlelerin Hükümet Sarayı önünde o akşam yaptıkları anti-darbe gösterilerinin kendiliğinden gelişen ordu aleyhtarı tepkisini törpülemeyi vazife bilen, Ş''K''P Allende'yi *"orduya güven"* mesajı vermeye zorlamıştı. Hükümet Saray balkonunda gövde gösteren generaller arasında 11 Eylül darbesinin Şefi Pinochet, Pinochet cuntasının gelecekteki İçişleri Bakanı General Bonilla ve Ağustos ayı sonunda kendi başına başarısız bir darbe girişiminde bulunacak olan Cesar Ruiz Danyau bulunuyordu. Halka, başta Pinochet olmak üzere, bu faşist generaller çetesinin şirin gösterilip, alkışlatılmasının hesabını, elbet birgün Şili halkı revizyonistlerden soracaktır.

Şili revizyonistleri bütün bu ihanetlerinin, kitleleri aldatma, silahsızlandırma ve ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi kontrol altına almalarının ikafatı olarak, ABD yanlısı Hiristiyan Demokratlar aracılığıyla ABD'nin *"tarihsel tavize"* razı olmasını planlıyorlardı. ABD emperyalistleri ise bu *"tarihsel"* ihanetin yarattığı koşullardan faydalanarak kendi darbe hazırlığını yoğunlaştırıyordu.ABD emperyalistlerinin akıl hocası Kisinger'in tabiriyle ABD hükümeti Şili ekonomisinin *"vanalarını kapatmıştı."* Enternasyonal kredi finansmanından yedek parça ithaline kadar hemen hemen her alanda Allende hükümeti abluka altına alınmıştı; ayrıca Şili'ye gönderilen CIA ajanlarının denetiminde ülke ekonomisi içerden de sabote ediliyordu. Bu şekilde ABD: Allende'nin bir bakıma yanlış ekonomik tedbirlerden ötürü kendi safına çekemediği veya tarafsızlaştıramadığı küçük kapitalist işletmecileri ve küçük mal sahipleri arasında panik yaratmada ve bu kesmi karşı-devrimin kucağına iterek Allende'ye karşı seferber edebildi. Revizyonistlerin sürekli olarak Allende'ye kendi platformunda bile tutarsızlığa ve istikrarsızlığa zorlayan *"tarihsel taviz"* siyaseti ABD'nin darbe için *"Allende ekonomik enkazı"* demogojisine bu orta kesimde temel hazırlıyordu. Kamyon sahiplerinin anti-Allende boykotu, ekonomiye ağır darbe vurmuştu. Sözüm ona Allende ekonomik politikasının *"boşalttığı"* tencerelerin dövülmesi şeklinde küçük-burjuvazinin yukarı tabakaları arasında, Barrio Alto gibi mahallelerde örgütlenen anti-Allende gösterileri Pinochet'nin kanlı darbesi için siyasi ortamı oluşturuyordu. Hatta Hiristiyan Demokratların etkisi altında olan işçilerin bir kısmı bile Allende hükümetine karşı seferber edilmişti. 11 Eylül kan dökümünden sonra Kisinger'in bahsettiği *"vanalar"* tekrar sonuna dek açıldı. Emperyalist sermaye yeniden o doymak bilmeyen kâr iştahıyla Şili'ye akmaya başladı.

"Mucizesinin" Gerçek Anatomisi

Her ne kadar kısa bir süre öncesine kadar, ABD emperyalistleri Şili'de sağladıkları geçici, göreceli sükunet ve ekonomik istikrarın *"Şili mucizesi"* olarak propagandasını yapıyorlardıysa da, bu ancak geniş proleter ve emekçi kitlelerin azgınca bir sömürü ve faşist terörün boyunduruğu altına alınmasıyla sağlanmıştı. 11 Eylül darbesinde katledilen 30 000 halkın yanısıra, 150 000'e yakın devrimci, anti-emperyalist, anti-faşist zindanlara doldurulduu. 10 milyonluk Şili nüfusunun 1 milyonu (% 10'u) yurtdışına çıkmak zorunda kaldı.

Türkiye'de ABD emperyalistlerinin uygulamaya kalkıştıkları 24 Ocak kararlarının teorisyeni, Şikago üniversitesi ekonomi profesörü Milton Friedman Şili için önerdiği bu *"mucize"*nin işçilere kaça malolduğu kısa zamanda kendini gösterdi. 1970-73 döneminde tüm *"ücretlilerin"* toplam geliri 15 328 milyon dolar iken, 1974-76 döneminde aynı grubun toplam geliri 6 275 milyona düşmüştü. Yani Pinochet cuntasının işbaşına getirilmesinden sonra, iki yıl içinde işçilerin gelirinde % 60 oranında bir düşüş silah zoruyla sağlanmış ve 9 053 milyon dolarlık muazzam bir miktar işçilerden gasbedilerek yabancı sermayeye peşkeş çekilmiştir. Aynı şekilde küçük iş sahiplerinin gelirinden 179 milyon dolar yabancı ve komprador sermayenin kâr cetveline aktarılmıştır. Cunta yeni vergi sistemiyle işçilerden ve orta sınıftan 400 milyon doları büyük kompradorlarla aktarırken, komprador ve toprak ağaları vergi imtiyazlarından faydalanarak aynı oranda değeri gaspetmişlerdir. Yeni vergi sistemi en muhafazakâr değerlendirme ile 800 milyon doları kompradorların ve büyük toprak ağalarının cebine aktarmıştır. Friedman reçetesine göre, serbest bırakılan fiatlar muazzam boyutlara ulaşmış, darbe ertesinde enflasyon % 1000 düzeyine erişmiştir. Allende hükümeti döneminde CIA sabotajının körüklediği enflasyondan ürken ve iflastan kurtulmak için Pinochet darbesine umut bağlayan küçük-burjuvazi ve iş sahipleri, Pinochet rejiminin iktisat politikası altında bir çırpıda iflas batağına çekildiler. Allende rejiminin kamulaştırdığı 457 işletmenin tekrar özel sektöre devredilmesinin yanısıra, kamulaştırmadan etkilendiğini iddia eden ABD tekellerine Şili emekçilerinin sırtından 500 milyon dolarlık tazminat ödenmiştir. Friedman reçetesinin kimin için "mucize" kimin için felaket olduğu açık seçik meydandadır. 1975 gayri safi milli hasıla % 15 düşüş kaydetmiş, bunun yanısıra sanayi üretimi % 23 düşüş göstererek 1969 üretiminin bile gerisinde kalmıştır. 1982'de gayri safi milli hasıla yeniden bir sene içinde % 14 düşüş göstermiştir. Geçen sene Şili çiftçileri *"Ne Moskova Ne Şikago!"* —Şikago'lu Friedman'ın mucizesinden pek hoşnut olmaları gerek— sloganı altında gösteriler düzenlediler. 20 milyar dolarlık dış borcun yükü altında, bugün Şili, nüfus başına dünya da en yüksek borç taşıyan ülkedir. Bu şartlar altında ABD emperyalistleri artık Pinochet—Friedman sihirli kombinazasyonun *"mücizesinden"* dem vuramaz oldular !....

Son gelişmeler Şili'de bu siyasi ve ekomik geçmişin çerçevesi içinde daha berrak bir anlam kazanmaktadır. Uzun zamandan beri faşist Pinochet rejimine yol arkadaşlığı eden güçler, artık eski dostları Pinochet'yi yaklaşan *"akibeti (?)"* ile başbaşa bırakmayı tercih etmiş görünüyorlar. 1973 darbesinin hazırlığı ve icrasında kendilerine düşeni yerine getiren Hiristiyan Demokratlar, efendileri ABD emperyalistlerinin çıkarları icabı Pinochet cuntasının gölgesinde kalmayı tercih etmişlerdi, ne varki, gene efendilerinin çıkarları icabı Pinochet'in kanlı eteğinden sıyrılıp Pinochet'ye karşı muhalefetin sahtekâr borazancılığını üstleniyorlar. Hatta Pinochet cuntasının has adamı faşist generallerden bazıları bile yılanın deri değiştirmesi gibi kanlı üniformalarından sıyrılmaya çabalıyorlar.

"Tarihsel Tavizler" Gene İş Başında

Ama buna rağmen, CIA ajanı satılmış sendika ağalarının, 1960'larda seçim kampanyasını bizzat CIA'nın yönettiği Hiristiyan Demokrat komprador-ların, bugün revizyonist Ş''K''P'nin desteği ve bilinçli rızası olmadan, Pinochet'ye karşı muhalefete önderlik etmesi mümkün değildir. Böylesi siyasi şahsiyetlerin, on seneden beri Ş''K''P'nin hakimiyeti altında bulunan sendikalar ve örgütler adına ortaya çıkması, Şili revizyonistlerinin yeniden uzun vadeli hesaplar peşinde, eski karşı-devrimci taktiklerini tezgahladıklarını göstermektedir. Elbette muhalefetteki ABD yanlısı güçlerin de sosyal tabanı mevcuttur. Ne var ki, mesela; Hiristiyan Demokratların bakır işçileri arasında kitle tabanı olduğu yerlerde, Ş''K''P'de büyük bir tabana, hatta daha güçlü kitle tabanına sahiptir. Şayet revizyonistlerin amacı, Hiristiyan Demokratların muhalefete önderlik etmesine kasıtlı olarak razı olmasaydı, pekala bunu engelleyebilirdi. Aksine, sosyal-faşist Ş''K''P, bilinçli olarak arka planda kalmayı taktik gereği yeğlemektedir. Daha uzun vadeli planlar için güç toparlamak, fırsatı RSE ihtiyaçlarına göre değerlendirmek istiyorlar. Epey zaman Ş''K''P protestoların muhtevasını, Pinochet'nin yerine *"demokratik bir general (?)"* geçirilmesiyle sınırlamaya özel dikkat göstermektedirler. Şili'de proleteryanın ve emekçi halkın bu "komünist" maskeli revizyonist düşmanları, 1973'de 30000 emekçinin canına malolan Moskova'nın *"tarihsel taviz"* sahtekarlığı için Hiristiyan Demokratları bir ittifaka zorlama taktiğinden hala vaz geçmiş değiller. Yoksa neden Ş''K''P'nin kardeş revizyonist partisi "K''P ABD'nin Halkların Dünyası adlı gazetesinde Rodolfo Seguel'i, yalandan da olsa eleştireceği yerde, övmekte ve hiç utanmadan Seguel'den şu alıntıyı vermektedir ?: *"1973'de darbeyi ben olumlu bir gelişme olarak nitelendirdim. Askeri rejimin işçilerin düşmanı olabileceği aklıma bile gelmezdi"* ! Ş''K''P'nin (bu dönem ki) hesaplarına göre ABD emperyalistlerinin tahammül edebileceği bir rejim ancak böylesi birden bire *"anti-faşist"* (?) poza bürünen güçler ve Hiristiyan demokratların insiyatifi ile oluşturulabilir. Ve eğer Ş''K''P kitle hareketinin önemli bir kesiminin böylesi yeni faşist alternatiflerin sınırı aşmasını önleyebilirse, karşı-devrime, devrime temenni ettiği bu *"değerli"* hizmetten ötürü mükafatlandırılacak ve (nasip olursa) yeni rejim içinde hareket alanının genişlemesine fırsat kazanmış olacak. Gerçekten de revizyonistler bu iğrenç taktik gereği eski hava kuvvetleri generallerinden Gustavo Leigh'i Pinochet'in yerine aday olarak kabul etmeğe hazır görünmektedir. Birkaç sene önce, Pinochet'in geleceğini kara bulutlar sarmaya başladığı dönemde, faşist Leigh cunta'daki görevinden istifa etmişti. Yeni görev için tımarlanan Leigh büyük bir pişkinlikle, *"1973 darbesinin örgütleyicilerinden biri olarak, hükümete yanılmakta olduğunu ve bir açılmanın gerekli olduğunu söylemekle kendimi yükümlü hissediyorum,"* diye, boş yere kendi kendine gelin-güvey olmuyor ! Leigh'in bahsettiği *"açılmanın"* ABD emperyalistleri açısından ne anlam taşıyacağı sorununa, Allende'nin Sosyalist Partisinin bugünkü başkanı Schnake Silva yazdığı bir makalede açıklık getirdi. Schnake Silva'ya göre, Pinochet'nin yerini alacak tek geçerli alternatif Leigh gibi birisinin önderliğinde ve kendi Sosyalist Partisi, Hiristiyan Demokratlar ve Ş''K''P arasındaki görüş birliğine dayanan bir koalisyondur. Ş''K''P'nin böyle bir ortaklığa katılma hakkını nasıl elde ettiği sorununu da muğlak bırakmamayı yeğleyen emektar revizyonist Schnake, "K''P revizyonistleri hakkında, *"anlaşılan ani bir aşırı sol sapmadan sonra, artık şimdi çoğunluğun çizgisi ve geçerli bir çözümden yanalar,"* demektedir. Ş''K''P-nin eski dostlarından Schnake'nin bahsettiği *"ani aşırı sol sapma"*, Ş''K''P'nin ancak *"barış mücadele"* taktiği hakkında Hiristiyan Demokratların kendisine sırt çevirmesinden sonra 1970'lerin sonlarında şüpheye düşme eğilimi göstermesidir. Ki, bu dönemde bile Ş''K''P kattiyetle ML bir silahlı mücadeleyi değil, revizyonist amaçla yürütülen ve gene RSE çıkarları için *"tarihsel tavizin"* ABD'den silahlı eylem şantajı ile koparılıp koparılamıyacağını düşünüyordu. Nitekim birkaç sene önce, Ş''K''P şefi Corvalan'ın revizyonist yandaşı El Salvador "K''P şefi Şefik Handal Ş''K''P'ye yönelttiği eleştiride, Ş''K''P'yi kendisini sırf *"barışçıl geçiş"* ile sınırlamış olduğundan ve Pinochet'den önce davranıp faşist generallerin bir kısmı ile kendi darbesini tezgahlamayı düşünemediğinden ötürü *"hatalı"* görüyordu. Görüldüğü gibi revizyonistler *"barışçıl yola"* alternatif olarak ancak halk düşmanı generallerin darbesini düşünebilmektedir.

Ama bugünkü durumda Ş''K''P revizyonistleri bir kere daha *"barışçıl geçiş"* ve *"tarihsel taviz"* sahtekarlığını denemek için şartların elverişli olduğunu düşünmektedir. Eğer ABD Schnake'nin bahsettiği *"ek geçerli çözümü"* kesinlikle reddetmediği takdirde Ş''K''P kitlelerin devrim istemini gene revizyonist kumar masasında RSE'nin çıkarları için çarçur etmek için kolları sıvıyor. Bu kez *"sosyalizme barışçıl geçiş"* için bile değil, burjuva demokrasisine (?) *"barışçıl geçiş"* için !... Hemde, aniden *"demokrasi yanlısı"* kesilen faşistlerin önderliğinde... Faşizmin maske değiştirmesine yardımcı olmaktan başka bir anlam içermeyen bu karşı-devrimci Ş''K''P politikasına, Türkiye'deki yandaşı sosyal-faşist T''K''P'nin de övgüler dizmesine şaşmamak gerek. Çünkü, her ikisi de Kremlin'deki sosyal-emperyalist patronların denetimi altında, onların emperyalist taktik ve stratejilerini hayata geçirmek ve savunmakla yükümlü, devrim-düşmanı revizyonist mihraklardır.

"Atılım" Ş''K''P'nin ihanetine Sahip Çıkmadan Edemez !

T''K''P Merkez Komitesi Organı "Atılım"ın (siz onu "Satılım" okuyun) Temmuz 1983 sayısında, revizyonistler Ahmet Alan imzası altında şu sahtekârlığa başvurdular: *"... 11 Ekim 1973'de Şili Komünist Partisi illegalitede ilk açıklamasını yayınladı: 'Faşist cuntaya karşı tüm demokratlar birleşmelidir.' O zamanlar bu, birçokları için ütopik bir sesti. Ama Komünistler,* (yani sosyal-faşistler —İKK'nın notu) *öteki halkçı güçler bu "ütopya"yı gerçekleştirmek için kolları sıvadı, kavgaya atıldı. Bu kavganın meyvaları on yılda adım adım olgunlaştı ve bugün Şili'de halkın başkaldırışındaki yeni, tarihsel aşamanın temeli oldu."*

Bu revizyonist yazar, kendi kalamiyle kendi siyasetini teşhir etmekle kalmayıp, aynı zamanda tarihsel olgular hakkında da düpedüz yalan söylemektedir ! Gerçekten de Ş''K''P'nin *"kolları sıvaması"*, revizyonist siyasetini *"on yılda adım adım"* uygulaması ve bu revizyonist siyasetin bugün Şili'de muhalefetin kimler tarafından yönlendirilmesine *"temel olduğu"* ortadadır. Sosyal-faşist yazar farkında olmadan, faşist cuntaya karşı emekçi yığınların muhalefetini Ş''K''P'nin bilinçli olarak ABD yanlısı faşist Hiristiyan Demokrat hakim sınıf kliğine (*"tarihsel taviz"* icabı) peşkeş çekmek için en azından on senedir çabaladığını kendi ağzıyla itiraf etmiş olmuyor mu !?! Budalalığına doymasın ! T''K''P yazarının *"yeni tarihsel aşama"*nın *"meyvaları"* diye övdüğü, faşist general Leigh, faşist komprador Frei, Gabriel Valdez ve Seguel, Rios ve Ouinteros gibi satılmış sendika ağalarının, *"demokrasi önderleri"* diye, Ş''K''P'nin yardımıyla, halkın başına çöreklenmeye çalışmasıdır. Bu, devrim mücadelesinde (bırakalım *"yeni tarihsel"* olmayı bir yana) *"aşama"* bile değil, geçmişi eski, revizyonist ihanetin bu dönemdeki zehirli meyvalarından biridir. Bu *"tarihsel taviz"* ağacını revizyonist L. Covalan ve şürekasının on senedir sulayıp, kendi revizyonist pisliği ile gübrelemesini, Atılım revizyonistleri *"ü-*

topyayı gerçekleştirmek için kolları sıvamak" diye nitelendiriyor. Pinochet'li faşizmin yerine Pinochet'siz faşizmin geçirilmesini *"ütopyayı gerçekleştirmek"* diye tanımlayacak kadar bayağılaşan revizyonistler, Polonya'daki sosyal-faşist askeri diktatörlüğü de yeryüzünde *"cennetin gerçekleştirilmesi"* olarak görüyorlar, herhalde !

Atılım sahtekarlarının, yandaşları L. Covalan'dan yaptıkları, *"....tüm demokratlar birleşmelidir"* alıntısında bahsi geçen *"demokratlar"*, ABD uşağı faşist Hiristiyan *"Demokratlar"*dır. Gerçekten de, RSE uşağı sosyal-faşistlerin, ABD uşağı Hiristiyan *"Demokrat"* faşistleri demokrat görmeleri, Pinochet'siz faşizmi *"ütopya"* diye övmeleri ile mükemmel bir uyum içindedir !

Ne varki, ABD emperyalistlerinin kendi belgeleri bile Hiristiyan Demokrat Partisinin ne mal olduğunu sergilemektedir. ABD hükümeti Matbaa Ofisi tarafından 18 Aralık 1975'de, *"1963-1973 Şili'de Gizli Operasyon"* adı altında ABD senatosu'nun *"İstihbarat çalışmalarına ilişkin Hükümet operasyonlarını Özel İnceleme Komitesinin"* yayınlanan raporunda, Hiristiyan Demokrat Partisi ve Frei'in CIA tarafından özel olarak ABD çıkarlarına en uygun uşak olarak seçilip, öne çıkarıldığı belgelenmektedir. Aşırı sağcı Milli Falanj Partisi içinden çıkan HDP-nin Finansmanı için CIA, 1962'de önce 230 000 dolarla işe başladığı, HDP-yi iktidara getirmek için CIA Batı Küresi Şefi Desmond Fitzgerald önderliğinde özel bir komite oluşturduğunu bu raporda kabul etmektedir. 1964 başkanlık seçimlerini Frei'nin kazanması için CIA, HDP'ne 3 milyon dolar aktarmıştır. New York Times muhabiri Bernard Collier'e göre 1964 boyunca her ay en az 1 milyon dolar Washington HDP seçim kampanyasına akmıştır. Gene Collier Avrupa'daki Hiristiyan Demokrat Partileri Frei'nin partisine en az 20 milyon dolarlık yardımda bulunduğunu söylemektedir. Frei bu şekilde 1964 başkan seçimini % 56,09 oyla kazandı. ABD emperyalistleri bu uşaklarının geleceği ve yapacağı uşaklıktan o kadar emindi ki, Şili ordusunun seçimlerin arifesinde 3 defa getirdiği darbe teklifini reddetmişti. 1965 parlamento seçimlerinde DHP ve Frei gene CIA'nın yardımıyla çoğunluğu ele geçirdi.

1965-1969 HDP-Frei hükümeti süresince ABD emperyalistlerinin Şili'de elde ettiği net karı 1 000 000 000 doları aşarak, daha önceki 32 sene boyunca elde ettikleri tüm karın iki misline erişti. Yani ABD tekelleri Şili'deki tüm yatırımları kadar % 100 kâr sağladılar. Frei hükümetinin ABD emperyalizmine karşı bu cömertliği sayesinde Şili'deki emperyalist sermayenin 1964'de % 59 teşkil eden, ABD sermayesi mevzisini güçlendirerek 1969'da toplam yabancı sermayenin % 75'ni teşkil ediyordu. Hiristiyan Demokrat Frei hükümetinin ABD emperyalizmine sağladığı talan ve sömürü imkanları o boyutlara varmıştı ki, bir emperyalist sözcüsü bile Hanson's American Letter adlı dergide şu yorumu yapmaktan kendini alamadı: *"Aşırı sağcı başka hiçbir hükümet, Frei'in antlaşmaları imzalarken gösterdiği çömertliği ABD firmalarına gösteremezdi. Kabul edilen koşullar nerdeyse hatalı denecek kadar mükemmel ve öylesine bir muhakeme ve denge eksikliği gösteriyor, Şili'nin çıkarlarına öyle ters düşüyorki, Washington'da bu dayanılmaz kahkahalara yol açtı."*

İşte, ABD emperyalizminin çıkarlarına köpeklik derecesindeki itaatkâr uşaklığı ile efendilerini bile şaşkın "kahkahalara" boğan, bu Hiristiyan Demokratlarla işbirliğini övüyor revizyonistler !!! Eylül 1979'da yayınladıkları belgede, Ş"K"P, Frei'e şu öneride bulunuyordu: *"Diktatörlüğe karşı olduğumuza göre, sadece (?) ona son vermek (?) amacıyla birlikte hareket edelim."* Birincisi, Frei'in faşist Pinochet darbesinin hazırlanışında aktif rol oynadığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir. İkincisi, Ş"K"P hakim sınıfların faşist diktatörlüğünü sırf Pinochet'nin şahsıyla özdeşleştirmektedir. Üçüncüsü, Ş"K"P, *"devirmek"* yerine bilinçli olarak *"son vermek"* deyimini kullanarak hem biryandan eski UP koalisyonu içindeki müttefiklerin nezdinde teşhir olmamayı, hem de faşist Frei takımına rejimin özüne ait bir değişiklik önerisinde bulunmadığını ima etmeyi amaçlıyordu. Gene aynı belgede, Ş"K"P sadece halk düşmanı faşist HDP ile işbirliğinin değil, aynı zamanda faşist generallerle de birliğin oluşturulmasını öneriyordu: *"Ordu, Bahriye, Hava Kuvvetleri ve Karabineros içinde de memnuniyetsizlik ve baskıya son verme arzusu kolaylıkla görülebilir,"* çünkü, *"... bu baskıcı tavır ile ordunun gerçek fanksiyonu arasında hiçbir ilişki yoktur."* (Frei: de espaldas al Pueblo", İnformasyon Bülteni No: 89, 1976, Hawana.) *"Devlet"* ve hakim sınıf *"ordusu"* hakkındaki Marksist-Leninist bilimsel tesbitin bundan daha iğrenç bir inkarı ve tahrifi az görülür, doğrusu ! Ş"K"P revizyonistleri, 30 000 bin kişinin katili faşist Şili Ordusu ve generallerini aklamak pahasına da olsa, Hiristiyan Demokrat faşistleri ürkütmemek ve *"tarihsel taviz"* köşesine sıkıştırmak için faşist ordu ile bile işbirliğine hazır olduklarını beyan ediyorlar. Sosyal-faşistlere, neden *"sosyal-faşist"* dendiğini soranlara bundan daha iyi bir örnek gösterilebilir mi ! Allende hükümeti sırasında, ordunun darbe hazırlığına karşı silahlanma ve örgütlenmeyi talep eden emekçi kitleleri *"aşırı-solculuk"* ile suçlayan, *"Silah Kontrolu Yasasını"* hükümete dayatarak işçilerin elindeki silahların bile toplatılmasına önayak olan bu revizyonist halk düşmanlarından bugün başka ne beklenebilir !.....

Pinochet'nin kanlı darbesinden sadece 13 gün önce Pinochet'nin Ordu Genel Komutanlığına getirilişini, Arjantin gazetesi Nuestra Palabra'ya verdiği demeçte, *"General Augusto Pinochet'nin tayini anayasal çizgi için bir zafer olarak yorumlanıyor"* diye alkışlayan Siyasi Komisyon üyesi Victor Diaz gibi sosyal-faşistlerin partisi Ş"K"P sürekli olarak kitlelerin faşist düzen ve yasalarını aşan bir devrimci mücadeleye yönelmesini engellemeyi vazife bilmiştir.... Dün faşist Pinochet'nin tayinini *"zafer"* diye alkışlayanların, bugünde faşist Leigh *"demokratlığı"* alkışlamalarına şaşmamak gerek.

T"K"P'nin revizyonist yazarı, *"L. Corvalan cuntanın devrilmesi için halk ayaklanması politikasını açıkladı, halkı her türlü eylem biçimine başvurup Pinochet rejimini devirmeye çağırdı,"* derken hiç tereddütsüz yalan söylemektedir. Zira Ş"K"P, ABD uşağı faşist mihrakların kendisini *"tarihsel taviz"* ittifakı içinde kabul etmesi için, başından beri kitlelerin devrimci mücadelesi ve ruhunu kontrol altında tutma ve dizginleme *"imkanlarını"* sermaye olarak öne sürmüştür. Ş"K"P'nin Hiristiyan Demokrat faşistleri işbirliğine ikna çabalarının birinde şöyle deniliyordu: *"Allende günlerinde Kontrol edilmeyen ve sınırlanmamış olan bu özgürlükler (?)... darbe ile birlikte ölmüştür, ki bu özgürlükler Şili ve demokrasisini kurtarmadı.... Onu canlandıracak olan ..... kendi tecrübesinden öğrenmek ve saflığından ders çıkarmaktır"* Revizyonistler burda şifreli ve dolambaçlı bir dille, *"Allende zamanında emekçilerin devrimci insiyatifi ele alma eğilimleri, yasal sınırları aşma istemi darbeye sebep oldu, bundan sonra böyle aşırı özgürlüklere biz tahammül edilmesinden yana değiliz,"* demek istiyorlar. Ancak bu şekilde, kitleleri revizyonist boyunduruk altında tutmaya söz vermek yoluyla ABD uşağı faşistlerin yeni faşist rejim alternatifinde kendilerine hayat hakkı tanıyacaklarını hesap ediyorlar.

Lenin'in revizyonistler hakkında, *"burjuvazinin, burjuvazinin kendisinden daha iyi savunucularıdır"* ve *"eğer onlar işçilerin başını çekmeselerdi, burjuvazi iktidarda kalamazdı,"* dediği zaman, bu *"MARKSİST"* maskeli karşı-devrim ajanları hakkında ne kadar i-

Devamı syf 12'de